பூவும் புயலும்

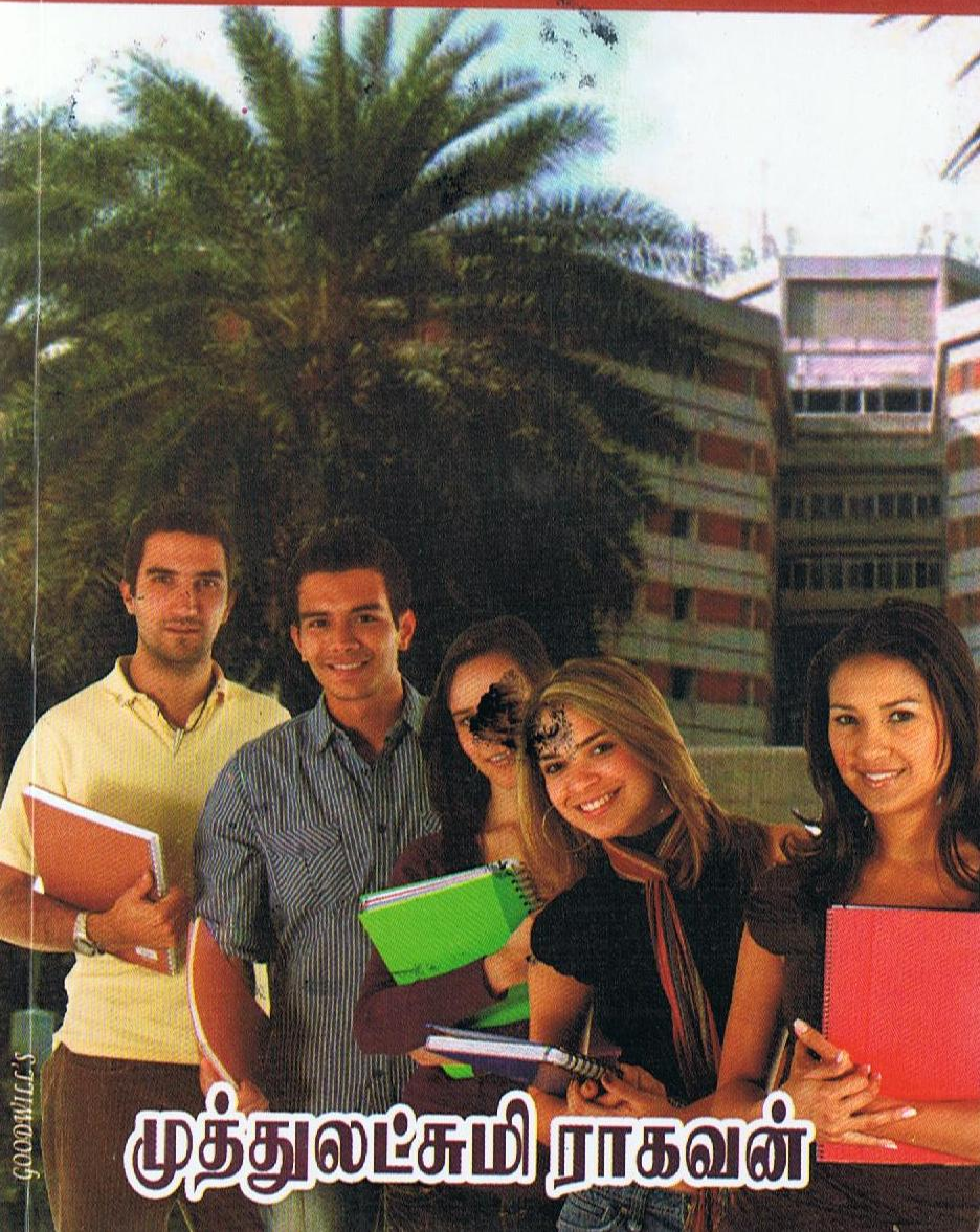

முத்துலட்சுமி ராகவன்

பூவும் புயலும்

முத்துலட்சுமி ராகவன்

திருமகள் நிலையம்
புதிய எண் 13, பழைய எண் 28,
சக்கான்ஸ் அப்பார்ட்மெண்ட்ஸ்
சிவபிரகாசம் சாலை
தி. நகர், சென்னை - 600 017.
போன் : 24342899, 24327696
Fax: 91-044-24341559
E-mail ID : enquiry@thirumagalnilayam.com
Website www.thirumagalnilayam.com

முதற் பதிப்பு ஜூலை - 2011

உரிமை ஆசிரியருக்கு

POOVUM PUYALUM

By : Muthulakshmi Raghavan

First Edition July - 2011
No.of Pages 152
Paper Used

விலை

Thirumagal Nilayam
New No. 13, Old No. 28, Sucons Apartments,
Sivaprakasam Salai,
T.Nagar, Chennai - 600 017.

Laser at : *Goodwill Computers*, T.Nagar, Chennai - 17.
E-mail : goodwilltngr@yahoo.co.in Cell:9940254493

Printed at : NOVENA OFFSET PRINTING CO., Chennai - 5 ✆ 28446166, 28446891

பூவும் புயலும்

1

தினமும் காலையில் தியானம் செய்து வந்தா மனமும், உடலும் ஆரோக்கியமாக இருக்கும். வெயி நாட்களில் உடல் உள்ளுறுப்புகள் சரிவர வேலை செய்யும்.

ஆர்த்திக்கு முகம் வியர்த்தது. நடுக்கட [illegible]ந்தாள். அந்த சட்டக்கல்லூரியின் வாசல [illegible]து உள்ளே செல்லும் பாதையில் கால்வை [illegible]து கால்கள் பின்னிக் கொண்டன. வயிற் [illegible] பூச்சிகள் பறந்தன.

[illegible]ற்றுத் தொலைவில் நின்று கொண்டிரு [illegible]வர் கும்பலைக் கண்டதும் அவளுக்கு 'ப [illegible]றது.

'போசாமல் வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போ [illegible]மா...' என்று யோசித்தாள்.

அவள் அதுவரை படித்தது, பெண்களுக்கான பள்ளியில். மாணவர்களின் ஆரவாரக் கூச்சலை அவள் அறிந்ததில்லை. இன்று கல்லூரியில் அவள் படிக்கப் போகும் முதல்நாள் வேறு.

"அந்த லா காலேஜிலா படிக்கப் போகிறாய்...? அங்கே படிக்கும் பசங்க எல்லாரும் ரௌடிக் கூட்டமாச்சேடி ஆர்த்தி?"

ஆர்த்தியின் தோழி தீபிகா வேறு அவள் பங்குக்கு ஆர்த்தியின் வயிற்றில் புளியைக் கரைத்து ஊற்றியிருந்தாள்.

"ரௌடியா...? அப்படி அவங்க என்ன செய் வாங்க...?"

"எதுவும் செய்வாங்க."

"எதுவும் செய்வாங்கன்னா..?"

ஆர்த்தி மிரட்சியுடன் விழி விரிக்க, தீபிகா அந்த லா காலேஜின் மாணவர்களின் வீர தீர பராக்கிரம செயல்களைப் பற்றி விவரிக்கத் தொடங்கி விட்டாள்.

"மத்த ரௌடீஸ் எல்லாம் எப்படி இருப் பாங்க...?"

"எனக்கென்னடி தெரியும்....? நான் ரௌடி களைப் பார்த்ததே இல்லையே."

பாவம்... வீடு விட்டால் பள்ளி; பள்ளிவிட்டால் வீடு. விடுமுறை தினங்களில் குடும்பத்தினரின்

மத்தியில் பாதுகாப்பாய் போகும் கோயில், சினிமா என்றிருக்கும் ஆர்த்தியிடம் ரௌடிகளைப் பற்றிக் கேட்டால், அவளுக்கு என்ன பதில் சொல்லத் தெரியும்?

"அது சரி... நீயெல்லாம் சென்னையில் பிறந்து வளர்ந்தவள்ன்னு சொல்லிக்கிறதே வேஸ்ட்."

"ஏண்டி... சென்னையில்தான் அதிகமாய் ரௌடீஸ் இருப்பாங்களா?"

"அது எல்லா ஊர்களிலும்தான் இருப்பாங்க. சென்னை தலைநகரமாச்சே... கொஞ்சம் கூடுதலா இருப்பாங்க."

தீபிகா என்னவோ, ரௌடிகளின் நடமாட்டம் பற்றிய புள்ளி விவரங்கள் அனைத்தையும் அறிந்தவள் போல் உதார் விட, ஆர்த்தி 'ஆ' வென்று வாய்ப் பிளந்து அவள் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இது போன்ற வெளியுலக செய்திகளை பக்கத்தில் இருந்து பார்த்தவள் போல் தீபிகா அள்ளி வீசுவதால், அவளின் மேல் ஆர்த்திக்கு ஒருவித குரு பக்தியே உண்டு.

"பேசாமல் நீயும் என்கூட 'லா' படிக்க வந்திருக்கலாம் தீபிகா... எனக்கு கொஞ்சம் தைரியமாக இருந்திருக்கும்."

"'லா' படிக்கணும்னு எனக்கென்ன தலைவிதியாடி...?"

"ஏன் தீபிகா அப்படிச் சொல்கிறாய்...? என் அப்பா, நான் 'லா' படிக்கணும் என்று சின்ன வயதிலிருந்து சொல்லிச் சொல்லி வளர்த்திருக்கிறார் தெரியுமா...?"

"இப்படி கூமுட்டை லட்சியத்தையெல்லாம் நான் வைத்துக் கொள்வதில்லை. பி.காம். படிப்பேன். சி.ஏ. பண்ணுவேன்... பெரிய ஆடிட்டர் ஆவேன். லட்சலட்சமாய் சம்பாதிப்பேன்."

"லாயர் மட்டும் சம்பாதிக்க மாட்டாங்களா...?"

"இதோ பார் ஆர்த்தி. இதைப்பற்றி என் வாயைக் கிளறாதே. நான் இருக்கமாட்டாமல் எதையாவது சொல்லி வைத்து விடுவேன். நீ... நாளைக்கு காலேஜில் என்னைப் பற்றி வாய்விட்டு வைப்பாய். உன் காலேஜ் பசங்கள், ஹாக்கி மட்டையைத் தூக்கிக் கொண்டு, என் வீடு தேடி வந்து விட்டால் என்ன செய்வது...?"

"என்னடி இப்படி பயமுறுத்துகிறாய்...?"

"எதற்கும் முன் ஜாக்கிரதையாய் இருப்பது நல்லதும்மா.." இப்படி பயமுறுத்தினால் ஆர்த்திக்கு எப்படி இருக்கும்....?

அவள் கல்லூரிக்குப் போகவேண்டிய கட்டாயம் வந்து விட்டதே என்று கதிகலங்கிப் போனாள். முதல்நாள் இரவு முழுவதும் தூங்காமல் கண் விழித்தாள்.

"அப்பா.... கட்டாயம் நான் 'லா' தான் படிக்கணுமா...?"

கடைசி விநாடியிலாவது தந்தை மனம் மாறிவிட மாட்டாரா என்ற கெஞ்சுதலுடன் கனகவேலிடம் கேட்டுப் பார்த்தாள்.

அவரோ பாசத்துடன் தன் கடைசி மகளின் முடி கோதி.... "பின்னே... உன் பெரியக்கா டாக்டர் சின்னக்கா என்ஜினீயர். நீ லாயர்... என்று இருந்தால் தானே எனக்குப் பெருமை? மூன்று பெண்களைப் பெற்றேன். மூன்று பேரையும் ஒவ்வொரு துறையில் பெரிய ஆளாக்கினேன் என்று என்னை இந்த ஊர் பாராட்ட வேண்டாமா..?" என்று கேட்டார்.

"ம்ஹூம்... நீங்கள் பாராட்டு வாங்குவதற்காக நான் 'லா' படிக்க வேண்டுமா...?"

மனதிற்குள் பெருமூச்சு விட்டபடி தந்தையின் பின்னால் பைக்கில் ஏறியவள், ஊரில் உள்ள கடவுள்களை எல்லாம் துணைக்கு வரும்படி வேண்டிக் கொண்டே கல்லூரிக்குப் போனாள்.

"பெஸ்ட் ஆஃப் லக்.."

முதல் நாள் என்பதால் கனகவேல் வாழ்த்துச் சொல்லி மகளை காலேஜ் வாசலில் இறக்கி விட, இனி தப்பிக்க மார்க்கம் இல்லை என்பதை உணர்ந்தவளாய் ஆர்த்தி அடிமேல் அடி எடுத்து வைத்து,

கோயில் பிராகாரத்தை அங்கப்பிரதட்சணம் செய்வதைப் போல் உள்ளே செல்ல ஆரம்பித்தாள்.

"தைரியமாய் இருக்கணும் ஆர்த்தி. எது வந்தாலும் ஃபேஸ் பண்ணு, அழ வேண்டும் போல்தான் இருக்கும். ஆனால் அழுதுவிடாதே."

"எதுக்குடி தீபிகா இதையெல்லாம் சொல்கிற..?"

"ராகிங்... ராகிங்ன்னு... ஒன்று இருக்கு. கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா...? இல்லை... அதுவும் தெரியாதா...?"

"தெரியும்... தெரியும்... ஆஷாவும், அனிதாவும் கதைகதையாய் சொல்லியிருக்கிறாங்க."

"உன் அக்காக்கள் ஃபேஸ் பண்ணியதெல்லாம் சும்மா ஜுஜுபி... நீ நாளைக்கு ஃபேஸ் பண்ணப் போகிற ராகிங் இருக்கே. அதுதாண்டி உண்மையான ராகிங். எதற்கும் மனதைத் தேற்றிக் கொள்."

எதற்கு தேற்றிக் கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லாமல் துக்கம் விசாரிப்பதுபோல... ஆர்த்திக்கு ஜுரத்தை வரவழைத்து விட்டு தீபிகா போய் விட்டாள்.

"ஹாய்..."

யமஹாவில் சாய்ந்து நின்று கொண்டிருந்த மாணவன் ஒருவன் அவளைக் கண்டதும் வாயின் மேல் இரு கைகளையும் குவித்து சத்தம் கொடுக்க,

ஆர்த்தி திரும்பி வீட்டிற்கு ஓடிப் போய் விடலாமா... என்று யோசிக்க ஆரம்பித்து விட்டாள்.

"ஏய்ய்... இங்கே வா..."

அந்தக் கும்பலில் இருந்த ஒருவன் கையாட்டி அவளைக் கூப்பிடவும் அவள் வேறு வழியில்லாமல் கால்கள் நடுங்க அவர்களின் அருகே சென்றாள்.

"உன் பெயர் என்ன...?" அவளை அழைத்தவன் கேட்டான்...

'நிச்சயமாய் 'ஏய்ய்..' இல்லை... என்று மனத்துக்குள் நினைத்துக் கொண்டாள் ஆர்த்தி.

"வாயைத் திறந்து பேசும்மா நீயென்ன ஊமையா?" அவன் கிண்டலாகக் கேட்டான்.

ஆர்த்தி பதில் சொல்ல வாய் திறந்தாள். வார்த்தைகள் வரவில்லை. கேள்வி கேட்டவனோ அவளை விசித்திரமாகப் பார்த்தான்.

"என்னடா தினேஷ்... இந்தப் பொண்ணு நிஜமாகவே ஊமைதான் போல..."

"இல்லைடா மச்சி. இது வேற..."

"வேறன்னா என்னடா...?"

"கபிலா பாப்பாவுக்கு பேச முடியாமல் [illegible]ளம் வந்திருக்கு..."

'பாப்பாவா....? நானா...?' ஆர்த்திக்கு ரோசம் பொத்துக் கொண்டு வந்தாலும், அதை வெளிக் காட்ட வழியில்லாமல் அடக்கிக் கொண்டாள்.

"அதைத்தானேடா நானும் சொல்கிறேன். இவளால் பேச முடியாது போல, பாவம்டா.."

"பாவமா... டேய்... இந்தப் பொண்ணு ஊமை யில்லைடா."

"பின்னே...?"

"இஞ்சி இடுப்பழகனைப் பார்த்ததும் பாவம் பாப்பாவுக்கு பேச்சு வரவில்லை. காத்துத்தான் வருது."

அந்த மாணவர் குழாம் 'ஹோ..'வென்று சத்தம் போட்டுச் சிரிக்க.. ஆர்த்தியின் கண்களில் நீர் முட்டி விட்டது.

'நிற்கவா... இல்லை விழுகவா...' என்று கேட்ட நீர் முத்துக்களுடன், அவள் அந்த 'இஞ்சி இடுப்பழகன்' என்று அழைக்கப்பட்ட கபிலனாகப் பட்டவனை.. இறைஞ்சுதலாய் ஒரு பார்வை பார்த்தாள்.

முரட்டு ஜீன்ஸும், கார்கோ சர்ட்டும், அலட்சிய மான முகபாவனையுமாக நின்று கொண்டிருந்தவன், அவளின் அந்த பயந்த பார்வையைக் கண்டதும் என்னவோபோல் ஆகிவிட்டான்.

"சிரித்தது போதும். அடங்குங்கடா... என்று நண்பர்களைப் பார்த்து ஒரு அதட்டல் போட்டவன், அவளைப் பார்த்தான்.

ஊடுருவும் அந்தப் பார்வையைக் கண்டதும், ஆர்த்தியின் கண்கள் தரையைப் பார்த்தன..

'என்னடா இது.. நேருக்கு நேராய் பார்க்கக் கூடப் பயப்படுகிறாளே...'

கபிலனுக்குள் ஆச்சரியம் கிளம்பியது. அது வரை அவன் பார்த்துப் பழகிய பெண்களிடம் இல்லாத ஏதோ ஒன்று - தன் முன்னால் மருட்சியுடன் பார்வையை தழைத்துக் கொண்ட - அந்தப் பெண் ணிடம் இருப்பதாக.... அவன் மனம் உணர்ந்தது.

"உன் பெயர் என்ன...?" இப்போது அவன் அதட்டல் இல்லாத தொனியில் கேட்டான்.

"ஆர்த்தி..." அவள் மென்றுவிழுங்கிக் கொண்டு பதில் சொன்னாள்.

"பர்ஸ்ட் இயர் ஸ்டூடண்டா...?"

"ஆமாம்..."

"பர்ஸ்ட் இயர்ங்கிற... சீனியருக்கு சல்யூட் வைக்கணும்ங்கிறது உனக்குத் தெரியாதா...?"

"தெரியாது..."

"எது தெரியாது...?"

"எப்படி சல்யூட் வைக்கணும்கிறது தெரியாது..."

மற்றவர்கள் ஹோ... ஹோவென்று சிரிக்க... கபிலனின் முகத்திலும்-அவளுடைய அறியாமையைக் கண்டு.. மெலிதான புன்முறுவல் வந்தது.

'இப்ப... நான் என்ன சொல்லிவிட்டேன்னு இவங்க எல்லாரும் இப்படிச் சிரிக்கிறாங்க.'

ஆர்த்தி பயத்துடன் அவர்களைப் பார்த்தாள்.

"டேய்... விடுங்கடா இந்தப் பெண்ணுக்கு உண்மையிலேயே அது தெரியாது போல இருக்கு.."

"ஹை... ஹை.. என்னடா நீ ரொம்பத்தான் இந்தப் பெண்ணுக்கு சப்போர்ட் பண்ணுகிற... என்ன விசயம்...?"

கூட இருந்த அஜய் விசமமாக வினவ... ஆர்த்தியின் முகம் சிவந்து விட்டது. அதை ரசித்தபடி கபிலன், நண்பர்களிடம் சிரித்தான்.

"ஆயிரம்தான் இருந்தாலும் நம்ம காலேஜ் ஸ்டூடண்ட். அந்தக் கரிசனம்தான்."

"தோடா இந்தக் கரிசனத்தை இதற்கு முன்னால் ராகிங் பண்ணின மற்ற பெண்களிடம் நீ காண்பிக்கவே இல்லையே..."

அஜய் மடக்க, இப்போது கபிலன் முடியைக் கோதி விட்டுக் கொண்டு தலையைச் சாய்த்து சிரித்தான்.

2

காலையில் வெறும் வயிற்றில், நிறைய நீருள்ள இளநீரைக் குடித்தால் இளநீர், உடல் உஷ்ணத்தைக் குறைக்கும்.

சிரிக்கும் போது கண்களும் கூடச் சேர்ந்து சிரிக்கும் சிரிப்பைக் கபிலனிடம்தான் முதன்முதலில் கண்டாள் ஆர்த்தி. மனதிலிருந்து வெளிப்பட்ட அந்த உண்மையான சிரிப்பு அவளை வசீகரித்தது.

கபிலனோ... அவளை மற்ற மாணவர்கள் ராகிங் செய்யாமல் காப்பாற்றுவதில் முனைப்பாக இருந்தான்.

"விடுங்கடா... பாவம். பயந்த பெண் போல இருக்கு...!"

"பயந்த பெண்ணென்றால் விட்டுவிடவேண்டும்னு இதற்கு முன்னால் நீ சொல்லியிருக்கிறாயா...?"

"டேய்... போனதையே பிடித்துக் கொண்டு ஏண்டா தொங்குகிறாய்...? நடப்பைப் பாரு."

"அதைத்தானே பார்த்துக்கிட்டு இருக்கோம்."

"இப்ப என்னதாண்டா செய்யணுங்கிற...?"

"ரூல்ஸ்ன்னா.. எல்லாருக்கும் ஒரே ரூல்ஸ் தான்..."

“இவன் பெரிய ரூல்ஸ் அண்ட் ரெகுலேசனை ஃபாலோ பண்ணுகிறவன். போடா டேய்.”

“அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது கபிலா. இந்தப் பெண்ணைக் கேள்விகூடக் கேட்காமல் அனுப்புவது அநியாயம்.”

“அநியாயத்தைப் பற்றி நீ சொல்கிறாயா...?”

“இப்ப கேள்விகளை நீ கேட்கிறியா? இல்லை... நான் கேட்கட்டுமா...?”

“அதெல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீ வாயை மூடு. இப்ப என்ன... இந்தப் பெண்ணை இரண்டு கேள்விகள் கேட்க வேண்டும். அவ்வளவு தானே...”

“டேய்... நான், கேள்விகள் கேட்கணும்னுதான் சொன்னேன். இரண்டு என்றெல்லாம் கணக்குச் சொல்லவில்லை.”

“எத்தனை கேள்விகளைக் கேட்பதாக இருந்தாலும் சரி. நானே கேட்டுக் கொள்கிறேன்.”

“இது ரொம்ப ஓவர்டா கபிலா..”

“எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்.”

கபிலனின் ஆளுமை கலந்த அதட்டலை செவி மடுத்தபடி அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் ஆர்த்தி.

'இவன்தான் எவ்வளவு தைரியசாலியாக இருக்கிறான்!'

கபிலன் ஆர்த்தியைப் பார்க்க என்னவோ நேர்முகத்தேர்விற்கு தயாராவது போல் ஆர்த்தி விறைப்பாக நின்றாள்.

"ஏன் இப்ப... இப்படி போஸ் கொடுக்கிற..?" கபிலன் புருவம் உயர்த்தினான்.

"நீங்க கேள்வி கேட்க ஆரம்பிக்கப் போகிறீங்க இல்லையா? அதற்கு பதில் வேண்டாமா..?" ஆர்த்தி பயந்த குரலில் கூறினாள்.

சிரிப்பை அடக்க கபிலன் வேறு பக்கம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ள, மாணவர்களின் மத்தியில் மீண்டும் சிரிப்பலை பரவியது.

"உன் பெயர் ஆர்த்திதானே...?"

"ஆமாம். கே. ஆர்த்தி..."

"கே. ஆர்த்தியா...?"

"ஆமாம். எங்க அப்பா பெயர் கனகவேல். அதனால் கே. ஆர்த்தி."

அவளின் விளக்கத்தைக் கேட்ட அஜய் விழுந்து விழுந்து சிரித்தான்.

"மச்சான்... பொண்ணு... அறிவுக்கொழுந்துடா.."

"ஸ்ஸ்... அஜய்.."

கபிலன் கண்டிப்புடன் அஜய்யை அடக்கி விட்டு ஆர்த்தியின் பக்கம் பார்வையைத் திருப்பினான். அவளுடைய கண்களில் தெரிந்த பயரேகையைக் கண்டதும் அவன் மனதில் இரக்கம் சுரந்தது.

"இப்ப... ஏன்.... அட்டென்ஷன் பொஸிஸனில் நிற்கிற...?"

"சும்மாத்தான்."

"சாதாரணமாக நில்..."

"சரி..."

ஆர்த்தி... கால் மாற்றி நின்று கொண்டாள்...

"ஏன் 'லா' படிக்க வந்தாய்....?"

"அப்பா சொன்னார். அதனால் படிக்க வந்தேன்."

"ம்ஹூம்... இதை அப்பாதான் சொல்லணுமா....? அதுசரி, உன் அப்பா ஏன் அப்படிச் சொன்னார்...?"

"என் பெரியக்கா டாக்டர்..."

"வெரிகுட்...

"சின்னக்கா என்ஜினீயர்..."

"குட்..."

"நான் லாயர்ன்னு சொல்லிக்கணுமாம்.."

"யார் சொல்லிக்கணுமாம்...?"

"என் அப்பா....

"ஆர்த்தி... ஆர்த்திதானே உன் பெயர்...?"

"கே. ஆர்த்தி."

"ஓ.... கே. ஆர்த்தி...! நீயாய் எதையும் டிசைட் பண்ணமாட்டாயா..? எல்லாவற்றையும் உன் அப்பா தான் டிசைட் பண்ணுவாரா...?"

"ஏன்... அப்பா டிசைட் பண்ணினால் என்ன...? அப்பா என் நல்லதற்குதானே எதையும் சொல்லு வார்...?"

"அது சரி... நீ போ..."

"அவ்வளவுதானா...?"

"அவ்வளவே தான்..."

"நீங்க மட்டும்தானே கேட்டீங்க... இவங்கள்லாம் இன்னும் கேள்வி கேட்கவில்லையே..."

நகர்ந்தால் தவறாகி விடுமோ என்ற பயத்துடன் இடத்தைவிட்டு அசையாமல் நின்ற ஆர்த்தியைப் பார்த்த கபிலனுக்கு சிரிப்பதா இல்லை அழுவதா என்று புரியவில்லை.

'இந்த மக்கு ஏன்... இப்படி உயிரை வாங்கு கிறது. நானே இவனுக எக்குத்தப்பாய் கேட்டு

வைப்பாங்கன்னு காப்பாத்தி போகச் சொன்னால் இதுவாய் வாய் விட்டு மாட்டிக் கொள்கிறதே.'

"ஏண்டா கபிலா. நாங்க கேள்வி கேட்கணு முன்னு கே. ஆர்த்தியே ஆசைப்படுது. நீயேண்டா குறுக்கே நிற்கிற...?"

"தினேஷ்.. வேண்டாம். அப்புறம் என் கோபத்தை நீ பார்க்க வேண்டி இருக்கும்."

"நீயேண்டா கபிலா இவ்வளவு டென்ஷன் ஆகிற... தினேஷ் எப்போதும் போலத்தானே பேசினான்."

"அஜய்... நீ அவனை சப்போர்ட் பண்ணாதே. நீ கிளம்பும்மா. இன்னும் ஏன் நிற்கிற...,"

ஆர்த்தி அப்போதும் தயங்கி நிற்க, கபிலனுக்கு கோபம் வந்து விட்டது.

"இப்போது போகிறாயா... இல்லையா...?"

ஆர்த்தி அரண்டு போய் ஓட்டமும் நடையுமாக காலேஜை நோக்கி ஓடி விட்டாள்.

சண்டைச் சேவல்கள் போல... கபிலனும் தினேஷூம் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்து சிலிர்த்துக் கொண்டு நிற்க... அஜய் அவர்கள் இருவரையும் பிரித்து விட்டான்.

"விடுங்க. சின்ன விசயத்தைப் போய் பெரிசு பண்ணிக் கொண்டு..."

"எதுடா சின்ன விசயம்? இன்றைக்கு வந்திருக்கும் பர்ஸ்ட் இயர் பெண்ணிற்காக இத்தனை வருசமாய் கூட இருக்கும் என்னையே தூக்கி எறிந்து விட்டானே..."

"கபிலா! இவன் சொல்வதும் நியாயம் தானேடா..?"

"என்னத்தைடா நியாயத்தைக் கண்டு விட்ட... நான்தான் விட்டுவிடுன்னு சொல்கிறேனில்ல... இவன் விடாமல் கிண்டல் பண்ண நினைத்தால் என் பேச்சிற்குத்தான் என்ன மரியாதை? நீ அதைக் கேட்கமாட்டியா..?"

"விடுடா.. விடுடா... இரண்டு பேரும் கைகொடுங்கடா..." கபிலனும் தினேஷும் முறைத்துக் கொண்டே கை கொடுத்துக் கொண்டாலும், இருவரும் முகம் கொடுத்துப் பேசிக் கொள்ள முழுதாய் ஒரு நாள் ஆனது.

"சரியான ஆளுடா அந்தப் பொண்ணு... அப்பாவி போல முகத்தை வைத்துக் கொண்டு வெடியைக் கொளுத்திப் போட்டு விட்டுப் போய் விட்டாளே.."

அஜய் அங்கலாய்க்க, கபிலன், அவனை முறைத்தான்.

"அடச்சீ... இந்த அனல்பறக்கும் பார்வையை விட்டுத் தொலைடா. என்னவோ காலம் காலமாய்

தெரிந்தவள் போல ஏண்டா இப்படி பிலிம் காட்டு கிற...?"

அன்று இரவு படுக்கையில் விழுந்த போது... அஜய் சொன்ன இந்த வார்த்தைகள்தான் கபிலனின் நினைவில் சுழன்றது.

'காலம் காலமாய் தெரிந்தவள் போல...

எவ்வளவு சரியாகச் சொல்லி விட்டான் அவன்? ஆர்த்தியிடம் ஏன் அப்படியொரு அன்யோன்ய உணர்வு அவனுக்குள் உதித்தது.?

மருட்சியுடன் நோக்கிய அவளுடைய பார்வையை யோசித்த வண்ணம் தூங்கி விட்டான் கபிலன்.

லைப்ரரியில் புத்தக அடுக்குகளைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்த கபிலனின் பார்வையில் மறுபக்கம் புத்தகத்தை உருவிக் கொண்டிருந்த ஆர்த்தி தென்பட்டாள்.

"ஹலோ..." என்றான் கபிலன்.

குரல் எங்கேயிருந்து வருகிறது என்று தெரியாமல் அவள் சுற்றுமுற்றும் பார்க்க...

"இங்கே பாரு..." என்றான் கபிலன்.

புத்தக அடுக்கின் மறுபக்கம் தெரிந்த சிறு சதுரமான இடைவெளியில் கபிலனின் முகம் தெரியவும், ஆர்த்தியின் முகம் விகசித்தது.

“நீங்களா...?” என்றாள் அவள் உற்சாகத்துடன்.

“நானேதான்..” என்றபடி, கபிலன் புத்தக மர அடுக்கை சுற்றிக் கொண்டு அவள் பக்கம் வந்தான்.

“எங்கே வந்தாய்..?”

“லைப்ரரிக்கு வந்தேன்...”

“இது லைப்ரரின்னு எனக்குத் தெரியாதா...? இங்கே எதற்கு வந்தாய்..?”

“லைப்ரரிக்கு வேறு எதற்காக வருவாங்க..? புத்தகம் எடுத்து படிக்கத்தான்.”

“பாருடா... ஊமைகூட இந்தப்பேச்சு பேசுது. உன்னைச் சொல்லிக் குற்றமில்லைம்மா.. இந்தக் காலேஜின் மண் விசேசம் அப்படி. இது பாஞ்சாலங் குறிச்சி மண் போல..”

“அப்படிங்களா...? இந்த காலேஜ் முழுவதும் அந்த ஊர் மண்ணைக் கொண்டு வந்து கொட்டி யிருக்கிறாங்களா...?”

‘இவளை என்ன செய்தால் தேவலாம்...’ என்ற யோசனையோடு கபிலன் அவளை முறைத்தான்...

‘ஹிஸ்ட்ரி ஸ்டூடண்ட்தானே நீ...?”

“ஆமாம்.”

"பாஞ்சாலங் குறிச்சி மண்ணுன்னு எதற்குச் சொல்வாங்கன்னு தெரியாமல் நீயெல்லாம் என்னத்தை படிச்சுக் கிழிச்ச..?"

ஆர்த்தி... உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு திரு திருவென்று விழிக்க... அவள் தலையில் ஓங்கி குட்டு வைக்கலாமா என்று பல்லைக் கடித்தான் கபிலன்.

"பாஞ்சாலங் குறிச்சி மன்னன் யாருன்னாவது உனக்குத் தெரியுமா...?"

"ஓ... தெரியுமே.... வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன்..."

"நல்ல வேளை... நடிகர்திலகம் சிவாஜி கணேசன்னு சொல்லி விடுவாயோன்னு பயந்து போய் விட்டேன்..."

"கேலி செய்கிறீங்களா...?"

"அதை இவ்வளவு லேட்டாகப் புரிந்து கொள்கிறாயே... நீ என்ன.. டியூப் லைட்டா...?"

"ஊஹூம்... நான் கே. ஆர்த்தி.."

"அந்த கேயை கொஞ்சம் விட்டு விட்டு இப்படி உட்காரு.."

கபிலனும்... ஆர்த்தியும் எதிரும்.... புதிருமாக அமர்ந்தனர்.

3

உடல் குளுமை பெற, தேங்காய் எண்ணெய் அரை ஸ்பூன், விளக்கெண்ணெய் ஆறு சொட்டுகள் எடுத்துக் கொண்டு, நன்கு குழைத்து, உச்சந் தலையில் தடவி மசாஜ் செய்து குளித்தால் உடல் குளுமை பெறும்.

லைப்ரரியைச் சுற்றியிருந்த மரங்களில் இருந்து வீசிய குளுமையான காற்று கபிலனின் உடலின்மேல் படிந்தது. அதைவிட, அவனுக்கு எதிரே.. அறியாமை கலந்த அழகோடு இருந்த ஆர்த்தியின் அண்மை தந்த குளுமை... அதிகமாக அவனது மனதில் படிந்தது.

அவன் அதட்டுவதைக் கேட்டு அவள் மருண்டு போவதைக் காண்பதில் அவனுக்கு தனி இன்பம் வந்தது.

"இப்ப சொல்லு.. வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் வாழ்ந்த மண்ணில் என்ன இருக்கும்...?" அவன் கேட்டான்.

"என்ன இருக்கும்...?" அவள் அதையே திருப்பிக் கேட்டாள்.

"நீ என்ன சொன்னதைச் சொல்லும் கிளிப் பிள்ளையா....? என் கேள்வியை என்னிடமே திருப்பி அனுப்புகிறாயே.. கெட்டிக்காரிதான். வீரபாண்டியன் வாழ்ந்த மண்ணில் வீரம் இருக்கும்மா.."

“அட... ஆமாம்... இது ஏன் எனக்குத் தோன்ற வில்லை?”

“ம்ம்... அதை என்கிட்ட வந்து கேளு. நானே, இப்படி ஒரு மக்கை மீட் பண்ணிவிட்டோமேன்னு வருத்தத்தில் இருக்கிறேன். நீ வேற... கடுப்பைக் கிளப்பாதேம்மா...”

“நான் ஒன்றும் மக்கில்லை..”

“உன் புத்திசாலித்தனத்தை வெளியில் சொல்லி விடாதே... இந்த காலேஜின் மண், பாஞ்சாலங் குறிச்சி மண்ணுன்னு சொன்னால் அந்த ஊர் மண்ணைக் கொண்டு வந்து கொட்டியிருக்கிறாங்களான்னு கேள்வி கேட்கிற. அப்புறம்.. உன்னை மக்குன்னு சொல்லாமல் வேறு எப்படிச் சொல்வாங்க..?”

இவன் ஏன் பாஞ்சாலங் குறிச்சி மண்ணைப் பற்றி இவ்வளவு பேசுகிறான் என்று பேனாவை நெற்றியில் தட்டியபடி யோசிக்க ஆரம்பித்தாள் ஆர்த்தி..

“எதுக்கு நெத்தியை பேனாவால் டொக்கு... டொக்குன்னு தட்டுகிற...?”

“யோசிக்கறேன்...”

“அதையெல்லாம் மூளை இருக்கிறவங்க செய்யணும்... நீ செய்யக்கூடாது. பேனாவைக் கீழே வை. உடைஞ்சிடப் போகுது...”

"சும்மா என்னை கிண்டல் பண்ணாதீங்க...

"இந்த ரோசத்துக்கு ஒண்ணும் குறைச்சல் இல்லை.."

"இப்ப உங்களுக்கு என்ன வேணும்...? பாஞ்சாலங்குறிச்சி மண்ணைப் பற்றி நான் சொல்ல ணும். அவ்வளவுதானே..."

"எப்படி சொல்லப் போகிறாய்...? இந்த லைப்ரரி யில் பாஞ்சாலங்குறிச்சியைப் பற்றிய புத்தகத்தை எடுத்துப் படித்து முடித்து விட்டு சொல்லப் போகிறாயா...?"

"அப்படி ஒன்றும் நான் ஜீரோ இல்லை. பாஞ்சாலங்குறிச்சியைப் பற்றிச் சொல்கிறேன். கேட்டுக்கங்க..."

"ஒப்பிக்கப் போகிறாய்ன்னு சொல்லு....

"ஏதோ ஒன்று... அதைப் பற்றி உங்களுக் கென்ன..."

"எனக்கொன்றும் இல்லைதான். நீ மேலே சொல்லும்மா."

"ஒரு முயலை... ஒரு வேடன் துரத்திக் கொண்டு போனானாம்..."

"ஊஹம்.."

"அந்த முயல்... பயந்துபோய் ஓடியதாம்."

"ஊம்...

"ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திற்குப் போனதும், பயந்து ஓடிய முயல்... திரும்பி வேடனை எதிர்த்து நின்றதாம்..."

"ஊம்..

"நான் என்ன கதையா சொல்கிறேன்...? இப்படி 'ஊம்' போடுகிறீங்க..."

"இது கதையில்லையா...? சரி... சரி... முறைக் காதே... விசயத்திற்கு வா..."

"என்னடா..."

"யாரை 'டா' என்று சொன்னாய்–என்னையா...?"

"ஐயையோ... அந்த வேடன் அப்படி நினைத்துக் கொண்டானாம்."

"உனக்கு, தப்பிக்க இப்படி ஒரு வழி இருக்கா...?"

"நிஜமாகவே... நான் வேடன் நினைத்ததைத்தான் சொன்னேன்."

"ம்ம்... சொல்லு..."

"என்னடான்னு சொல்லலாமா..?"

"உன் ஆசையைக் கெடுப்பானேன். சொல்லிக் கொள்...!"

"என்னடா இவ்வளவு நேரமாய் பயந்து ஓடிய முயல் இப்படி எதிர்த்து நிற்குதேன்னு அந்த வேடனுக்கு ஒரே ஆச்சரியமாய் போய் விட்டதாம்..."

"கதை பிரமாதம்...

"இன்னும் நான் முடிக்கவில்லையே..."

"சீக்கிரமாய் முடிம்மா... இப்போதே எனக்கு கொட்டாவி வந்து விட்டது. என்னைத் தூங்க வைக்கணும்கிற முடிவோடு நீ இருக்கிறாயா...?"

"நீங்கள்தானே பாஞ்சாலங்குறிச்சி முயலைப் பற்றி பேச்சை எடுத்தீங்க..."

"நீ இப்படி ரம்பம் போடுவேன்னு தெரியாமல் பேசி விட்டேன்ம்மா..."

"நீங்க என்ன சொன்னாலும்... நான் சொல்ல வந்ததை சொல்லாமல் விடமாட்டேன்..."

"நான்தான் 'நீ ஒரு முடிவோடு இருக்கிறாய்'ன்னு சொல்லி விட்டேனே... சொல்லு.. சொல்லு..."

"எதனால் அந்த முயலுக்கு அந்த தைரியம் வந்ததுன்னு பார்த்தால்... அது நின்று கொண்டிருந்த மண்... பாஞ்சாலங்குறிச்சியாம்..."

"ஹாவ்..."

கபிலன் நீளமாய் கொட்டாவி விட்டான். ஆர்த்தி அழமாட்டாத குறையாய் அவனைப் பார்த்தாள்.

"எதையுமே இப்படித்தான் நீளமாக பேசி வைப்பாயா...? சட்டுபுட்டுன்னு ஒரே வார்த்தையில் முடிக்க உனக்குத் தெரியாதா?"

"நீங்கள்தானே என் வாயைக் கிளறினீங்க...?"

"அதுதான் அனுபவித்து விட்டேனே. இனி வாயைக் கொடுப்பேனா...? ஆமாம். அது என்ன கையில் தடித்தடியாய் புத்தகங்களை அள்ளி வைத் திருக்கிறாய்...? தூங்கப் போகிறாயா..?"

'ஏன் இப்படிக் கேட்கிறான்.... தூக்கத்திற்கும்... புத்தகத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம்...?' ஆர்த்தி புரியாமல் அவனைப் பார்த்தாள்.

"என்ன லுக் விடுகிற..?"

"ஏன் அப்படிக் கேட்டிங்க...?"

"தலைக்கு அணைவாய் தலையணை போல் வைத்துக் கொள்ள எடுத்துக் கொண்டு போகிறா யோன்னு தோன்றியது... கேட்டேன்..."

ஆர்த்திக்கு கோபத்தில் மூக்கு நுனி சிவந்தது. 'இவன் என்ன இப்படி மட்டம் தட்டுகிறான்' என்று ரோசம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

"என்னைப் பார்த்தால் படிக்கிறவள் போல ங்களுக்குத் தெரியலையா? எப்படி நீங்க.... இப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்கலாம்...?"

"பஸ்.... பஸ்... ஏன் இப்படிக் கோபப்படுகிறாய்...? காலேஜ் ஆரம்பித்து எவ்வளவு நாள்களாகிறது...?"

"பதினைந்து நாள்கள் ஆகிறது....

"அதற்குள் இப்படி புத்தகத்தைக் கரைத்துக் குடிக்க உட்கார வேண்டுமா...? இதற்கெல்லாம்... இன்னும் நாள் இருக்கும்மா.."

"ஆனால்... அப்பா சொன்னாரே.."

"நினைத்தேன்... நீயாய் எதையும் பண்ண மாட்டாயே. நிச்சயம் இந்த தடிமனான புத்தகங்களுக்கு பின்னால் உன் அப்பா இருக்கணுமேன்னு நினைத்தேன். உன் அப்பா என்னதான் சொன்னார்...?"

"எதையும் அந்தந்த நேரத்தில் செய்து விட வேண்டுமாம்...."

"அட...

"காலம் பொன் போன்றதாம்.."

"அடடா.."

"காசு பணத்தைக் கூடத் திரும்பச் சம்பாதித்து விட லாமாம்... ஆனால்.. கழிந்து போன காலத்தை திரும்பச் சம்பாதிக்க முடியவே முடியாதாம்..."

"ச்ச்... ச்ச்... ச்ச்..."

கபிலன் சுவாரஸ்யமாய் கன்னத்தில் கையூன்றி.. ஆர்த்தி சொன்னவற்றைக் கேட்டு 'ச்' போ... ஆர்த்தி திரும்பி சுவரை ஆராய்ச்சியாகப் பார்த்தாள்.

"அங்கே என்ன பார்க்கிற..?"

"அப்பா சொன்னதை நான் சொன்னபோது.. அதுதான் சரி என்கிறது போல... பல்லி சவுண்டு கொடுத்துச்சே.. உங்களுக்கு அது கேட்கவில்லையா..?"

கபிலன் பக்கென்று சிரித்து விட்டான். அவ னுக்கு அறியாமை கலந்த அந்த அப்பாவிப் பெண்ணை மிகவும் பிடித்துப் போய் விட்டது.

"இப்போ ஏன் நீங்க இப்படிச் சிரிக்கறீங்க...?"

"அது பல்லி கொடுத்த சவுண்டு இல்லம்மா... நான் கொடுத்த சவுண்டு.."

"நீங்களா... அப்படி சொன்னீங்க...?"

அவள் சந்தேகத்துடன் வினவ... கபிலன் மேலும் சிரித்தான்.

"ச்ச்... ச்ச்... ச்ச்..." என்று மீண்டும் அவன் சொல்ல

"அட... ஆமாம்... அது நீங்கள்தான்... என்று அவள் அதிசயித்தாள்.

அன்று இரவு படுக்கும் முன்.. தன் டைரியில் இவ்வாறு எழுதினான் கபிலன்.

‘அவள் பூப்போல இருக்கிறாள்...
புதிதாக தெரிகின்றாள்...
அவள் பின்னாலே என் மனம் போகிறது...
இதுதான் காதலா...? அதுதான் தெரியவில்லை.’

பஸ்ஸில் கூட்டம் அதிகமாக இருந்தது. ஜன்னலோரமாக அமர்ந்திருந்த ஆர்த்தியிடம் தன் புத்தகங்களை நீட்டிவிட்டு... கிளம்பி விட்ட பஸ்ஸில்.. ஓடிவந்து தொற்றிக் கொண்டான் கபிலன்.

அவன் விழுந்து விடுவானோ... என்ற பயத்தில் அவள் பின்னால் திரும்பிப் பார்ப்பதை பார்த்தவனின் மனதில் சாரல் அடித்தது.

அடுத்த இரு ஸ்டாப்புகளில் பஸ்ஸில் இருந்தவர்களில் பாதிக்கு மேல் இறங்கி விட... கபிலன் படிக்கட்டிலிருந்து ஏறி.. பஸ்ஸிற்குள் வந்து காலியாக இருந்த ஆர்த்தியின் பக்கத்து சீட்டில் அமர்ந்து கொண்டான்.

அவன் அருகே அமர்ந்து கொள்வான் என்பதை எதிர்பார்க்காத ஆர்த்தி. ஒருவித பயத்துடன் பஸ்ஸுக்குள் பார்வையைச் செலுத்தினாள். அதைக் கவனித்து விட்ட கபிலன் முகம் சுளித்தான்.

“என்ன பார்க்கிற..?”

"இல்லை... தெரிந்தவங்க யாராவது பார்த்து விட்டால் என்ன செய்வது...? அதுதான்..."

"உன் பக்கத்தில் உட்காருவது அவ்வளவு பெரிய விசயமா...? இப்படி அலட்டிக் கொள்கிறாயே..."

அவன் கோபத்துடன் அவள் கையில் இருந்த புத்தகங்களைப் பிடுங்கிக் கொண்டு அடுத்த ஸ்டாப்பில் இறங்கி விட்டான்.

ஆர்த்தி துடித்துப் போனாள். அன்று இரவு அவள் சரியாகவே சாப்பிடவில்லை. வேதவள்ளி அவள் நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்தாள்.

"சில்லுன்னுதான் இருக்கு. அப்புறம் ஏண்டி காய்ச்சல் வந்தவள்போல.. முகம் இப்படி வாடிக் கிடக்கு.."

"ஒன்றுமில்லைம்மா.."

"என்னவோ போ.. உன் அக்காக்கள் இரண்டு பேரும் விட்டால் இந்த உலகத்தையே விற்றுவிட்டு வந்துவிடுவாங்க. நீ ஒன்றும் தெரியாமல் கைக் குள்ளேயே வளர்ந்து விட்ட. எதுக்கு சிரிக்கிற. எதுக்கு அழுகிறன்னு ஒண்ணும் எனக்குப் புரிய மாட்டேன் என்கிறது."

வேதவள்ளி புலம்பிக் கொண்டே அகன்று விட்டாள். விளக்கை அணைத்து விட்டு இருட்டில் படுத்த ஆர்த்தியின் விழியோரமாய் கண்ணீர் கோடிட்டு இறங்கியது...

4

கோடைக்கேற்ற எனர்ஜி உணவு: இரண்டு பங்கு கொத்துமல்லி, ஒரு பங்கு புதினா இவற்றுடன் மிளகு சேர்த்து துவையல் செய்து சாப்பிடுங்க. கொத்துமல்லி சூட்டைத் தணிக்கும். புதினா ஜீரண சக்தி தரும்.

மரத்தடியில் வழக்கம் போல மாநாடு போட்டுக் கொண்டிருந்த... அஜய்யின் நண்பர் குழாம்.. கபிலனைக் கண்டதும் கிண்டலுடன் வரவேற்றது.

"டேய்... மச்சானைப் பார்த்துக்கங்கடா எல்லாரும்.... பஸ்ஸில் போகப் பயந்து கொண்டு டூவீலர் வாங்குவாங்க.... நம்ம மச்சான் டூவீலரை காலேஜில் தூங்கப் போட்டு விட்டு பஸ்ஸில் போகிறானாம்."

"சும்மாவும் போகவில்லைடா அஜய்... படிக்கட்டைப் தொற்றிக் கொண்டு போகிறானாம்."

"இதற்குப் பின்னால் ஒளிந்திருக்கும் ரகசியம் என்னவாக இருக்கும்டா மாப்ளே...?"

"என்னைக் கேட்டால்... எனக்கென்னடா தெரியும்...? நானே ஒரு அப்பாவி...."

தினேஷ், ஆர்த்தியைப் போல அறியாமையுடன் இமைகளைக் கொட்டி விழிக்க, நண்பர் குழாம்... 'ஹேய்' வென்ற கூச்சலுடன் கபிலனைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டது.

"விடுங்கடா... டேய்... கபிலனின் முகத்தில் லேசான வெட்கச் சிரிப்பு வந்தது.

"ஏண்டா... உன் பின்னால் சுற்றுகிற பெண்களை யெல்லாம் விட்டுவிட்டு அவளிடம் என்ன இருக் குன்னு... அவள் பின்னால் ஓடுகிற?"

'அவளிடம் என்ன இருக்கிறது...?'

கபிலன் யோசித்தான். லைலாவின் கண் களுக்கு மஜ்னுதான் அழகு... சலீமின் கண்களுக்கோ அனார்கலிதான் அழகு.. கபிலனின் கண்களுக்கு ஆர்த்தி ஏனோ அழகாய் இருந்து தொலைத்தாள்.

"காலேஜ் ஆரம்பித்து இரண்டு மாதங்கள் ஆகி விட்டன. அவளும் அவள் கிளாஸில் ஐக்கியமாகி விட்டாள். இன்னும் நீயேண்டா... பாடிகார்டு போல அவள் பின்னால் சுற்றுகிற?"

"ச்ச்... நீயாக எதையாவது சொல்லாதே தினேஷ்..."

"நானாய் சொல்கிறேனா...? உன் மனச் சாட்சியைக் கேளு.. நான் சொல்வது... உண்மையா இல்லை. உண்மையில்லையா என்று அது சொல்லும்."

"விடுடா.. டேய்... இதைப் போய் பெரிய விசயம் போல பேசிக்கிட்டு..."

“ஃபைனல் இயர் ஸ்டூடண்ட்டிற்கு, ஃபர்ஸ்ட் இயர் ஸ்டூடண்ட்டுடன் என்ன ஃபிரண்ட்சிப் கொண்டாடிக்கிடக்கு...?”

“ஃபைனல் இயர் ஸ்டூடன்ட் ஃபர்ஸ்ட் இயர் ஸ்டூடன்டுடன் பேசக்கூடாதுன்னு எதுவும் சட்டம் இருக்கா?”

“சட்டம் போட்டெல்லாம் உன்னை அடக்க முடியாதுன்னு எங்களுக்குத் தெரியாதா...?”

“தெரியுதில்ல...? அப்புறமும் ஏன் வாய் விடுகிற...?”

வழக்கம் போல... தினேஷும்.... கபிலனும் முறைத்துக் கொள்ள - அஜய் விலக்கி விட்டான்.

“ஏண்டா... இப்போதெல்லாம் நீங்க இரண்டு பேரும் சரக்குங்கிறதுக்குள்ள அடிச்சிக்கறீங்க...? உங்க இரண்டு பேருக்குள்ள என்னதாண்டா ஆச்சு...?”

“அதை அவனிடமே கேளுடா... என் விசயத்தில் குறுக்காய் கிராஸ் பண்ணுவது அவன்தான்..”

கபிலன் கோபமாய்.. தன் தோள் மேலிருந்த அஜய்யின் கையை விலக்கிக் கொண்டு... காலேஜை நோக்கி நடந்தான்.

அஜய் யோசனையுடன் தினேஷின் முகத்தைப் பார்த்தான். அவன் எரிச்சலுடன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

"தினேஷ்.. கபிலன் சொல்வது சரி... நீ தேவையில்லாமல் அவனை அதிகமாய் சீண்டுகிற... அதுவும் இந்த கொஞ்ச நாள்களாகத்தான். என்ன விஷயம்...?"

தினேஷ் எழுந்து... கோபத்துடன் மணலைக் கால்களால் உதைத்துத் தள்ளிவிட்டு... வேறொரு திசையில்... காலேஜைப் பார்த்துப் போனான்.

அஜய் தாடையைத் தடவியவாறு, மற்ற நண்பர்களைப் பார்த்தான்.

"போன வருசம் வரைக்கும். இரண்டு பேரும் ஒற்றுமையாகத்தானேடா இருந்தான்க...? இந்த இரண்டு மாதத்தில் இப்படி... எதிரும் புதிருமாய் ஆகிவிட்டானுகளே... பாரு.. இரண்டு பேரும் காலேஜுக்கு போவதை. ஆளுக்கொரு திசையில் போகிறானுகளேடா..."

மனம் தாங்காமல் அங்கலாய்த்த அஜய்யின் தோளின்மேல் கை போட்டான் சுந்தர்.

"மச்சி... நீ சொன்னதிலேயே... உன் கேள்விக்கான பதில் இருக்கு. அது உனக்குத் தெரியலையா...?"

"நான் என்னடா சொன்னேன்...?"

"இந்த இரண்டு மாத காலத்தில்தான்... இவங்க இரண்டு பேரும் அடிச்சுக்கிறாங்கன்னு சொன்னாயா... இல்லையா?"

"ஆமாம்.."

"காலேஜ் தொடங்கி எத்தனை நாள் ஆகிறது?"

"இரண்டு மாதம்தான் ஆகிறது..."

"நாம்... அந்த ஆர்த்திப் பெண்ணை ராகிங் பண்ணி எத்தனை நாள் ஆகிறது...?"

"அதுவும் இரண்டு மாதம்தான் ஆகிறது..."

சொல்லிக்கொண்டே வந்த அஜய்யின் தலைக்குள் மணியடித்தது. அவன் கண்கள் விரிந்தன.

"சுந்தர்..," என்றான் அதிர்ச்சியுடன்.

"ஆமாம்... நீ நினைப்பது சரிதான்... இவனுக ரெண்டு பேருமே... அந்த ஆர்த்தியை நோட்டம் விட்டானுக.. கபிலனிடம் மட்டும்தான் ஆர்த்தி பேசிப் பழகுறா.. அதனால் தினேஷ் மண்டை காயறான். தேவையில்லாமல் கபிலனை வம்புக்கு இழுக்கிறான்."

"கபிலன்தானேடா... முதல்நாளே அந்தப் பெண்ணுக்கு சப்போர்ட் பண்ணினான்...?"

"அதுதானே உனக்குத் தெரியும். ஆர்த்தி காலேஜ் வாசலில் நுழைந்தபோதே... தினேஷ் அவளை விழுங்கி விடுவதைப் போலப் பார்க்க ஆரம்பித்து விட்டான். இது உனக்குத் தெரியாது.."

"அவன் எல்லாரையும்தான் அப்படிப் பார்த்து வைப்பான்.."

"இவளை ஸ்பெஷலாகப் பார்த்தாண்டா... 'யாருடா இந்தப் பெண்... செம ஹோம்லி.. லுக்காக இருக்கிறாளே!'ன்னு என்னிடம் சொன்னான்டா..."

"இது வேறயா..?"

"அது மட்டுமில்லை... அவளை 'ஹாய்'ன்னு கத்திக் கூப்பிட்டதும் அவன்தான். அவளிடம் ராகிங் பண்ணுவது போல பேச ஆசைப்பட்டான். ஆனால் கபிலன் அதற்கு இடம் கொடுக்காமல், நந்தியைப் போல் வழி மறித்து விட்டான்."

"ஐ... ஸீ.."

"அதுக்குப் பின்னாலயும் தினேஷ்... ஆர்த்தியிடம் பேச டிரை பண்ணிக் கொண்டுதான் இருக்கிறான். என்ன ஒண்ணு இவன் மனதிற்குள் நினைத்து முடிப்பதற்குள்ளேயே... இவன் நினைப்பதை கபிலன் செய்து முடித்துவிடுகிறான். அதனால்தான் பயல் இந்த அளவிற்கு ஜெர்க் ஆகிறான்.."

"ஹா... ஹா..."

"நேற்றுக்கூட இவன் வண்டியை காலேஜில் விட்டுவிட்டு பஸ்ஸில் ஆர்த்தியைப் பாலோ பண்ண ஓடினான். ஆனால் ஆர்த்தியிடம் புக்ஸைக் கொடுத்து விட்டு பஸ்ஸில் தொற்றிக் கொண்டது கபிலன்தான்."

"இவன் என்ன ஆனான்...?"

"இவன் போவதற்குள் பஸ் போயே... போய் [illegible]து."

"விசயம் இப்படிப் போகிறதா...?"

"ஆமாம்... அதனால் இதில் நாம் தலையிட்டு [illegible]யோசனம் இல்லை. கண்டு கொள்ளாமல் விட்டு [illegible]துதான் சரி..."

"ஆனால் இரண்டு பேரும் அடிச்சுக்கிறானுங்க [illegible]ா"

"ஒரே பெண்ணை... இரண்டு பேரும் டாவடித் [illegible] ஒருத்தருக்கொருத்தர் அடித்துக் கொள்ளத்தான் [illegible]வார்கள். அப்புறம் கொஞ்சிக் கொள்ளவா [illegible]ம்?"

"இதற்கு என்னதாண்டா முடிவு...? என்ன [illegible] இருந்தாலும் இரண்டு பேரும் நம்ம [illegible]ஸுங்கடா.."

[illegible]து எனக்கும் தெரியுது... அந்த ஆர்த்தி... [illegible]டு பேரில் ஒருத்தனை செலக்ட் பண்ணி [illegible]ான்னா நாம் இதில் தலை கொடுத்து [illegible]யத்து பண்ணலாம். ஃபிரண்டின் காதலியை [illegible] அடிக்கக் கூடாதுன்னு இன்னொருத்தனுக்கு [illegible]தி சொல்லலாம். ஆனால் அந்தப் பொண்ணோ [illegible]... அறியாப் பொண்ணு. அதுக்காக... இவனுக [illegible]டு பேரும் மோதிக் கொள்வது அதுக்கே [illegible]து."

"எனக்கென்னவோ... அந்தப் பெண்... இரண்டு பேரில் எவனையும் லவ் பண்ணாதுன்னு தோனுது...'

"இரண்டு பேரையும் விட்டுவிட்டு உன்னை லவ் பண்ணும்ன்னு சொல்கிறாயா...?"

சுந்தர் சிரிக்காமல் வினவ... அஜய்... சுந்தரின் மார்பில் குத்திப் பலமாகச் சிரித்தான்.

"ஏண்டா... அவனுக ரெண்டு பேரும் காய்ஞ்சுக் கிட்டு இருக்கிறது போதாதா... என்னையும் அதில் மாட்டிவிடப் பார்க்கிறாயா..? இந்தக் காதலிக்கிற ரோதனையெல்லாம் எனக்கு வேண்டாம்டா சாமி.. ஆளை விடு... நான் கிளாஸிற்குப் போகிறேன்..."

"அங்கே எதுக்கு வேஸ்டாய் போகிற..?"

"நான் என்ன கிளாஸைக் கவனிக்கவா போகிறேன். நம்ம கிளாஸ் கேர்ள்ஸைக் கவனிக்கப் போகிறேன்..."

"அதுதானே பார்த்தேன். கொஞ்சம் இரு.. நானும் வருகிறேன்.."

"நீ எதுக்கு வருகிற..?"

"நீ செய்யப் போகும் உருப்படியான வேலையை நானும் ஃபாலோ பண்ணலாமேன்னுதான்.."

"வா... வா..."

மரத்தடி மாநாடு கலைந்தது. ஆர்த்தி... ஓட்டமும் நடையுமாக... விரைந்து வந்ததைக் கவனித்த சுந்தர்... அஜய்யின் தோளைத் தட்டி ஆர்த்தியை கண் ஜாடையில் காண்பித்தான்.

பதற்றத்துடன் வந்த ஆர்த்தியின் பார்வை அங்கும் இங்கும் தேடியது. அஜய்யும்... சுந்தரும்... தங்களுக்குள் அவளைப் பற்றிப் பேசியபடி நகரப் போகையில்... ஆர்த்தியின் குரல் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தியது...

"எக்ஸ்க்யூஸ்மி.."

அஜய்... சுந்தரின் காதருகே கிசுகிசுத்தான்.

"என்னடா... பாப்பா நம்மைக் கூப்பிடுது...?"

"என்னன்னு கேட்டு விடுவோம்."

"அப்படிங்கறே... அப்போ சரி... வா... என்னன்னு கேட்போம்."

"என்னவோ இந்தியா, பாகிஸ்தான் ஒப்பந்தம் போடுவது போல.. இவ்வளவு பில்ட்அப் கொடுக்கிற..."

சுந்தர் அஜய்யை கிண்டலடிக்க... அவன் சிரித்தபடி ஆர்த்தியைப் பார்த்து ஸ்டைலாக முடி கோதி...

"என்ன...?" என்று வினவினான்.

“ஒன்றுமில்லை..”

“ஒன்றுமில்லாததற்கா எங்களைக் கூப்பிட்ட...?’

“இல்லை... உங்க ஃபிரண்ட் இங்க இருப்பாரே. அவரைக் காணோமேன்னு..” ஆர்த்தி மென்று விழுங்கினாள்.

அஜய்யும்... சுந்தரும்.. ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அஜய் யோசனையுடன் கவலை ததும்பிய ஆர்த்தியின் முகத்தைப் பார்த்தான்

5

வெயில் காலங்களில் சிலருக்கு கண்கள் சிவந்து விடும். இதற்கு சுத்தமான பன்னீரைப் பஞ்சில் ஊற்றி ஒத்தடம் கொடுத்தால், குளுமை ஏற்பட்டு சிவப்பு மறையும்.

“என் பிரண்ட்ன்னு யாரைச் சொல்கிற... இதோ இருக்கானே... இந்த சுந்தரையா சொல்கிற..?”

அஜய் சுந்தரைக் காண்பிக்க... சுந்தர் கலவர மானான்.

“ஏய்ய்... ஏண்டா என்னைக் கை காட்டுகிற. என் ஆளுக்குத் தெரிந்தால் என்னைப் பிளந்து கட்டிடுவா...”

"பொறுடா... பாப்பா யாரைக் கேட்டதுன்னு தெரியவேண்டாமா...?"

அஜய் சுந்தரைச் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டிருக்கையில்... ஆர்த்தி ரோசத்துடன் குறுக்கிட்டாள்.

"என் பெயர் ஒன்றும் பாப்பா இல்லை."

"தெரியுமே... கே. ஆர்த்திதானே உன் பெயர்?"

"நான் போகிறேன்."

"பொறும்மா... நீ எந்த ஃபிரண்டைக் கேட்கிறென்னு சொல்லிவிட்டுப் போ..."

"அவர்தான்.."

அவள் காலேஜின் சுவரைப் பார்த்துக் கொண்டே கபிலனின் பெயரைச் சொல்லத் திணற... அஜய்... புருவம் உயர்த்தினான்.

"ஏண்டா சுந்தர்.. 'அவர்தான்'னு சொல்லிக்கிட்டே.... இந்தப் பொண்ணு... சுவரைப் பார்க்குதே.... அவர்தாண்டா... அந்த அவர்..."

"ஒரு வேளை... நீ சொன்னது போல... இந்தச் சுவராயிருக்குமோ.."

அவர்களின் கேலியைத் தாங்க முடியாமல் ஆர்த்திக்கு கண் கலங்கிவிட்டது. அதைப் பார்த்த சுந்தர் மெதுவான குரலில் அவளிடம் வினவினான்.

"பெயரைச் சொல் ஆர்த்தி.."

"அவர்தான்... கபிலன்..."

அதைச் சொல்வதற்குள் அவளுடைய முகம் வியர்த்துக் கொட்டி விட்டது.

"கபிலனா..?" என்ற வினாவோடு அஜய்யை சுந்தர் பார்க்க.. அவன் விழிகளிலும்.. அந்தக் கேள்வி மிதந்தது. ஆர்த்தி கையிலிருந்த புத்தகக் கட்டை பற்றுக்கோல் போல் இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

"அவன் கிளாஸ் ரூமிற்கு போய் விட்டா னேம்மா..." என்றான் அஜய்...

"போய் விட்டாரா...?" என்று கேட்ட ஆர்த்தியின் குரலில் ஏமாற்றம் பொங்கி வழிந்தது.

அவள் தளர்ந்த நடையோடு... தன் வகுப்பறையை நாடிச் செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டே அஜய் சுந்தரின் பக்கம் திரும்பினான்.

"கடைசியில் ஆர்த்தியின் மனதிலிருப்பது கபிலன் தான் போல..."

"எனக்கும் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது..."

வகுப்பறையில் பாடம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கபிலனின் அருகே அமர்ந்த சுந்தர், அவனுடைய காதோரம் மெதுவான குரலில்...

"உன்னைத் தேடி... ஆர்த்தி வந்தாள்..." என்றான். கபிலனின் கவனம் கலைந்தது. அவன் முகத்தில் சலனம் தெரிந்தது.

"[illegible]போது...?" என்று கேட்டான்.

"[illegible]போதுதான்... நீ வந்து ஐஸ்ட் ஃபைவ் [illegible] இருக்கும். அவள் உன் பெயரைச் சொல்லி.. [illegible] அஜய்யிடமும் விசாரித்தாள்."

[illegible]றுக்கு வகுப்பறையில் இருப்புக் கொள்ள [illegible] .அவன்.. மெதுவாக எழுந்து விரிவுரை [illegible] ரையிலிருந்து தப்பி... வெளியே போனான்.

"[illegible]கே போகிறான்...?" என்று விசாரித்தார் [illegible]ளர்...

"[illegible]டுத்து வைத்தவன் தப்பிப் பிழைக்க [illegible]வது போய்விட்டுப் போகிறான். நீங்க [illegible]கிட்ட எங்களைக் கவனியுங்க சார் " [illegible] .அஜய்.

[illegible] ணவு இடைவேளையில், வகுப்பறையை [illegible] வெளியே வந்த ஆர்த்தியின் கண்கள், [illegible]தை வாங்கின.... தூரத்தில் கபிலன் வந்து [illegible]ருந்தான்.

[illegible] முமம்... நடையுமாய்... அவனுக்கு எதிரே [illegible]றாள் ஆர்த்தி. மூச்சு வாங்க... அவனைப் [illegible] சிரித்தாள். அவன் முகம் கடுகடு [illegible] இருந்தது. யாரையோ பார்ப்பது போல... [illegible] அறிமுகமற்ற பார்வை பார்த்தபடி... [illegible]றான்.

"நான் உங்களைக் காலையிலேயே தேடி வந்தேன் தெரியுமா...?"

அவனுடைய முகச் சுளிப்பைக் கவனிக்காமல்.. ஆர்த்தி தன் போக்கில் சொன்னாள்.

"எங்கே தேடி வந்தாய்..?"

"நீங்களும் உங்க பிரண்ட்ஸூம்... வழக்கமாக உட்கார்ந்து கொண்டு கலாட்டா பண்ணிக் கொண்டிருப்பீங்க இல்ல.. அந்த மரத்தடிக்குத்தான் தேடி வந்தேன்."

"எங்களைப் பார்த்தால் உனக்கு கலாட்டாக் காரர்கள் போல் தெரிகிறதா...?"

கபிலன் கோபமாய் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு கேட்கவும் ஆர்த்தி பயந்து போனாள்.

"தெரியாமல் சொல்லிவிட்டேன். ஸாரி.."

"ம்ஹூம்... போனால் போகிறதுன்னு உன்னை மன்னித்து விட்டுவிடுகிறேன். எதற்கு என்னைத் தேடி வந்தாய்..?"

ஆர்த்திக்கு... எப்படி அதைச் சொல்வது என்று தெரியவில்லை.

'உன் புறக்கணிப்பு என்னைப் பாதித்து விட்டது. உன் கோபத்தை நினைத்து.. எனக்குப் பசி தூக்கம் மறந்துபோய் விட்டது. உன் கடுமையான

வார்த்தைகள் என் நிம்மதியைப் பறித்து விட்டது. நீ சிரித்த முகத்துடன் என்னைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை இனிமையாகப் பேசிவிட்டால் போதும். நான் இந்தத் துக்கத்திலிருந்து மீண்டு விடுவேன்.'

மனம் நினைத்ததை சொல்லும் வகை தெரியாமல் திணறினாள் ஆர்த்தி.

"அது வந்து.."

"அதுதான் வந்து விட்டாயே... என்னோடு கேண்டீனுக்கு வருகிறாயா...?"

"கேண்டீனுக்கா...?"

"எதற்கு இந்த முழி முழிக்கிறாய்...? நான் நம்ம காலேஜ் கேண்டீனுக்குத்தானே கூப்பிட்டேன்."

"அங்கே எதற்கு நாம போகணும்?"

"சாப்பிடத்தான். வேறு எதற்கு? எனக்குப் பசிக்கிறது.."

"நான் லஞ்ச் கொண்டு வந்து விட்டேனே..!"

"நான் கொண்டு வரவில்லையே...!"

"நீங்க போய் சாப்பிட்டுவிட்டு வாங்க. நானும் லஞ்ச்சை முடித்து விட்டு உங்களுக்காக வெயிட் பண்ணுகிறேன்."

கபிலன் கோபத்துடன் முறைக்கவும்... ஆர்த்தி யின் பேச்சு பாதியிலேயே நின்று விட்டது.

"எனக்காக நீயேன் வெயிட் பண்ண வேண்டும்...?'

"பேசத்தான்...

"உன்னிடம் பேச... எனக்கு என்ன இருக்கிறது..?'

கபிலன் கிளம்ப முனைய... ஆர்த்தி அவசரமாய் அவனைத் தடுத்தாள்.

"ஆனால்... நான் உங்களிடம் பேச வேண்டுமே...!'

"அப்படி நீ நினைத்தால் கேண்டீனுக்கு வந்து பேசு..."

கபிலன் கண்டிப்புடன் கூறிவிட்டு... காலேஜ் கேண்டீனுக்கு சென்று விட்டான். ஓரமாய் இருந்த டேபிளின் முன்னால் சேரை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்தான். அவன் முன்னால் நிழலாடியது. நிமிர்ந்து பார்த்தான். ஆர்த்தி தயக்கத்துடன் சற்று முற்றும் பார்த்துக் கொண்டே... அவன் முன்னால் அமர்ந்தாள்.

"எங்கே வந்தாய்...?"

"உங்களுடன் பேசத்தான்.."

கபிலன் பதில் சொல்லாமல் அவளையே உற்றுப் பார்த்தான்.

அவள் முகம் சிவக்க.. டேபிளின் மேல் விழுந் திருந்த தண்ணீரில் விரல் வைத்துக் கோலம் போட் டாள்.

கபிலன் எழுந்து சென்று... இரண்டு பிளேட் ஒயிட் ரைஸ் வாங்கிக் கொண்டு வந்து.. டேபிளின் மேல் வைத்தான். ஒன்றை அவள் முன்னால் நகர்த்தி னான்.

"இந்தா... சாப்பிடு..."

"எனக்கு வேண்டாம்."

"இப்போது நீ சாப்பிடப் போகிறாயா இல்லையா...?"

"நான் லஞ்ச் கொண்டு வந்திருக்கிறேனே...

"சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறாயே தவிர, உன் லஞ்ச் டப்பாவைக் கண்ணிலேயே காட்ட மாட்டேன்கிறாயே..."

ஆர்த்தி தயக்கத்துடன் தன் டிபன் டப்பாவைத் தூக்கி... மேஜையின் மேல் வைத்தாள் அதைத் தன்பக்கம் இழுத்துக் கொண்ட கபிலன்,

"இதில என்ன இருக்கு..?" என்று வினவினான்.

"தயிர் சாதம்."

"தொட்டுக் கொள்ள மாங்காய் ஊறுகாயா...?"

"எப்படிக் கண்டுபிடித்தீங்க...?"

ஆர்த்தியின் வியப்பைக் கண்டு கபிலனுக்கு சிரிப்புத்தான் வந்தது.

"சாப்பிடு..." என்றான் கனிவாக.

ஆர்த்தியின் மனக்கலக்கம் பறந்து விட்டது முதல்நாள் மாலையிலிருந்து அவள் நெஞ்சில் பாறாங்கல்லாய் ஏறிக் கொண்டிருந்த சுமை மறைந்து. மனம் லேசானதை உணர்ந்தாள் அவள்... அவசர மாய் தன் முன் இருந்த பிரைட் ரைஸைச் சாப்பிட ஆரம்பித்தாள். ஊடே நிமிர்ந்து தன் மதிய உண டப்பாவைக் கவலையுடன் பார்த்துக் கொண்டாள்.

"என்ன...?"

"அம்மா கொடுத்த லஞ்ச்... வேஸ்டாகப் போய்விடுமே!"

"வேஸ்டாகாது. நாம் ஷேர் பண்ணிக் கொள்ள லாம்."

"அப்போ சரி.."

அவள் கவலை அகன்று விட்ட நிம்மதியுடன் சாப்பிட ஆரம்பித்தாள். கபிலன் அவள் முகத்தையே பார்த்தவாறு வினவினான்.

"இப்போ சொல்லு. ஏன் என்னைத் தேடி வந்தாய்...?"

"நீங்க ஏன் நேற்றைக்கு ஈவினிங் கோபமா போனீங்க?"

"உனக்கு ஏன்னு தெரியாதா..?"

"நான் முன்னே பின்னே ஜென்ட்ஸின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தது இல்லை."

கபிலன் மீண்டும் முகம் கடுத்தான். தான் இப்போது எதைச் சொல்லித் தொலைத்தோம் என்று தெரியாமல் ஆர்த்தி குழம்பினாள்.

"நான் எதுவும் தப்பா சொல்லி விட்டேனா...?" பயத்துடன் கேட்டாள்.

" கபிலன் பதில் பேசவில்லை.

"என்ன செய்தேன்னு சொன்னால்தானே தெரியும்..." ஆர்த்தி அழமாட்டாத குறையாய் கேட்டாள்.

'நேற்றுப் போல் இன்றும் ஆகிவிடுமோ...' என்ற பயம் அவளுக்கு. ஒருநாள் இரவைக் கடப்பதற்குள் அவள் ஓய்ந்து போயிருந்தாள். இன்றும் அவன் கோபித்துக் கொண்டு விட்டால் அவளால் தாங்க முடியாதே...

"சொன்னால் நீ கேட்டுக் கொள்கிற பிறவியா...?"

'இவன் என்ன சொல்லி... நான் கேட்காமல் போய் விட்டேன்...?' மீண்டும் குழம்பினாள் ஆர்த்தி....

அவனிடம் சந்தேகம் கேட்கலாமென்றால், அவன் முகத்தில் எள்ளும், கொள்ளும் வெடித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஆர்த்திக்கு அவன் முகத்தைப் பார்க்கவே பயமாக இருந்தது. அதே சமயம்... அவனை விட்டுப் போகவும் அவளால் முடியவில்லை.

என்ன செய்வது என்று புரியாமல் மருண்ட பார்வையுடன் அவனையே பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள் அவள்.

6

கோடைக்கேற்ற எளிய இனிய பானம்: தக்காளிப் பழம் வாங்கி, அத்துடன் 'பூரா' சர்க்கரை சேர்த்து ஜூஸ் செய்து குடித்தால் இரத்த விருத்தியாவதோடு, தாக சாந்திக்கும் ஏற்றது. கோடைக்கேற்ற எளிய இனிய பானம் இது!

கபிலனின் சுழித்த புருவங்களையே பார்த்த வண்ணம் அவள் அசையாமல் அமர்ந்திருக்க, அவன் நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தான். அவள் பார்வையில் தெரிந்த மிரட்சி.. அவனை மலையிறங்கச் செய்தது.

"ஏன் இப்படி என்னையே பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிற...? சாப்பிடு..." என்றான்.

"நீங்க கோபமாக இருக்கீங்களா...?"

"ஆமாம். கோபமாகத்தான் இருக்கிறேன். இப்ப அதுக்கு நீ என்னாங்கிற...?"

"ப்ளீஸ்... இன்னும் கோபப்படாதீங்க...

"ஆர்த்தி... உன்னிடம் எப்படிப் பேசிப் புரிய வைப்பதுன்னு எனக்குப் புரியவில்லை."

"அப்படியா...? நீங்க ரொம்ப இண்ட்டலிஜெண்ட்டுன்னு காலேஜில் பேசிக்கறாங்களே... எனக்குப் புரிய வைக்க உங்களால் முடியாதா...?"

ஆர்த்தி தலை சாய்த்து வெகுளியாகக் கேட்டாள். கபிலனுக்கு அவள் கேட்ட விதம் பிடித்திருந்தது.

"ம்ம்... நீ அப்படி வருகிறாயா... அப்போ சரி. உனக்குப் புரியும்படியாகவே சொல்கிறேன். இப்போ இந்த காலேஜ் கேண்டீனுக்கு என்னுடன் வந்து உட்கார்ந்திருக்கிறாயே. என்னைத் தவிர வேறு யாரும் உன்னைக் கூப்பிட்டிருந்தால் வருவாயா..?"

ஆர்த்திக்கு எதுவோ புரிவது போல் இருந்தது. அவள் யோசனையுடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

"வேறு யாருமுன்னா..?"

"ம்ம்... அதையும் சொல்லணுமா...? சுந்தர், அஜய் இப்படி யாராவது ஒருத்தர் உன்னைக் கூப்பிட்டிருந்தால் நீ வந்திருப்பாயா..?"

அவன் கவனமாக தினேஷின் பெயரைத் தவிர்த்து விட்டான். பேச்சுக்குக் கூட... அவன் பெயரை ஆர்த்தியிடம் சொல்ல அவனுக்கு விருப்பமில்லை.

"அது எப்படி...? நீங்கள் கூப்பிட்டபோதே வர எனக்கு இஷ்டமில்லை. நீங்க கோபப்படுவீங்கன்னு பயந்து போய் வந்தேன்."

'என் கோபத்தைக் கண்டால் நீயேன் பயப் படுகிறாய்...?' மனதில் எழுந்த கேள்வியை அழித்துக் கொண்டே அவள் முகம் பார்த்தான் கபிலன்.

"அது ஏன்... நான் கூப்பிட்டவுடன் வந்தாய்? என் பிரண்ட்ஸ் கூப்பிட்டால் மறுத்திருப்பேன்னு நிச்சய மாகச் சொல்கிறாய்...?"

"இது என்ன கேள்வி...? நீங்களும் மத்தவங்களும் ஒன்றா..?"

'இது... இது... இதைத்தான் நான் எதிர்பார்த் தேன்.' கபிலனின் முகத்தில் 'பல்ப்' எரிந்தது.

"நான் மட்டும் என்ன ஸ்பெஷல்...?"

கபிலன் ஆழ்ந்த குரலில் வினவ.. ஆர்த்தி பதில் சொல்ல முடியாமல் திணறிப் போனாள்.

'அதுதானே.. இவன் மட்டும் எந்தவகையில் ஸ்பெஷல்...?'

அவளுக்கு சொல்லத் தெரியவில்லை. அப் போதுதான் பள்ளியிலிருந்து கல்லூரிக்குள் காலடி எடுத்து வைத்திருந்தவளுக்கு, அவள் மனதை ஆக்ர மித்திருக்கும் உணர்வு என்ன என்பது விளங்க வில்லை. தெரியவில்லை என்று சொன்னால் அவன்

கோபித்துக் கொள்வான் என்பது மட்டும் புரிய... அவள் மௌனமானாள்.

"பதில் சொல்லு ஆர்த்தி..."

"எனக்கு சொல்லத் தெரியவில்லை."

அவள் வேறு வழியின்றி சொல்லி விட்டாள். கபிலன் முகத்தில் ஏமாற்றம் நிலவியது. மீண்டும் எரிச்சலுடன் அவன் சாப்பிட ஆரம்பித்தான்.

ஆர்த்திக்கு அவனது முகமாற்றத்தைக் கண்டு மனம் தாளவில்லை. அவனுக்கு என்ன பதிலைச் சொன்னால் சந்தோசப் படுவான் என்று யோசித்து கவனமாக வார்த்தைகளைக் கோத்துக் கூற ஆரம்பித்தாள்.

"உங்களுக்கும்... மத்தவங்களுக்கும் என்ன வித்தியாசத்தை நான் கண்டு விட்டேன்னு எனக்கு சொல்லத் தெரியாது. ஆனால் உங்களிடம் பேசுவது போல... என்னால் அவங்களுடன் பேச முடியவில்லை."

"அதுதான் ஏன்...?"

"ஏன்னா... உங்களிடம் எனக்கு மூன்றாம் மனிதரைப் போல உணர்வு வரவில்லை. நீங்க பேசுறாள்ன்னு எனக்குத் தோணவே இல்லை.."

கபிலன், முகம் பிரகாசிக்க நிமிர்ந்தான். 'இப் பொழுதைக்கு இது போதும்' என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

"ஸோ நான் வேற்றாள்ன்னு உனக்குத் தோணலை....?"

"ம்ம்ம்."

"அப்புறம் ஏன்... என் பக்கத்தில் ஜெண்ட்ஸ் உட்கார்ந்தது இல்லைன்னு சொன்னாய்? மத்த வங்களும் நானும் ஒன்றில்லைன்னு நீதானே இப் போது சொன்னாய். நான்தானே உன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தேன்...? ஏன்... நான் உன் பக்கத்தில் உட்காரக் கூடாதா...?"

"நான் அப்படிச் சொன்னேனா...?"

"அப்படி வாய்விட்டுச் சொன்னால்தானா. சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாயே..."

"யாராவது பார்த்துவிட்டால்- என்ன செய்வது?"

"அந்த பயம் மட்டும்தானா...?"

"ம்ம்ம்..."

"அப்போ சரி..."

கபிலன் எழுந்து கொண்டான். ஆர்த்தி கண் களில் ஆச்சரியத்துடன் எழுந்து கொண்டாள். அவன் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் கோபத்தை விடுவான் என்று அவள் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

"அவ்வளவுதானா....? நீங்கள் பேசி முடித்து விட்டீங்களா?"

"நீயென்ன... ராகிங் பண்ணினாலும் 'இவ்வளவு தானா?'ன்னு கேட்கிறாய். கோபப்பட்டாலும்... 'இவ்வளவு தானா?'ன்னு கேட்கிறாய். திட்டு வாங்குவதில் உனக்கு இவ்வளவு ஆசையா...?"

அரிசிப் பற்கள் தெரியச் சிரித்தான் கபிலன். அவன் முகத்திற்கு அழகு சேர்க்கும் அந்தச் சிரிப்பு ஆர்த்தியை என்னவோ செய்தது.

அன்று இரவு ஆர்த்தி நிம்மதியாக உறங்கினாள்.

மழை பலமாகக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. காலேஜின் வராண்டாவை விட்டு இறங்க யோசித்த வளாய் ஆர்த்தி... மழையைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்று கொண்டிருந்தாள். தற்செயலாய் திரும்பியவள் தன்னருகே கருத்த நிறத்தில் நீண்ட ஓவர் கோட்டும் முகம் மூடிமறைத்த தொப்பியும் போட்டுக் கொண் டிருந்த உருவத்தைக் கண்டதும் வாயில் கையை வைத்து -

"வீல்..." என்று அலறினாள்.

"இப்போ எதுக்கு... சோப்புக்கு விளம்பர மாடல் போல... அந்த சோப்பு பவுடரின் பெயரைச் சொல் கிற...?" என்றவாறு முகத்தை மூடியிருந்த தொப்பியை எடுத்தான் கபிலன்.

"நீங்களா... என்று ஆசுவாசப் பெருமூச்சு விட்டாள் ஆர்த்தி.

"ஒரு மனுசன் ரெயின் கோட்டைப் போட்டுக்கிட்டு பக்கத்தில் வந்தால்... இப்படித்தான் பயந்து அலறுவதா...?" என்றான் அவன்.

"நீங்க வேற... நேற்றைக்கு நைட் டிவியில் ஒரு பழைய படம் பார்த்தேன். 'நூறாவது நாள்...' ங்கிற படம். அதில் கொலைகாரன் இப்படித்தான் முகத்தை மறைத்து தொப்பிப் போட்டு இதே போல ரெயின் கோட்டை மாட்டிக்கிட்டு வருவான்..." ஆர்த்தி பயத்துடன் சொன்னாள்.

"இதே போல் மழையும் பெய்திருக்குமே..."

"அட... ஆமாம்... நீங்களும் அந்தப் படத்தைப் பார்த்தீங்களா...?"

"இதற்குப் போய் படத்தைப் பார்க்கணுமா....? மழையில் நனையாமலிருக்கத்தானே ரெயின் கோட் போடுவாங்க...?"

கபிலன் புருவங்களை உயர்த்த... ஆர்த்தி அசடு வழிந்தாள்.

"அது சரி ஆர்த்தி... எனக்கு ரொம்ப நாளா ஒரு சந்தேகம்."

"சந்தேகமெல்லாம் எனக்குத்தானே வரும். உங்களுக்கு வராதே! நீங்க புத்திசாலியாச்சே..!"

"நீ மட்டும் மக்கா..?"

"வார்த்தைக்கு வார்த்தை நீங்க என்னை அப்படித்தானே கூப்பிடுகிறீங்க..."

ஆர்த்தி சிணுங்கல் குரலில் கூறினாள். கபிலனின் முகத்தில் மெல்லிய சிரிப்பு படர்ந்தது.

"இது, வேற சந்தேகம்மா.."

"அம்மான்னா சொன்னீங்க?"

"ஆமாம்."

"நான் உங்களுக்கு அம்மாவா...

'அட. இவளுக்கு இதுபோல் கூடப் பேசத் தெரியுமா?' கபிலன் ஆச்சரியத்துடன் இமை கொட்டினான்.

"அடிச்சுத் தூள் கிளப்பறே ஆர்த்தி. கீப் இட் அப்."

"பார்க்கலாம். நீங்க உங்க சந்தேகத்தைக் கேளுங்க."

"இந்தப் பெண்களுக்குப் பயம் வந்தால் ஏன் வாயின் மேல் கையைப் வைத்து சோப்புப் பெயரைச் சொல்லி அலறுகிறாங்க...?"

ஆர்த்தி கபிலனை முறைத்தாள். அவன் இரண்டு கைகளையும் மேலே உயர்த்திச் சிரித்தான்.

"இந்த சில்லுன்ன மழைக்கு வெப்பம் தேவை தான். அதுக்காக இப்படி ஒரு அனல் பார்வையை

அள்ளி வீசினால் நான் தாங்க மாட்டேன். பாரு... இந்த ரெயின் கோட்டே பொசுங்கி விட்டது."

"நானே மழையில் எப்படி வீடு போய் சேரு கிறதுன்னு கவலையில் இருக்கிறேன். நீங்க வேற நேரம் காலம் தெரியாமல் ஜோக்கடிக்கிறீங்க..."

அவள் கவலையுடன் கபிலனிடம் கூறிக் கொண் டிருந்த போது அவர்களின் முதுகிற்குப் பின்னால் அந்தக் குரல் கேட்டது.

"நான் வேண்டும்ன்னா என் காரில் உன் வீட்டில் டிராப் பண்ணவா ஆர்த்தி...?"

கபிலனும் ஆர்த்தியும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள் தினேஷ் நின்று கொண்டிருந்தான். கபிலனின் முகம் கருத்தது.

"வேண்டாம்..." ஆர்த்தி கொஞ்சம் கூட யோசிக்காமல் உடனே பதில் சொன்னாள்.

"மழை பலமாய் பெய்கிறது. இப்போதைக்கு விடாது... இருட்ட ஆரம்பித்து விட்டது. நீ வீட் டிற்குப் போக வேண்டாமா? நான் காரில்தான் வந்திருக்கிறேன். எனக்கொன்றும் சிரமமில்லை. வா... உன் வீட்டில் இறக்கி விட்டுப் போகிறேன்." தினேஷ் விடாமல் கூறினான்.

'வற்புறுத்துகிறான். ராஸ்கல்..' கபிலன் பல்லைக் கடித்தான்.

"அது என் கவலை. என் வீட்டுக்குப் போக [illegible]க்கு வழி தெரியும். நீங்க கிளம்புங்க..."

ஆர்த்திக்கு இப்படிக் கண்டிப்பாகப் பேசவும் [illegible]யும் என்று... அன்றுதான் உணர்ந்தான் கபிலன்.

"நீ இப்படி மழையில் மாட்டியிருக்கும் போது [illegible] மட்டும் எப்படி.... நிம்மதியாகப் போவேன் [illegible]த்தி...?"

கபிலனோடு அவள் பேசிக் கொண்டிருப்பதைப் [illegible]ருக்க மாட்டாமல், தினேஷ் விடாக்கண்டனாக [illegible]யே நின்று கொண்டான்.

ஆர்த்தியின் முகம் கோபத்தில் சிவந்தது. வெட் [illegible] மட்டுமே சிவந்த அவளுடைய முகத்தைப் [illegible]த்த கபிலன் இந்தக் கோப முகத்தைக் கண்டதும் [illegible]த்தான்.

'இவளுக்கு கோபம் கூட வருமா..?'

ஆர்த்தி ஒரு முடிவோடு தன் முன்னால் நின்ற [illegible]ஷைப் பார்த்தாள். பின் கபிலனின் அருகே வந்து [illegible] எதிர்பார்க்காத ஒன்றைச் செய்தாள்.

7

வெள்ளைப் பூசணியைத் தோல் நீக்கி, சுத்தம் செய்து, மிக்ஸியில் அரைத்து, அத்துடன் உப்பு, மோர், பெருங்காயம் சேர்த்து, தினமும் ஐம்பது மில்லி

பருகினால் உஷ்ணத்தினால் உண்டாகும் மூலச்சூடு குறையும்.

ஆர்த்தி கபிலனின் கையை இறுக்கிப் பிடி தாள். அதுவரை நான்கடி தள்ளி நின்று பேசிப் பழகி யவள் - பஸ்ஸில் அவளருகில் அவன் அமர்ந்ததற்கு சுற்றுமுற்றும் பார்த்து வைத்தவள் காலேஜ் கேண்டீனுக்குக் கூட வரத் தயங்கியவள், இன்று கையைப் பிடித்ததும் கபிலனுக்கு ஆச்சரியம் ஊற்றாகப் பெருகியது.

"வாங்க போகலாம்." என்றாள் ஆர்த்தி.

அவள் தன் டூவீலரில் ஏறிக்கொள்ள முன் வரு வாள் என்பதைக் கொஞ்சம்கூட எதிர்பார்த்திருக்காத கபிலன், ஆனந்தத்தில் திக்குமுக்காடிப் போனான்.

தினேஷை அவன் பார்த்த பார்வையில் வெற்றி செய்தி இருந்தது. இப்போது தினேஷ் முகம் கருத் தான்.

"கொஞ்சம் இரு ஆர்த்தி..."

கபிலன் தான் போட்டிருந்த ரெயின் கோட்டை அவிழ்த்து... ஆர்த்திக்கு மாட்டி விட்டான் தொப்பியை அவள் தலையில் வைத்து விட்டான்.

"புக்ஸ் இருக்கும் பேக்கை... ரெயின் கோட்டு குள் மறைத்துக் கொள்."

"நீங்க நனைவீங்களே.

"நான் நனைந்தால் பரவாயில்லை. நீ நனையக் கூடாது. வா..."

கபிலனின் டூவீலரில்... ஆர்த்தி ஏறிக்கொள் வதைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்த தினேஷின் கண்கள் சிவந்தன.

ஊசிச் சரமாய் மழை நீர்... கபிலனின் முகத்தில் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. சொட்டச் சொட்ட நனைவதைப் பற்றி அவன் கொஞ்சம்கூடக் கவலைப் படவில்லை.

"மழையே... மழையே...
இளமை முழுதும்...
நனையும் வரையில் வா...
சாரல் விடும் நேரம்...
தேவ மயக்கம்...
கூந்தல் மலரில்... தேனைக் குடிக்க...
காத்துக் கிடந்தேன்...
கால்கள் கடுக்க...
இதயம்... துடிக்க..."

வைரமுத்துவின் பாடல் வரிகளை வாய் விட்டுப் பாடினான் கபிலன்... ஆர்த்தி... அவன் முதுகோடு ஒட்டிக் கொண்டு மெதுவாக வினவினாள்.

"இந்த பாட்டை நான் கேட்டதில்லையே..."

"அதிகம் கேட்டிருக்க மாட்டாய். ரொம்பப் பழைய பாடல்களை... 'என்றும் இனியவை'ன்னு

அடிக்கடி போடுவாங்க. புதுப் பாடல்களை யூசு லாய்க் கேட்டு விடுவோம். இது இரண்டிற்கு இடைப்பட்ட பாடல்."

"எதுவோ ஒன்று... பட்.... இந்த மழை நேர திற்குக் கேட்க நன்றாக இருக்கிறது."

வீடு இருந்த தெரு முனையிலேயே இறங்கி கொண்டாள் ஆர்த்தி.

"வீட்டு வாசலில் இறங்கினால் தேவையில்லா பிரச்சினைகள் வரும்..." என்றாள்.

ரெயின் கோட்டைக் கழட்டப் போனவளை...

"வேண்டாம்..." என்று தடுத்தான் கபிலன்...

"ஏன்...?"

"வீட்டிற்குப் போவதற்குள் நனைந்து வி வாய்..."

"இது உங்களின் ரெயின் கோட்....

"உன்னிடமே இருக்கட்டுமே.."

அரை வட்டமடித்து டூவீலரைத் திருப்பி கொட்டும் மழையில் நனைந்து கொண்டே போ விட்டான் அவன்.

கண் பார்வையிலிருந்து கபிலன் மறையும் வ பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆர்த்தி.. வீட்டை நோக் நடந்தாள்.

மறுநாள் கல்லூரியில் கபிலனை அவள் பார்த்தபோது அவன் கடுமையான காய்ச்சலோடு இருந்தான். ஆர்த்தி பதறிப் போய் அவன் நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்தாள். அனலாய் சுட்டது.

"கடவுளே... இவ்வளவு காய்ச்சலோடு ஏன் காலேஜுக்கு வந்தீங்க...? டாக்டரிடம் காண்பித்தீங்களா...?"

"இல்லை... டேப்லெட் போட்டுக்கிட்டேன்..."

"நீங்களாக மருத்துவம் பார்த்துக் கொண்டீங்களா...? நீங்கள் என்ன... டாக்டரா...?"

கடிந்து கொண்டே.... அவனை டாக்டரிடம் அழைத்துப் போனாள்... கபிலன் அந்த நிலையிலும் டூவீலரை ஓட்டினான்...

"டைபாயிடு ஜுரம் போல இருக்கு.."

டாக்டர் நிறைய பரிசோதனைகளை எழுதித் தர பொறுமையாய் எல்லா இடங்களுக்கும் அவனுடன் துணைக்குச் சென்று நின்றாள்.

"டைபாயிடு இல்லை.. மழையில் நனைந்ததால் வந்த வைரஸ் பீவர்தான். ரெஸ்ட் அவசியம்.."

டாக்டர் எழுதிக் கொடுத்த மாத்திரை மருந்துகளை வாங்கிக் கொண்டு அவனுடன் டூவீலரில் ஏறிக்கொண்டாள்.

"எங்கே போகிறீங்க...?"

"காலேஜுக்குத்தான்..."

"வேண்டாம்... உங்க வீட்டிற்குப் போங்க...

"நீ காலேஜுக்குப் போக வேண்டாமா..?"

"உங்களை வீட்டில் விட்டுவிட்டு... நான் ஆட்டோ பிடித்து காலேஜ் போய்க் கொள்கிறேன்..

"சொன்னால் கேள் ஆர்த்தி..."

"நான் சொல்வதை நீங்க முதலில் கேளுங்க..."

"நீ பிடிவாதம் பிடிக்க மாட்டாயே.."

"என்னைப்போல ஒரு பிடிவாதக்காரியை நீங் பார்த்திருக்கவே முடியாது. அவ்வளவு பிடிவாதக்கா நான்... நீங்கதான் என்னை மக்காக்கி உட்கார வைத்து விட்டிங்க..."

"இப்போ... எதுக்கு என் வீட்டிற்கு வரணு கிற...?"

"பயமா..?"

"பயமா? எனக்கா? ஹ.."

"உங்கள் குடும்பத்தாரிடம் உங்களைப் பத்தி மாய் ஒப்படைத்தால்தான் எனக்கு நிம்மதி. காலேஜி என்னை இறக்கிவிட்டு விட்டு நீங்க கிளம்பி போனீங்கன்னா, நான் நிம்மதியில்லாமல் இரு பேன்."

"என் குடும்பத்தாரிடம் என்னை ஒப்படைக்கப் போகிறாயா..?"

கபிலன்... வெறுமையான குரலில் வினவினான். ஆர்த்தி கபிலனின் உடல் நிலைமையைப் பற்றிய கவலையில்... அதைக் கண்டு கொள்ளாமல் விட்டு விட்டாள்.

குரோம்பேட்டையில்... ஒரு வீட்டின் மாடி போர்சனின் கதவைத் திறந்தான் கபிலன்.

"உள்ளே வா..."

"வீட்டில் யாருமில்லை போலத் தெரிகிறதே.."

"ஆமாம்.."

"வெளியில் போயிருக்கிறாங்களா...?"

"வீட்டில் இருந்தால்தானே... வெளியில் போவதற்கு...?"

"புரியவில்லை."

ஆர்த்தி. கபிலனின் முகத்தையே பார்த்தாள். அவன் அவளுக்கு உட்கார சோபாவைக் காட்டி விட்டு.. எதிரே அமர்ந்தான்.

"பிளாட்பாரத்தில் குழந்தையாய் கிடந்தேனாம். இட்லி சுட்டு விற்கும் ஆயா எடுத்து வளர்த்ததாம். கொஞ்ச நாள்களுக்கு முன்னால் ஆயாவும் டிக்கட் வாங்கிருச்சு. நான் மட்டும் தனியாக இங்கே இருக்

கிறேன். பகலில் படிப்பு. ஈவினிங்கில் கால்சென்டரில் வேலை. கான்வென்ட் படிப்பு எல்லாம் ஆயா கொடுத்ததுதான். இப்ப கை கொடுக்குது."

ஆர்த்திக்கு கண்கள் கலங்கின. கண்ணீர்த் துளிகள் கன்னத்தில் இறங்க கபிலன் அதட்டினான்.

"இப்ப ஏன் அழுகிற...?"

"உங்களைப் பார்த்துக் கொள்ள யாருமில்லையா...?"

"என்னைப் பார்த்துக் கொள்ள எனக்குத் தெரியும். நீ கிளம்பு."

அவன் சுள்ளென்று பேசினான். ஆர்த்தி எழுந்தாள். சமையலறைக்குச் சென்று கஞ்சி வைத்தாள். சோபாவில் கண் மூடி சரிந்து கிடந்த கபிலனின் அருகே அமர்ந்து அவனை எழுப்பி கஞ்சி குடிக்க வைத்தாள். மாத்திரைகளைத் தந்தாள். பெட்ரூமில் படுக்க வைத்து விட்டு, வீட்டைச் சுத்தம் செய்தாள்.

மாலையில் அவனை எழுப்பி, சூடாக காப்பி கொடுத்தாள். அவன் கொஞ்சம் தெம்பாக உணர்ந்தான். வீட்டைச் சுற்றிலும் பார்த்தான்.

தூசியில்லாத வீடும், அடுக்கப்பட்டிருந்த புத்தகங்களும், அழகாய் மாற்றி மாட்டப்பட்டிருந்த சுவர் ஓவியங்களும் வீட்டைப் புதிதாகக் காட்டின.

"பொம்பளை கால்பட்டா வீடே மாறி விடும் போல..." என்றான்.

ஆர்த்தி சிரித்துக் கொண்டே தன் கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டாள்.

"நைட்டுக்கு கஞ்சி காய்ச்சி ஹாட் பேக்கில் வைத்திருக்கிறேன். டேப்லெட் பக்கத்தில் இருக்கிறது. நான் கிளம்பவா...?"

'கிளம்பப் போகிறாளா...?'

மனதில் இருந்த வெறுமை வீட்டிலும் பரவு வதை உணர்ந்தான் கபிலன்.

"எப்படிப் போவ...?"

"ஆட்டோவில்..."

"இரு.. நான் கொண்டு வந்து விடுகிறேன்."

"வேண்டாம். உங்களுக்கு ரெஸ்ட் தேவை."

"இப்ப ஃபீவர் இல்லை ஆர்த்தி. நீ வேண்டு மானால் தொட்டுப் பார்."

இயல்பாய் அவன் அருகே வந்து... அவனுடைய நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்தாள் கபிலன், .அவளது அருகாமையில் நெகிழ்ந்தான்.

"கொஞ்சம் ஃபீவர் குறைந்திருக்கு...

"தெரியுதில்ல..

கபிலன் எழுந்து சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டான். ஆர்த்தி முன்னால் படியிறங்க, கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு அவள் பின்னால் இறங்கினான்.

முதல்நாள் போலவே தெருமுனையில் இறங்கி
கொண்டாள் ஆர்த்தி. அவசரமாய் கையாட்டி விட்(
விரைந்தவளைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தா
கபிலன் வீட்டிற்குள் நுழைவதற்கு முன்னா
அவனை ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்து கையாட்
விட்டுச் சென்றுவிட்டாள் அவள்.

ஒரு பெருமூச்சுடன் வண்டியைக் கிளப்
வீட்டை அடைந்தவன், பூட்டைத்திறந்து வீட்க்கு
நுழைந்தான். சற்று முன் ஆர்த்தி நடமாடிய வீ(
அவளில்லாமல் அவனை வரவேற்றது.

மறுநாள் காலையில் அவள் வந்தாள்.

“காலேஜுக்குப் போகவில்லையா..?” என்
அவனின் கேள்விக்கு,

“நீங்க காலேஜுக்கு வரவில்லையே... என்
பதில் கொடுத்தாள்.

“நான் காலேஜுக்கு வந்தால்தான் நீயும் வ
வாயா...?”

அவள் பதில் சொல்லாமல் அவனருகே வந்
நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்தாள்.

“காய்ச்சல் இல்லை..”

நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் கூறினாள். நெற்றியி
படிந்திருந்த அவளுடைய கரத்தை இறுகப் பற்றி
கொண்டான் கபிலன்.

"ப்ளீஸ்...

அவள் கரம் நடுங்க கெஞ்சினாள். விட்டு ...ான். அன்று மாலை வரை கூட இருந்து விட்டுப் ... விட்டாள்.

8

முதல் நாள் இரவே வெந்தயத்தை ஊறவைக்கவும். மறுநாள் காலை மிக்ஸியில் வழவழப்பாக அரைத்து, தலையில் தேய்த்து விரல் நுனிகளால் 'மசாஜ்' செய்து, அரை மணி நேரம் ஊறிய பின் குளித்தால் உடல் சூடு தணியும்.

கோயிலுக்குள் அவர்கள் இருவரும் காலடி ...த்தபோது கோயில் மணியோசை கேட்டது.

"ஆர்த்தி..! பூஜை ஆரம்பமாகி விட்டது போல."

ஆர்த்தி கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டாள்.

அவளின் செய்கை கபிலனுக்கு வியப்பைத் தந் ...து அவன் விழிகளில் அதை உணர்ந்தவள், அழகாக ...னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

"நீங்கள் கோயிலுக்கு வந்ததே இல்லையா...?"

"இல்லை.."

"ஏன்...?"

"தோணலை... வரவில்லை...

"வந்திருக்கணும்.. வந்து சாமிகிட்டப் பேசி யிருக்கணும். 'ஏன் இப்படி எனக்குச் செய்தாய்' ன்னு கேட்டிருக்கணும்..."

தீவிரமாய் தலையாட்டிப் பேசியவளைப் பார்க் கும்போது அவனுக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது கடவுளை தினமும் நேரில் சந்தித்து அளவளாவ வதைப் போல அவள் உரிமையுடன் கூறியதை ரசித்தபடி அவன் கேட்டான்.

"பெரிய பெரிய ஞானிகள் சித்தர்கள்கூட இப்படிப் பேசியிருக்க மாட்டாங்க. நீ அவங்களைவிட பெரிய ஆள் போல் பேசுகிறாயே..."

"த்சு.. ஞானிகள் சித்தர்கள் எல்லாம் தெய்வட பிறவிகள். அவங்களோடு என்னை இணை சேர்த்துட பேசக்கூடாது."

"தினமும் கடவுளைப் பார்த்துப் பேசுவத போல நீ கொடுக்கும் 'பில்ட் அப்'பைப் பார்த்தால் வேறு என்ன சொல்ல...?"

"கடவுளைப் பார்த்துப் பேசினேன்னு நான் உங்ககிட்டச் சொன்னேனா...?"

"ஏய்ய்... காபி வித் அனு... என்பது போல காட் வித் கடவுள்ன்னு நீதானே கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால் எனக்கு லெக்சர் கொடுத்த...?"

"கடவுளிடம் பேசணும்னு சொன்னேன் அவரை நேரில் பார்த்துப் பேசணும்னு சொன் னேனா...?"

"குழப்பத்துக்கு மறுபெயர் ஆர்த்தியா...?"

"அப்படியில்லை. நீங்க உங்க பிரண்ட்ஸ்கிட்ட அன்பா பழகறீங்க இல்லையா..?"

"ஆமாம்."

"அந்த நட்புங்கிற உணர்வை நீங்கள் நேரில் பார்த்திருக்கிறீங்களா...?"

"ஆர்த்தி..."

"அதே போல்தான்... பக்திங்கிறது ஒரு உணர்வு. கடவுள்ங்கிறது ஒரு நம்பிக்கை. மானசீகமாய் இந்தக் கோயிலில் உட்கார்ந்து கடவுளிடம் கேட்டுப் பாருங்கள். உங்கள் கேள்விக்கு நிச்சயம் பதில் கிடைக்கும்."

ஆர்த்தி சொன்ன விதம் கபிலனைக் கவர்ந்தது.

"நீ அடிக்கடி கோயிலுக்கு வருவாயா...?"

"ம்ம்.. பெருமாள் எனக்கு ஃபிரண்டு தெரியுமா..?"

"எந்தப் பெருமாளைச் சொல்கிறாய்? உன் கிளாஸ் மேட் பெருமாளைச் சொல்கிறாயா...?"

"ராமா... அவனுடன் எல்லாம் நான் பேச்சே வைத்துக் கொள்ளமாட்டேன். நீங்க என்ன என்னை இப்படியெல்லாம் கேள்வி கேட்கறீங்க?"

"நீ தானே பெருமாள் உன் ஃபிரண்டுன்னாய்?"

"ச்ச்... நான் அந்தப் பெருமாளைச் சொல்
வில்லை. இந்தக் கோயிலில் இருக்கும் வெங்கடாஜ
பதி பெருமாளைச் சொன்னேன்."

கடவுளை என்னவோ பக்கத்து வீட்டுக்கார
போல அவள் கூற, அவளின் அறியாமை கலந்த அந்
பக்தியை மீண்டும் ரசித்தான் கபிலன்.

"நீ எந்தப் பெருமாளைச் சொல்கிறாய்ன்னு
எனக்கென்ன தெரியும்?"

"பெருமாள்னா எனக்கு ஒருத்தர்தான்
புரிந்ததா?"

"புரிந்தது."

அவன் பயந்தது போல கன்னத்தில் போட்டு
கொண்டதைக் கண்டு மனம் விட்டுச் சிரித்தா
ஆர்த்தி.

"இப்படியெல்லாம் நடிக்க எங்கே கத்துக்கி
டீங்க...?"

"ம்ம்... இதுக்குன்னு ஒரு இடத்தில் டியூச
எடுக்கிறாங்க... அங்கே போய் கத்துக்கிட்டேன்."

சந்நிதானத்தில் நின்று பெருமாளை வணங்
னார்கள். தீபாராதனை காட்டப்படும்போது, ஆர்த்
கண்மூடி எதையோ வேண்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

"கற்பூர ஜோதியைத் தொட்டுக் கும்பிடுங்க."

அவன் கையில் கிள்ளி... முணுமுணுத்தாள். அவன் பழக்கமில்லாமல் செய்வதால் புதுமையான உணர்வுடன் கற்பூர ஜோதியைத் தொட்டு வணங்கினான்.

"குங்குமம் வாங்கிக்கங்க."

வாங்கிக் கொண்டான்.

"துளசி தீர்த்தம் வாங்கிக்கங்க."

குடித்து விட்டு தலையில் தெளித்துக் கொண்டான்.

"பெருமாள் பாதம் வருது. தலையைக் குனிங்க."

குனிந்தவன் அவன் தலையில் அர்ச்சகர் வைத்த சடாரியில் அவனுக்குள் ஏதோ ஒன்று பொங்கி எழுவதை உணர்ந்தான்.

'இதுதான் ஆன்மிகமா..?'

அவனுக்குள் ஆச்சரியம் குமிழிட்டது.

"தாயாரைச் சேவிக்கலாம் வாங்க..."

கோயிலைச் சுற்றி ஆர்த்தியுடன் வலம் வந்த போது இதுபோல ஒரு மாலைப் பொழுதை இதற்கு முன் பார்த்ததில்லை என்று அவனக்குத் தோன்றியது.

கோயிலில் அங்கும் இங்கும் நடமாடிக் கொண்டிருந்தவர்கள் பட்டுச்சேலை சரசரக்க கடந்து போன பெண்கள் இங்கும் அங்கும் ஓடி விளை

யாடிக் கொண்டிருந்த குழந்தைகள் என்று அந்த சூழலே ஒரு விழாவை உணர்த்தியது. உணர்ந்ததை ஆர்த்தியிடம் சொன்னான். அவள் அதற்கும் ஒரு விளக்கம் சொன்னாள்.

"கண்ணன் இருக்கும் இடத்தில் குதூகலமும் கோலாகலமும் நிறைந்துதானே இருக்கும்."

கோயில் பிராகாரத்தில் அமர்ந்திருந்த போது ஆர்த்தி அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந் தாள்.

"என்ன ஆர்த்தி.."

"உங்களை முதன்முதலில் பார்த்தபோது நீங்கள் தைரியசாலி... முரட்டுத்தனமான சுபாவம் உடையவர் கோபக்காரர் என்று மட்டும்தான் நான் நினைத் தேன்."

"இப்போ அந்த நினைவு மாறிவிட்டதா..?"

"இல்லை. கூடுதலாக - கவனிக்க ஆளில்லாமல் இருக்கும் குழந்தைன்னு இப்போதுதானே தெரிந்தது"

அவள் கண்களில் தாய்மை பொங்கி வழிந்தது. உலகம் தெரியாத அறியாப் பெண் என்று அவனால் நினைக்கப் பட்டவள் - ஒரு அன்னையாய் அவனை கருணைப் பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"ஏய்... இது என்ன மாதிரியான பார்வை?"

"தப்பாய் ஒன்றும் பார்க்கவில்லையே..."

"தப்பாய் பார்த்தால் கூடத் தவறில்லை..

"ச்சே... என்ன மாதிரியான பேச்சு இது..."

ஆர்த்தி எழுந்து கொள்ளப் போனாள். கபிலன் அவள் கை பிடித்து உட்கார வைத்தான். அவள் கண்களுக்குள் ஊடுருவிப் பார்த்தான் அவன் பார்வையின் பொருள் புரியாதவளாய், அவள் பார்வையை விலக்கிக் கொள்ளாமல் அவன் விழிகளுக்குள் பதிலைத் தேடினாள்.

"பொறு ஆர்த்தி. நான் உன்னுடன் பேச வேண்டும்.."

"பேசுங்க..."

கபிலன் அவள் கையைப் பற்றிக் கொண்டான். விரல்களை நீவி விட்டான். ஆர்த்திக்கு என்னவோ போல் இருந்தது. கையை உருவிக் கொண்டாள்.

"ஏன்...?" அவன் குரலில் கோபம் இருந்தது.

"ப்ளீஸ்.... அவள் எப்போதும் போல் இறைஞ்சும் குரலில் கேட்டாள்.

"இது... இது இதைப்பற்றித்தான் நான் பேசணும்னு நினைக்கிறேன். அன்றைக்கும் இதுபோல் தான் ப்ளீஸ் போட்டாய். இன்றைக்கும் அதையே செய்கிறாய். எனக்கு ஒரு உண்மை தெரியணும்..."

'இவன் இது போல சீரியஸாகப் பேச மாட்டானே...'

ஆர்த்திக்குள் ஏனோ ஒரு பதற்றம் வந்தது. கபிலன் பேசப் போவதை, அவள் மனம் யூகித்தது. அவளது பயத்தை மெய்ப்பிப்பது போல... அவன் தொடர்ந்து பேசினான்.

"உனக்கு என் மேல் இருக்கும் உணர்விற்குப் பெயர் என்ன ஆர்த்தி...?"

'கேட்டே விட்டான்.'

எந்தக் கேள்வியை அவன் கேட்டுவிடக்கூடாது என்று ஆர்த்தி பயந்தாளோ... அந்தக் கேள்வியை அவன் கேட்டே விட்டான். ஆர்த்திக்கு பதில் சொல்ல முடியாமல் நாவு உலர்ந்தது.

"புரியவில்லை."

"உனக்கா புரியாது...? எனக்கும் அஜய்க்கும் இடையில் இருக்கும் உணர்விற்கு நட்பு என்று பெயர். உனக்கும் உன் குடும்பத்தாருக்கும் இடையில் இருக்கும் உணர்விற்கு பாசம் என்று பெயர். எனக்கும் உனக்கும் இடையில் இருக்கும் இந்த உணர்விற்கு என்ன பெயர்...?"

"வேண்டாம். இதற்கு பதில் சொல்ல எனக்குத் தெரியவில்லை. விட்டு விடுங்கள்..."

"இப்படியே எத்தனை நாள்கள் சொல்லித் தப்பிப்பாய்...? எனக்கு இன்றைக்கு ஒரு பதில் வேண்டும்."

"என்ன பதிலைச் சொல்ல...?"

"உண்மையைச் சொல்லு... உனக்கு என்மேல் இருப்பது காதலா... இல்லை கருணையா...?"

ஆர்த்தி சற்று நேரம் யோசித்தாள். பின்னர் கபிலனின் முகத்தைப் பார்த்து தெளிவான குரலில் கூறினாள்.

"உங்களுக்கு யாருமில்லை என்பதற்காக உங்களின் வலிமை குறைந்து விட்டதாய் அர்த்தமில்லை. கவனிக்க ஆளில்லாமல் இருக்கும் குழந்தைன்னு நான் உங்களைச் சொல்லலாம். ஆனால் நீங்கள் உங்களைச் சார்ந்திருக்கும் நண்பர்களையும் மற்றவர்களையும் காப்பாற்றும் வல்லமை படைத்தவர். அதனால் நான் உங்கள் மேல் கருணை காட்டவேயில்லை. உங்களின் கருணையை எதிர்பார்த்துத்தான் இன்னும் இருக்கிறேன்."

"அப்போ என்னை நீ காதலிக்கிறாயா...?" கண்கள் மின்ன கபிலன் வினவினான்.

"ஊஹூம்..." ஆர்த்தி நிர்த்தாட்சண்யமாக மறுத்தாள்.

"ஆர்த்தி. கபிலனின் குரலில் அதிர்ச்சி அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது.

"இதுநாள்வரை நீ என்னுடன் பழகியது...?"

"நீங்கள் என்னை ரேகிங் பண்ண விடாமல் காப்பாற்றினீங்க. பதிலுக்கு உங்களிடம் நான் தன்மையாகப் பழகினேன்."

"தினேஷ் காரில் கூப்பிட்டபோது மறுத்து விட்டு, மழையில் நனைந்து கொண்டு என்னுடன் (வீலரில் வந்தது?"

"நீங்கள் எனக்குப் பழக்கமானவர். தினேஷுடன் எனக்குப் பழக்கமில்லை. கொட்டுகிற மழையி பழகாதவருடன் எப்படி நான் காரில் போ முடியும்..?"

"நான் காய்ச்சலில் விழுந்த போது, உதவிக் ஓடி வந்தாயே! கஞ்சி வைத்துக் கொடுத்து கவனித்து கொண்டாயே...!"

"யாரால் காய்ச்சலில் விழுந்தீங்க? என்னா காய்ச்சலில் விழுந்தீங்க. எனக்கு ரெயின் கோட்டை கொடுத்துவிட்டு நனைந்து கொண்டே வண்டியை ஓட்டினீங்க... பதிலுக்கு நான் உதவ வேண்டிய கடமை யிருந்தது. செய்தேன்."

9

வாரம் ஒருமுறை நல்லெண்ணெயை தலைக்குத் தேய்த்துக் குளித்து வந்தால் உடல் உஷ்ணம் குறையும்.

கபிலனின் எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் ஆர்த் யிடம் பதில் இருந்தது. 'முதல் நாள் பேச வா திறந்து - பேச முடியாமல் தவித்த பெண்ணா? இவ

என்று கபிலனே ஆச்சரியப்பட்டுப் போகும் விதத்தில் அவள் டாண்டாணென்று பதில் கூறினாள்.

"என்னோடு... கோயிலுக்கு வந்திருக்கிறாயே... இதற்கு என்ன சொல்லப் போகிறாய்...?"

"என்னால்தானே உங்களுக்கு காய்ச்சல் வந்து விட்டதுன்னு கில்ட்டியாய் ஃபீல் பண்ணினேன் உங்களுக்கு சீக்கிரம் சரியாகணும்னு சாமிகிட்ட வேண்டிக்கிட்டேன். சரியானதும் உங்களைக் கோயிலுக்கு கூப்பிட்டுக் கொண்டு வந்து சாமிகிட்ட தேங்க்ஸ் சொன்னேன்."

"நான் காலேஜுக்கு வராததால் நீயும் காலேஜுக்குப் போகாமல் இருந்தது...?"

"உங்களைக் காய்ச்சலில் விழ வைத்துவிட்டு என்னால் நிம்மதியாகப் படிக்க முடியுமா...?"

கபிலன் பல்லைக் கடித்தான். அவன் முகம் கடுமையாக மாறியிருந்தது.

"நீ அப்பாவின்னு நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன் ஆர்த்தி..."

"இப்போது மட்டும் என்ன... நான் படுபாவி ஆகிவிட்டேனா?"

"கெட்டிக்காரியாகி விட்டாய்...!"

"உங்கள் வாயால் எத்தனை தடவை என்னை 'மக்கு'ன்னு திட்டியிருப்பீங்க..? இப்ப கெட்டிக்

காரின்னு நீங்களே சொல்வதைக் கேட்கும்போது எனக்கு எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கிறது தெரியுமா..?”

அதற்கு மேல் தாங்கமாட்டாதவனாய் கபிலன் எழுந்து விட்டான். அவன் எழுந்து கொண்ட வேகத்தைக் கவனித்த ஆர்த்தியின் மனம் வலித்தது.

ஆனால் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் அவளும் எழுந்து கொண்டாள். “நேரமாகிவிட்டது போகலாம்ன்னு நான் நினைத்தேன். நீங்க எழு துட்டீங்க...” என்று பாராட்டுதலாய் சொன்னாள்.

கபிலன் பதில் சொல்லாமல் வேகமாய் நட தான். அவன் நடைக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாதவளாய் ஏறக்குறைய அவன் பின்னால் ஆர்த்தி ஓடினாள்.

“ஆட்டோ...”

கபிலன் கைதட்டி அழைக்க, சாலையில் சென்று கொண்டிருந்த ஆட்டோ பிரேக்கடித்து நின்றது.

“ஏறிக்கொள்...” என்றான் ஆர்த்தியிடம்.

“தனியாகவா...?” அவள் தயங்கினாள்.

“நான் என் டூவீலரில் ஃபாலோ பண்ணி கொண்டு வருகிறேன். உன் வீடு வரைக்கும் வந்து விட்டுப் போகிறேன்...” அவன் அவள் முகம் பார்க் காமல் தன் டூவீலரை ஸ்டார்ட் செய்தான்.

“வீணாய் ஆட்டோ எதற்கு...? நான் உங்கள் பின்னாலே உட்கார்ந்து கொள்கிறேனே..” என்று

சொல்லிக் கொண்டிருந்த ஆர்த்தி கபிலனின் எரிப்பது போன்ற பார்வையைக் கண்டதும் பாதியில் பேச்சை விழுங்கினாள்.

"இனி என் பின்னால் நீ உட்கார்ந்து வர முடியாது." தீக்கங்குகளாய் அவன் வார்த்தைகளைக் கொட்டினான்.

ஆர்த்தி உடைந்து போன மனதுடன் ஆட்டோ வில் ஏறிக் கொண்டாள். வீட்டின் முன்னால் இறங்கிக் கொண்டு திரும்பிப் பார்த்தாள். தெரு முனையில் கபிலன் நின்று கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

"ஆட்டோ சார்ஜ் எவ்வளவு...?" என்று ஆட்டோக்காரரிடம் வினவினாள்.

"அவர் கொடுத்துவிட்டாரும்மா." ஆட்டோவைக் கிளப்பிக் கொண்டு அவர் போய் விட்டார்.

சின்ன விசயத்தைக் கூடப் பார்த்து பார்த்து அவளைக் கவனித்துக் கொண்ட அவனின் அந்தத் தன்மை அவளை ஈர்த்தது. மீண்டும் தெரு முனையைப் பார்த்தாள். அவன் அங்கு இல்லை...

'போய் விட்டானா...?'

அவள் மனம் வெறுமையானது. திக்கற்று இருண்ட கானகத்தில் மாட்டிக் கொண்டதைப் போல... அவள் மருண்டாள். இனி கபிலனின் அன்பு தனக்கு கிடைக்கவே கிடைக்காதா என்று மனம் கலங்கினாள்.

"கோயிலில் கூட்டமா...? திரும்பி வர இவ்வளவு நேரமா? போனால் போன இடம், வந்தால் வந்த இடம்ன்னு இருந்தால் எப்படி ஆர்த்தி. கொஞ்ச மாவது பொறுப்பு வேண்டாமா...?" வேதவள்ளி கோபப்பட்டாள்.

"அங்கே என்ன சத்தம்...?"

கனகவேல் உள்ளேயிருந்து குரல் கொடுத்துக் கொண்டே வந்தார். சின்ன மகளைப் பார்த்ததும் அவர் முகத்தில் வாத்ஸல்யம் பொங்கியது. பிரியத் துடன் மகளைப் பார்த்தார்.

"என்னம்மா...?"

மயிலிறகாய் வருடிக் கொடுக்கும் வார்த்தை - மனதிலிருக்கும் பாசத்தை அப்படியே பிரதிபலிக்கும் குரல் - 'இந்த உலகில் எனக்கு உன்னைத்தவிர வேறு யாரும் முக்கியமில்லை' என்று உணர்த்தும் தொனி...

"அப்பா..."

ஆர்த்திக்கு தொண்டையை அடைத்தது. அவள் மனம் தாளாமல் விம்மி விட்டாள். கனகவேல் பதறிப் போய் அவளருகில் வந்தார்.

"ஏண்டி... என் மகளை என்ன சொன்ன?"

"நான் என்னத்தைச் சொன்னேன்...? கோயி லுக்குப் போய் விட்டு வர இவ்வளவு நேரமான்னு கேட்டேன். அது ஒரு குத்தமா...?"

"குத்தம்தாண்டி. என் மகள் காரணமில்லாமல் லேட்டாய் வரமாட்டாள். கோயிலில் கூட்டம் அதிகமாக இருந்திருக்கும். அதனால் நேரமாகி யிருக்கும். அதற்குப் போய் குழந்தையைத் திட்டி னாயா...?"

கனகவேல் குரலை உயர்த்திப் பேசியதும் வேத வள்ளிக்கு கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்து விட்டது. அவள் மடைதிறந்த வெள்ளம் போல் பொங்கலானாள்.

"குழந்தையா...? யாரு குழந்தை...? இவளா குழந்தை? ஒரு கழுதை வயசாகுது. இவளைப் போய் குழந்தைன்னு கொஞ்சிக்கிட்டு இருக்கீங்க. நாம இருக்கிறது வேணும்னா சென்னையாய் இருக்கலாம். பிறந்து வளர்ந்தது திருச்செந்தூர் மண்ணில. நினைவிருக்கட்டும்..."

"எல்லாம் எங்க நினைப்பிலயும் இருக்குது. இப்ப அதுக்கு என்னாங்கிற...?"

"பொம்பளைப் புள்ளைகளை வளர்க்கும் விதத்தில் வளர்க்கணும். எதையாவது ஏடாகூடமாய் இழுத்துக் கொண்டு வந்து விட்டால் அப்புறம் ஐயோன்னாலும் முடியாது. அப்பான்னாலும் முடியாது."

"அடச்சீ... வாயைக் கழுவு... யாரைப் பார்த்து என்ன வார்த்தை சொல்கிற... என் பொண்ணு நடக்கும்

வழியில் பூ முளைக்கும்டி. அவள் பத்தரை மாத்துத் தங்கம். தப்பு செய்கிற மூஞ்சியாடி இது. பச்சை மண்ணுடி. இதப்பாரு... நீ பேசிய பேச்சில் மனசு நொந்து என் பொண்ணு எப்படி அழுகிறாள்ன்னு...”

தகப்பனார் சொல்லச் சொல்ல... ஆர்த்தி பெருங் குரலெடுத்து அழுதாள். கையிலிருந்த கரண்டியை சமையல் மேடையில் கடாசி விட்டுப் பதறிப் போய் மகளின் அருகே ஓடி வந்தாள் வேதவள்ளி.

புத்தகத்தில் தலையைக் கொடுத்திருந்த ஆஷாவும், டி.வி.யில் ஆழ்ந்திருந்த அனிதாவும் ஏக காலத்தில் கவனம் கலைந்து எழுந்து ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“எதுக்குடி இவ இப்படி அழுகிறா...?”

“அதானே...! லேசில் இவள் அழ மாட்டாளே...!”

யோசனையாய் தங்கையைப் பார்த்துக் கொண்டே தாயின் அருகே சென்ற ஆஷா,

“எதுக்கும்மா அழுகிறா... நீங்க எதுவும் திட்டி னீங்களா?” என்று வினவினாள்.

“ஆமாண்டி... உன் அப்பாவைப் போல நீயும் என்மேல பழியைப் போடு... கோயிலுக்கு போனால், காலாகாலத்தில் வீட்டுக்கு வரக்கூடாதான்னு கேட்டு விட்டேன். அதுக்குப் போய் இப்படி அழுது ஊரைக் கூட்டுகிறா ” என்று தலைமேல் கை வைத்துக் கொண்டாள் வேதவள்ளி.

"இவ்வளவுதானா... நான் என்னவோ... ஏதோ வென்று நினைத்தேன்..." என்றபடி அனிதா தன் தங்கையின் அருகே அமர்ந்து கொண்டாள்.

"ஏண்டி... இரண்டு காதுகளை ஏன் கடவுள் நமக்குக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறார் தெரியுமா? இந்தக் காதில் வாங்கி அந்தக் காதில் விடத்தான். அம்மா சொன்னதை ஏன் மண்டையில் ஏத்திக்கறே? ஒரு காதில் வாங்கி மறு காதில் விடவேண்டியது தானே? நானும் ஆஷாவும் அதைத்தானே செய் கிறோம். என்னடி ஆஷா?"

"ஆமாம்."

பெரிய பெண்களின் பேச்சைக் கேட்ட வேத வள்ளி தலையில் லேசாய் அடித்துக் கொண்டு எழுந்து போய்விட்டாள்.

கனகவேல் ஆர்த்தியை தேற்றிக் கொண்டிருந் தார். "அவ கிடக்கிறா விடும்மா. அவளுக்குப் பேசத் தெரிந்தது அவ்வளவுதான். நீ கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு எழுந்திரு."

ஒரு வழியாய் அழுது ஓய்ந்த ஆர்த்தி, அரை குறையாய் சாப்பிட்டு விட்டு படுத்து விட்டாள்.

'இந்நேரம் அவன் என்ன செய்து கொண்டிருப் பான்...? சாப்பிட்டிருப்பானா... இல்லை... என் மேலிருக்கும் கோபத்தில் சாப்பிடாமல் படுத்திருப் பானா...? அவள் மனம் தவித்தது.

இரவின் இருளில் அருகில் படுத்திருந்த ஆஷா வும், அனிதாவும் அறியாமல் கண்ணீர் விட்டாள் ஆர்த்தி.

'காதலிக்கிறாயா என்று கேட்டானே. எப்படி நான் அவனைக் காதலிக்கிறேன்னு சொல்ல முடியும்... என் அப்பா என் மேல் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையை என்னால் சிதைக்க முடியாதே. என் அம்மா வளர்த்த வளர்ப்பு என்னைக் காதலை ஒப்புக் கொள்ள விடவில்லையே...

அவள் தலையணையை தன் கண்ணீரால் நனைத்தபடி உறங்கிப் போனாள்.

கபிலன் அவளைக் கண்டும் காணாதவன் போல் விலகிச் சென்று விட்டான். ஆர்த்தியின் மனம் துடித்தாலும் நிறைவேறாது என நிச்சயமாய் தெரிந்த பின்னும் காதல் பயிரை வளர விடக்கூடாது என்று தன்னைத்தானே கடிந்து கொண்டு பொங்கும் மனதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

"என்னடா... கொஞ்ச நாளாய் பட்சி இந்தப் பக்கம் பறந்து வரக் காணோம். வேறு மரத்தை தேடிவிட்டதா...?" தினேஷ் கபிலனை ஜாடையாகப் பார்த்தபடி சுந்தரிடம் வினவினான்.

கபிலன் கண்கள் சிவக்க தினேஷை முறைக்க ஆரம்பித்தான். சுந்தர் சுதாரித்துக் கொண்டு பேச்சை மாற்றி விட்டான்.

ஆனால், தினேஷ், அந்த விசயத்தை அவ்வளவு எளிதாக விட்டுவிடத் தயாராக இல்லை. மறுநாள்... அந்தநாள் என்று தினந்தோறும் ஜாடையாகப் பேசி கபிலனை மறைமுகமாக வம்புக்கு இழுத்தான்.

“இப்ப வர்ற பொண்ணுக எல்லாம் ரொம்ப விவரம்டா. யாரை... எதுவரைக்கும் யூஸ் பண்ணிக்கணும்னு நல்லாத் தெரிஞ்சு வைச்சிருக்குதுக... காரியம் முடிஞ்சதும். சத்தமில்லாமல் கழட்டி விட்டுருதுக... ஹா... ஹா...”

“மலருக்கு மலர் தாவும் வண்டுங்கிறதெல்லாம் பழைய பழமொழி மச்சான், இப்ப இருக்கிற புது மொழியே வேற... அதுதான் மரத்துக்கு மரம் தாவும் பட்சி... ஹா... ஹ...”

“ஒருத்தி நம்மளப் பார்த்துச் சிரிச்சா... நம்மள கவுக்க பிளான் போடறான்னுதான் அர்த்தம் மச்சி. சில ஜென்மங்க அதைப் புரியாமல்... மஜ்னு ரேன்ஜுக்கு சிலுப்பிக்கிட்டு சுத்துச்சுங்க. இப்ப பார்த்தியானா... இருக்கிற இடம் தெரியா்ம அடங்கிப் போயிருச்சுங்க. இதுக்குத்தான் ஆழம் தெரியாமல் காலை விடக் கூடாதுங்கிறது. ஹா... ஹா...”

“மச்சி... விவேக் ஒரு படத்தில் ஒரு வசனம் சொல்வான் பாரு... என்னைக்கும் அந்த டயலாக்கை என்னால் மறக்கவே முடியாது. அது எப்படி... எப்படி...” எப்படி இருந்த நான்... இப்படி ஆயிட்டேன்...” ஹா... ஹா...

தினமும் தினேஷ் இதேபோல் பேசிக் கொண்டிருக்க, ஒருநாள் பொறுக்க முடியாமல் கபிலன் அவன் மேல் பாய்ந்து விட்டான்.

இரண்டு பேரும் கட்டிப் புரண்டு மணலில் உருண்டு சண்டை போட்டுக் கொண்டார்கள். இருவரையும் பிரித்து விட்டான் அஜய்...

"ஏண்டா... ஒன்றாய் படிக்க வந்தோம். இதோ ஒரு மாதத்தில் நம்ம படிப்பு முடியப் போகுது. லாயராய் வெளியே போகப் போகிறோம். இத்தனை வருசமும் ஒற்றுமையாய் இருந்துவிட்டு இப்போப் போய் அடித்துக் கொள்ளலாமா...? நமக்கே இது அசிங்கமில்லையா...?"

கபிலன் அஜய்யின் வார்த்தைக்குக் கட்டுப் பட்டுப் போய் விட்டான். தினேஷ் மாணவர் விடுதி பக்கம் நடையைக் கட்டினான். அவன் போவதை - தாடையை தடவியபடி பார்த்த சுந்தர், கவலையுடன் அஜய்யைப் பார்த்தான்.

"இவன் போக்கே சரியில்லை அஜய். நிச்சயமாய் இவன் ஏதோ வினையைக் கிளப்பத்தான் போகிறான்னு என் மனசுக்குள் ஒரு பட்சி சொல்லுது..."

10

கோடை காலத்தில் குடிநீரை நன்கு காய்ச்சிக் குடித்து வந்தால், எந்தவித நோயும் நம்மை தாக்காது.

சுந்தரின் கணிப்பு மிகச் சரியாக இருந்தது. தினேஷ், ஹாஸ்டலில் இருந்த தன் சகாக்களை சந்தித்து சதி ஆலோசனை ஒன்றில் இறங்கினான். அதை அறிந்து கொள்ளாமல் கபிலன் தன் போக்கில் கல்லூரிக்கு வந்து கொண்டிருந்தான். கபிலன் அறிந்து கொள்ளாத அந்தச் சதியை ஆர்த்தி தற் செயலாக அறிந்து கொள்ள நேர்ந்தது. அது காதில் விழுந்த போது ஆர்த்தி பயத்தில் உறைந்து விட்டாள்.

லைப்ரரியில் எடுத்த புக்கை திருப்பிக் கொடுக்க மறந்து விட்ட ஆர்த்தி, மாலையில்தான் அதைக் கவனித்தாள்.

'அடடா... இன்றைக்குத்தானே திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டிய டியூடேட்...'

ஓட்டமும் நடையுமாக லைப்ரரிக்குப் போய் புக்கைக் கொடுத்தவள், அவளுக்கு வேண்டிய இன்னொரு புக்கை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பி வந்த போது, லைப்ரரியின் அருகேயிருந்த மரத்தின் அடியில் பேச்சுக் குரல்கள் கேட்டன.

'கபிலன்...' என்ற பெயர் அடிபட்டதும், ஆர்த்தி யின் கால்கள் நகர மறுத்து நின்று விட்டன.

அவள் லைப்ரரியின் பக்கவாட்டு சுவர் மறைவில் நின்று கொண்டாள் லேசாக நகர்ந்து எட்டிப் பார்த்தாள்.

'அது... தினேஷ் போல இருக்கிறதே...

ஆர்த்தியின் யூகம் சரியாகவே இருந்தது. அவர்களில் ஒருவன்,

"தினேஷ்... இது சரியாக வரும்ன்னு நினைக் கிறாயா...?" என்று கேட்டு வைத்தான்.

'தினேஷ் தான். இவன் ஏன் கபிலனின் பெயரைச் சொல்லி, அவனைப் பற்றிப் பேசுகிறான்?' ஆர்த்தி நகம் கடித்தாள்.

"நிச்சயம் சரியாக வரும்டா... அவனை வம்புக்கு இழுப்போம். நீ வேண்டுமென்றே அவனிடம் மோது... அவன் இரத்தம் கொதித்தவன். நிச்சயம் பதிலுக்கு உன்னுடன் மோதுவான். உடனே நீ அதை ஜாதிப் பிரச்சினையாக மாற்றி விடு..." என்று தினேஷ் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

'கடவுளே... ஜாதிப் பிரச்சினையில் கபிலனை மாட்டி விடப் போகிறாங்களா... என் கபிலனைக் காப்பாற்று...' ஆர்த்தி மானசீகமாய் கடவுளை துணைக்கு அழைத்தாள்.

"அதை நீயே செய்ய வேண்டியதுதானேடா தினேஷ்? நீயும் நம்ம ஜாதிக்காரன்தானே... உனக் கொண்ணுன்னா நாங்க வரமாட்டோமா? அதைப் போல் சீன் கிரியேட் பண்ணி அவனைக் காலி பண்ணி விடுகிறோம்..." என்றான் பரசு.

'அடப்பாவிகளா... மனதுக்குள் அலறினாள் ஆர்த்தி.

"இல்லைடா பரசு. என் ஃபிரண்ட்ஸ் என்னைப் போட்டு மொத்தி விடுவான்க. ஏற்கனவே அவங்க எல்லாரும் என்னை எதிரியை பார்ப்பது போல் தான் பார்த்துகிட்டு கபிலனுக்கு சப்போர்ட் பண்ணிக்கிட்டு இருக்காங்க. இதில் நான் வெளிப் படையாய் கபிலனுடன் மோதினால் என்னை உண்டு இல்லைன்னு பண்ணிடுவாங்க." தினேஷ் மறுத் தான்.

'அவங்க மட்டும்தான் உனக்கு ஃபிரண்ட்ஸா...? கபிலன் உனக்குப் பிரண்ட் இல்லையா...?' ஆர்த்தி மனம் எரிந்தாள்.

"அப்படி உன் ஃபிரண்ட்ஸ் உன்னைப் போட்டு அடித்தால் நாங்க பார்த்துக்கிட்டு சும்மாவா இருப்போம்...? போட்டுத் தாக்கி விட மாட்டோமா...?" பரசு முறுக்கினான்.

'தீபிகா சொன்னது சரியாகத்தான் இருக்கும் போல இருக்கே. இவங்க ஸ்டூடண்ட்ஸ் போல பேசவில்லையே. அசல் ரௌடிகள் கூட்டம் போல் பேசுகிறாங்களே...' ஆர்த்திக்கு பயமாக இருந்தது.

ஆர்த்தி கலவரப்பட்டாள். செயல்படும் வகை தெரியாமல் திகைத்து விழித்தாள். தினேஷ், பரசுவை தொடர்ந்து வற்புறுத்தினான்.

"அது சரிவராதுடா... பிரச்சினை பெரிசாகி விடும். அஜய்யின் அப்பா பெரிய அரசியல்வாதி, செல்வாக்குள்ளவர் அவனுக தலைகொடுக்காம காரியத்தை முடிக்கணுமுன்னா ஜாதிப் பிரச்சினையைக் கிளப்பி விடுவதுதான் சரியான வழி..."

"சரிடா தினேஷ்... நீ இவ்வளவு சொல்லும் போது நான் அதைச் செய்யாமல் இருப்பேனா...? என்றைக்கு கச்சேரியை வைத்துக் கொள்ளலாம்?"

"அதற்கு நாள் கிழமையா பார்க்க வேண்டும்...? நாளைக்கே வைத்துக் கொள்ளலாம்."

அவர்கள் கலைந்து போய் விட்டார்கள். ஆர்த்தியின் காலடியில் பூமி நழுவுவதைப் போல இருந்தது. அவள் மெதுவாக மறைவிடத்தை விட்டு வெளியில் வந்தாள்.

'இப்போது என்ன செய்வது...?' கவலையுடன்... காலேஜ் வாசலை நோக்கி நடந்தாள். அன்று இரவு முழுவதும் தூங்காமல் சிந்தித்தாள்.

பால் பொங்கி வர, அடுப்பை அணைத்த கபிலன், காபிப் பொடியை தேடிக் கொண்டிருக்கையில் அழைப்பு மணி ஒலித்தது.

'யாராக இருக்கும்... என்ற யோசனையுடன் கதவைத் திறந்தவன் திகைத்து நின்றான்.

அங்கே ஆர்த்தி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

வெற்று மார்புடன் நின்று கொண்டிருந்தவன், டவலைத் தேட... பார்வையைத் தழைத்தவாறு ஆர்த்தி உள்ளே வந்தாள் டவலைக் கண்டு பிடித்தவன் அதைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு, சோபாவில் சுவாதீனமாக அமர்ந்திருந்த ஆர்த்தியைப் பார்த்தான். முகம் கடுத்தான்.

“காலேஜுக்குப் போகாமல் இங்கே எதற்கு வந்தீங்க?” அவன் கேள்வியில் தெரிந்த வெப்பம் அவளைச் சுட்டது.

“உங்களுடன் பேச வேண்டும்.. ஆர்த்தி தடுமாறினாள்.

யாரோ ஒருத்தியைப் பேசுவது போல... அவன் ‘வாங்க போங்க...’ என்று அழைத்தது அவளை மிகவும் பாதித்தது. மனம் புழுங்கினாள். கண் கலங்கினாள்.

“பேச வேண்டியதையெல்லாம் நிறைய பேசிட்டீங்களே. ஊமைபோல இருந்து கொண்டு என்னமாய் காரியம் சாதிச்சீங்க. எவ்வளவு கெட்டிக்காரத் தனமாய் நான் கேட்ட கேள்விக்கெல்லாம் பதில் சொன்னீங்க. இனிப் பேச என்ன இருக்கிறது. நான் காலேஜுக்கு கிளம்ப வேண்டும். நீங்க இடத்தைக் காலி பண்ணுங்க.” அவன் அவளை உறுத்துப் பார்த்தான்.

“இல்லை. நீங்க இன்றைக்கு காலேஜுக்குப் போகக்கூடாது.” ஆர்த்தி கண் கலங்கினாள்.

"நான் காலேஜுக்கு போகக்கூடாதுன்னு சொல்ல நீங்க யாரு...? முதலில் நீங்க என் வீட்டிற்கு வந்ததே தப்பு. கிளம்புங்க... கிளம்புங்க..."

"என்னை விரட்டுவதிலேயே ஏன் குறியாய் இருக்கீங்க...?"

"நான் உடைச்சே சொல்கிறேங்க. எனக்கு இந்தப் பாவ்லா பண்ணுவதெல்லாம் பிடிக்காது. உங்களை இங்கே உட்கார வைத்துக் கொண்டு நான் எப்படி குளித்து டிரஸ் மாற்ற...? நானும் மனிதன் தானே... எனக்கும் உணர்ச்சிகள் இருக்கிதுல்ல...? நான் என்ன கல்லா, மண்ணா? இல்லை வெறும் ஜடமா...? நீங்க கண்ணுக்கு முன்னால - பார்த்தவுடன் மனசில் பளிச்சுன்னு பதியற மாதிரி பச்சக்குன்னு அழகா இருந்து தொலைப்பீங்க. கட்டிக்கிட்டவள் போல வீட்டைப் பெருக்கி, துவைத்து, சமையலைப் பண்ணிப் போடுவீங்க. கிட்ட வந்த நின்னுக்கிட்டு தொட்டுத் தொட்டுப் பேசுவீங்க. மனுசன் சூடாகி கையைப் பிடிச்சால், ப்ளீஸ்ன்னு சொல்லிக்கிட்டு கையை உருவிக்குவீங்க. ஏன்... நீங்க என்னைக் காதலிக்கலையான்னு கேட்டால், சும்மா நட்பாய் பழகினேன்னு கதை விடுவீங்க. இந்த ரோதனை யெல்லாம் எனக்கு ஆகாதுங்க. எனக்கு பொம்பளை ஃபிரண்ட்ஸ் கிடையாது. அதனால் நீங்க நடையைக் கட்டுங்க..."

அவன் கோபத்துடன் முகத்தில் அடித்தாற் போல் பேசிக் கொண்டிருக்க, அவனுடைய உதாசீன

வார்த்தைகளால் சிறிதளவும் பாதிக்கப்படாதவளாய் ஆர்த்தி, அவன் சிந்திய வார்த்தைகளை சேகரித்து மனதிற்குள் பொக்கிஷமாய் பத்திரப்படுத்திக் கொண் டாள். அவளது மனம் பொங்கித் ததும்பியது.

'எவ்வளவு நாள்களாகி விட்டது இவனுடன் பேசி. இன்றைக்கு இவ்வளவு நேரம் என்னுடன் பேசி விட்டானே...' என்பதுதான் அவளுடைய எண்ணமாக இருந்தது.

அவன் என்னவோ அவளைப் புகழ்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பது போல, அவள் ஆனந்தத்துடன் அவன் முகம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மழைக்கு ஏங்கும் சாதகப் பட்சி போல, அவனது உரிமை கலந்த பேச்சைக் கேட்க அவன் முகம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

என்னவோ பொன் முடிப்பை வாங்கிக் கொள் வது போல அவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக தனது திட்டுக் களை வாங்கிக் கொள்பவளை விசித்திரமாகப் பார்த்தான் கபிலன்.

'இவளை என்ன செய்து தொலைப்பது... பல்லைக் கடித்துக் கொண்டான்.

"இவ்வளவு சொல்லியும் அசையாமல் நெடு மரமாய் உட்கார்ந்து இருக்கீங்களே... எழுந்து போகும் எண்ணமே இல்லையா...?" சுள்ளென்று பேசினான்.

"இல்லை. நானும் போவதாக இல்லை உங்களையும் போக விடுவதாய் இல்லை." அவள் அமைதியாய் பதில் சொன்னாள்.

"திமிரா...?" அவன் ஒரு மாதிரி குரலில் வினவினான்.

"அப்படித்தான் வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்." அவள் விடாமல் பதில் கொடுத்தாள்.

"என் கோபத்தை நீங்க பார்த்ததேயில்லை..."

"இதுவரை நீங்க சாந்தமா பேசிக்கிட்டிருந்தது நினைப்பா?"

"அதெல்லாம் ஒரு கோபமேயில்லை."

"பரவாயில்லை. உங்களின் கோபம் எந்த அளவுக்கு வந்தாலும் நான் அதைத் தாங்கிக் கொள்வேன்."

கபிலனின் பொறுமை பறந்து கொண்டிருந்தது அவன் அதை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு கடைசி முயற்சியாய் அவளிடம் சொல்லிப் பார்த்தான்.

"வேண்டாம் ஆர்த்தி. என்னை மனுசனா இருக்க விடுங்க. போய் விடுங்க. அதுதான் உங்களுக்கு நல்லது..."

"நான் போகிறேன். ஆனால் நீங்கள் காலேஜுக்கு போகக்கூடாது."

சொன்னதையே சொல்லும் கிளிப்பிள்ளையாய் - அவன் வார்த்தைகளைப் புரிந்து கொள்ளாமல்

அவள் அடம் பிடிக்க, கபிலன் பொறுமையை இழந்தான் வெறி கொண்டவனாய் அவளருகே சென்று, அவளை எழுப்பினான். அவள் முகத்தைப் பிடித்து முரட்டுத்தனமாக நிமிர்த்தி அவள் விழிகளுக்குள் ஊடுருவி நெருப்புப் பார்வையைப் பார்த்தான்.

“ஏய்ய்... என்னடி நினைச்சுக்கிட்டிருக்க உன் மனசில. பேயாடி நீ? ஒரு மனதாய் இருக்கமாட்டியா...? நினைத்து நினைத்து முடிவெடுப்பியா...? மனுசனை உயிரைப்போட்டு வாங்கறயேடி...”

அவன் முரட்டுத்தனமாய் அவள் முகத்தை அழுந்தப் பற்றியதில் ஆர்த்திக்கு முகம் வலித்தது. அவள் இன்பமான அந்த வலியை ஆனந்தத்துடன் அனுபவித்தாள் அவளது முகத்தில் தெரிந்த ஆனந்தம் அவனைத் திகைப்பில் ஆழ்த்தியது.

“பேசுடி.... ஏண்டி.. என்னைப் போட்டு இப்படி பாடாய் படுத்தறே? உன் அல்லக்கையாய் என்னை ஆக்கணும்னு நினைத்து விட்டாயா...? நீ நில்லுன்னா நிற்கணும், உட்காருன்னா உட்காரணுமா? அது இந்த கபிலன்கிட்ட நடக்காது.”

ஆர்த்தி அதற்கும் பதில் சொல்லவில்லை. அவனுடைய கோபத்தை சந்தோசத்துடன் உட்கிரகித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் கோபமாய் கத்தக்கத்த... அவள் அவனை விட்டு விலகவுமில்லை. அவன் கேள்விகளுக்கு பதிலைச் சொல்லவுமில்லை.

"இந்தக் கபிலன் எந்த மூக்கணாங்கயிறுக்கும் அடங்காதவன் உன் அன்பிற்கு அடங்கினேன். நீ போட்ட பூவேலியை இரும்பு வேலியாய் நினைத்து சந்தோசமாய் அதில் சிறைப்பட்டேன். நீ கூப்பிட்டவுடன் உன் பின்னால் நான் வந்தது உன் மேல் கொண்ட காதலுக்காக. என்னவோ இந்த உலகத்திலேயே நீ ஒருத்திதான் பெண் என்கிறது போல அலட்டிக் கொண்டு போனாயே... இப்போது எந்த முகத்துடன் திரும்பி வந்தாய்...?"

அவனுடைய விழிகளில் பறந்த நெருப்புப் பொறி கொஞ்சம் கூட ஆர்த்தியைச் சுடவில்லை. அவள் தன் முகத்தைப் பிடித்திருந்த அவனது கைகளை இறுக்கிப் பிடித்தபடி கனல் வீசும் அவனது கண்களைக் காதலாகப் பார்த்தாள்.

11

கோடை காலத்தில் மசாலா உணவுகள், எண்ணெயில் பொரித்த உணவுப் பொருள்களை தவிர்த்தால் உஷ்ணத்தினால் ஏற்படும் உடல் உபாதைகளிலிருந்து தப்பலாம்.

கபிலனால் அவளது அந்தப் பார்வையைத் தாங்க முடியவில்லை. அவன் வேகமாக ஆர்த்தியை விலக்கித் தள்ளி விட்டான். அவள் சுவரில் மோதி விழுந்தாள்.

கபிலன் அவள் முன்னால் கை நீட்டி கர்ஜித் தான். "போ... போய் விடு இங்கேயிருந்து. என் கண் முன்னால் நிற்காதே. நான் உன்னை ஏதாவது செய்து விடுவேன். போடி..."

ஆர்த்தி அசையவில்லை. சுவரோடு சாய்ந்து அமர்ந்து அவனையே கண்ணீர் மல்கப் பார்த்தாள்.

"நான் போகிறேன். ஆனால் நீங்க காலேஜுக்குப் போகக்கூடாது. இன்றைக்கு மட்டுமில்லை. இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு."

"உனக்கென்ன பைத்தியமா பிடித்திருக்கிறது...? சொல்லுடி. பைத்தியமாடி நீ...?"

அவன் எரிச்சலுடன் கேட்க... அவள் மனதிற் குள். 'ஆமாம். உன் மேல் எனக்குப் பைத்தியம்தான்.' என்று சொல்லிக் கொண்டாள்.

"இன்னும் ஒரு மாதம்தான் கிளாஸ் நடக்கும். அதற்குப் பிறகு எக்ஸாம் ஸ்டார்ட் ஆகுது. இது எனக்கு ஃபைனல் இயர். இந்தப் படிப்பை முடித் தால்தான் எனக்கு எதிர்காலம். இதெல்லாம் சொன் னால் உன் மரமண்டையில் ஏறாது. உன்னிடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கணும்னு எனக்கு அவசிய மும் இல்லை. நீ கிளம்பு. கிளம்பு..."

"தயவு செய்து நான் சொல்வதைக் கேளுங்க."

"நீ சொல்வதை நான் ஏன் கேட்கணும்...?"

"உங்க நன்மைக்காக..."

"என் நன்மையைத் தீர்மானிக்க நீ யார்...?"

"உங்களுக்குத் தெரிந்த ஒருத்திதானே...?"

"வெறுமனே தெரிந்தவள் எல்லாம் என் வீட்டிற்குள் வந்து நிற்கக்கூட முடியாது. இதில் நீ சட்டமாய் உட்கார்ந்து கொண்டு கதை விடுகிறாயா?"

"நானும் உங்க காலேஜ்தானே...?"

"என் காலேஜில் ஆயிரம் பெண்கள் படிக்கிறாங்க. ஒருத்தியிடம்கூட உன்னிடம் பேசியதுபோல் நான் பேசியதில்லை. உனக்குக் கொடுத்த உரிமையைக் கொடுத்ததில்லை."

ஆர்த்தி புத்துயிர் பெற்றவளாக நிமிர்ந்தாள். அவள் கண்களில் சிறிது நம்பிக்கை துளிர்விட்டது.

"அப்படின்னா நான் சொன்னதைக் கேட்கலாமே..."

"நீ சொன்னதைக் கேட்கணுமுன்னு எனக்கென்னடி அவசியம்...? நீ என்ன எனக்கு மாமன் மகளா...? இல்லை அத்தையின் மகளா...?"

'இரண்டும் நான்தான்னு நினைத்துக் கொள்ளேன்...' சொல்ல நினைத்ததை விழுங்கிக் கொண்டாள் ஆர்த்தி.

"இந்த ஒருதடவை மட்டும் நான் சொல்வதைக் கேளுங்க..."

"இந்த ஒரு தடவை மட்டும் அப்படியென்ன ஸ்பெஷல்... ஒரு தடவைங்கிறது இழுத்துக் கொண்டே போகும். இனியொரு தடவை, இந்தத்தடவை மட்டும்ன்னு நீ சொல்லிக் கொண்டேயிருக்க, நான் கேட்டுக் கொண்டிருக்க முடியாது..."

"ஐயோ.. நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் காது கொடுத்துக் கேட்கக்கூடாதா...?"

"நீ யார்... நான் யாருன்னு ஏற்கனவே நான் கேட்டு விட்டேன். அது உன் மரமண்டையில் ஏற வில்லையா...?"

ஆர்த்தி விசும்ப ஆரம்பித்தாள். என்ன நடந் தாலும் கபிலனை காலேஜுக்குப் போக விடக்கூடாது என்ற தீர்க்கமான முடிவு மட்டும் அவள் மனதில் இருந்தது.

அவன் மணியைப் பார்த்தான். நேரம் கடந்து கொண்டே இருந்தது. வேறு நாளாக இருந்தால் கபிலன் காலேஜுக்கு மட்டம் போடுவதைப் பற்றி கவலைப்படவே மாட்டான்.

ஆனால்... 'ஆர்த்தி சொல்லிக் கேட்பதா...?' என்று வீம்பு தலைதூக்க, அவன் காலேஜுக்குப் போவதில் பிடிவாதமாக இருந்தான்.

"நேரமாச்சு... நீ கிளம்பு...

ஆர்த்தி அசையவில்லை. அவன் எரிச்சலுடன் அவளருகில் வந்து எழுப்ப முயல. அவனது கையைத் தட்டி விட்டாள்.

கபிலன் கோபக்காரன் பிறவியிலேயே பிடிவாதக்காரன். அவன் 'போ' என்று அவ்வளவு தூரம் திட்டிச் சொல்லியும் ஆர்த்தி பிடிவாதமாகப் போக மறுத்தது, அவனுடைய கோபத்தைக் கிளறி விட்டது.

அவன் அவளது முடியைப் பற்றிக் கொத்தாகப் பிடித்து அவளது முகத்தை நிமிர்த்தினான்.

'யாருகிட்ட உன் வேலையைக் காட்டுகிற... உன்னை ஒரு கையில் தூக்கி வாசலில் போட எனக்கு எவ்வளவு நேரமாகும்ன்னு நினைச்சே...? சொல்லி கிட்டே இருக்கேன். அசையாமல் கல்லுக்குண்டு போல உட்கார்ந்துக்கிட்டு இருக்கியே. என்னை யென்ன வேலை வெட்டி இல்லாதவன்னு நினைத் தாயா...?"

ஆர்த்தி சட்டென்று அவனது கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டாள் அவன் காலில் முகம் புதைத்துக் கதற ஆரம்பித்தாள்.

"காலேஜுக்குப் போகாதீங்க. அங்கே உங் களைக் காலி பண்ண ஒரு கூட்டமே காத்திருக்குது..."

கபிலன் ஆர்த்தியின் சரணாகதியைப் பார்த்து ஸ்தம்பித்து விட்டான்.

அவன் மேல் எவ்வளவு உரிமையும் காதலும் இருந்தால் அவள் அவனது காலைப் பிடித்துக் கதறு வாள்...?

'ஆனாலும் இவள் அன்று பேசியது...?'

கபிலனின் புருவங்கள் நெளிந்தன. அவன் அவளது முடியை விட்டான். அவள் அப்போதும் அவன் கால்களில் இருந்து முகம் விலக்காமல் அழுது கொண்டிருக்க... அவளருகில் அமர்ந்தான்.

"என்னன்னு சொல்லித் தொலை..."

"தினேஷ், உங்களை வம்பிழுக்கச் சொல்லி பரசுங்கிறவனிடம் நேற்று சொல்லிக் கொண் டிருந்தான்..."

"ஹாஸ்டலில் இருப்பானே... அந்தப் பரசுவா...?"

"ம்ம்ம்...

"இது உனக்கு எப்படித் தெரியும்...?"

"நேற்றைக்குச் சாயங்காலம் நான் லைப்ரரியில் புக்கை ரிட்டர்ன் கொடுத்து விட்டு வரும்போது... பக்கத்திலிருக்கும் மரத்தடியில் அவங்க நின்று பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டேன்."

"அறிவிருக்கா உனக்கு. உன்னை அவனுக பார்த் திருந்தால் என்ன செய்வது?"

"உங்க பெயர் காதில் விழுந்த பின்னால் என்னைப் பற்றி யோசிக்க என்னால் எப்படி முடியும்...?" ஆர்த்தி அப்பாவியாய் விழி விரித்துக் கேட்க...

"இதிலொன்றும் குறைச்சல் இல்லை... என்று சலித்துக் கொண்டான் கபிலன்.

"ஆனால்... நான் ஒளிந்து கொண்டு விட்டேனே...!"

"கெட்டிக்காரிதான். மேலே சொல்லு..."

"பரசு உங்களை வேண்டுமென்றே வம்புக்கு இழுப்பான்."

"உம்ம்... அப்புறம்...?"

"அதை ஜாதிப் பிரச்சினையாக்கி, உங்களை அவர்கள் எல்லாரும் அடித்து நொறுக்குவார்கள்..."

"இதுதான் அவர்களின் திட்டமா...?"

"ஆமாம்...

"இதுக்குப் பயந்து என்னைக் காலேஜுக்குப் போகாமலிருக்கச் சொல்கிறாயா...?"

"ஆமாம்."

"கபிலனை என்ன சேலைக்கட்டி வளையல் போட்டிருக்கும் பெண் பிள்ளைன்னு நினைத் தாயா...?"

“ஊஹூம்ஹூம்...

“எதுக்கு இப்படி ராகம் போடுகிறாய்? நீ கிளம்பு...”

“எங்கே...?”

“காலேஜுக்குத்தான்... சொல்ல வந்ததைச் சொல்லி விட்டாயே! அப்புறமும் என்ன...? நடையைக் கட்டு...”

“நீங்க காலேஜுக்கு போகக்கூடாது...”

“அதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். அவனுக என்னை என்ன செய்து விடுவானுங்க? அதையும்தான் பார்த்து விடலாமே...”

“இல்லை. நான் உங்களைக் காலேஜுக்குப் போக விடமாட்டேன்.”

“ஆர்த்தி... சொன்னால் கேளு...

“நான் சொல்வதை நீங்க கேளுங்க....

“முடியாது...”

அவன் கோபத்துடன் படுக்கையறையில் இருக்கும் குளியலறைக்குள் புகுந்து விட்டான். குளித்து உடைமாற்றி வண்டிச் சாவியை எடுத்துக் கொண்டு அவன் அறைக்கு வெளியே வந்த போது... ஆர்த்தி அதே இடத்தில் அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

"என்ன... கிளம்பும் உத்தேசம் இல்லையா?"

"இல்லை..."

"அப்போ நீ இங்கேயே இரு. நான் போகிறேன். கிச்சனில் பாலைக் காய்ச்சி வைத்திருந்தேன். காபி கலந்து குடிக்க விடாமல்... மகராசி... நீ வந்து கெடுத்து விட்டாய். காபி கலந்து நீயே கொட்டிக் கொள். பசித்தால் ஃப்ரிட்ஜில் மாவு இருக்கிறது. டப்பாவில் இட்லி மிளகாய்ப் பொடி இருக்கிறது. எண்ணெய் இருக்கிறது. தோசை ஊற்றிச் சாப்பிட்டுக்க. பை..."

கதவில் கை வைத்தவன் அப்போதுதான் கதவு உள்புறமாய் பூட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான். கதவில் சாவியும் இல்லை. ஆர்த்தியைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவள் கையில் சாவி இருந்தது.

அழுத்தமான காலடியுடன் அவள் அருகில் போய் நின்றான். ஒரு தீர்மானத்துடன் அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

12

வெயில் காலத்தில் வயிற்றுப் பிரச்சினைகள் தோன்றுவது சகஜம். அவ்வாறு பிரச்சினை ஏற்படும் போது சர்க்கரை, உப்பு, எலுமிச்சைச்சாறு கலந்தநீரை குடித்து விடுங்கள். தாகமும் தீரும். சோர்வும் நீங்கும்.

"சாவியைக் கொடு..." கபிலன் கை நீட்டினான்.

"கொடுக்க மாட்டேன்... அவள் சாவியைப் இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

"ஏய்ய்... கொடுடின்னா... கபிலன் சாவியைப் பறிக்க முயல, ஆர்த்தி அவனிடமிருந்து விலகி உள்ளே ஓடினாள்.

"வேண்டாம் ஆர்த்தி... விளையாடாதே. சொன் னால் கேளு. சாவியைக் கொடுத்து விடு..."

"மாட்டேன்."

ஆர்த்தி பின்வாங்கிக்கொண்டே செல்ல... கபிலன் அவளிடம் சாவியைக் கேட்டபடி முன் னேறினான். ஒரு கட்டத்தில் அவன் அவளைப் பிடித்து விட, ஆர்த்தி கால் தடுக்கி கட்டிலின் மேல் விழுந்தாள் அவள்மேல் கபிலனும் சேர்ந்து விழுந்தான்.

அதை உணராதவர்களாய் - இருவரும் சாவியைக் கைப்பற்றிக் கொள்வதிலேயே தீவிரமாய் போராடி னார்கள்.

முதலில் அதை உணர்ந்தது கபிலன்தான். தலை முடி கலைந்திருக்க நெற்றியில் பொடிப்பொடியாய் துளிர்த்த வியர்வைத் துளிகளுடன் சேலை கசங்கு வதைப் பற்றிக் கொஞ்சம்கூடக் கவலைப்படாமல் .அவன் கைகளுக்குள் சிக்கியிருந்தவளைப் பார்த்தான்.

மிகவும் அருகாமையில் தெரிந்த அவளின் முகம் அவனை அழைத்தது. அவளது மூச்சுக்காற்றை அவனது மீசை உணர்ந்தது. அவளது கன்னத்தில் அவனது இதழ்கள் உரசுவதைப் பற்றிய உணர்வில்லாமல் இருந்தவளின் அறியாமை அவனை ஈர்த்தது. ஈரம் பளபளத்த அவளின் உதடுகளும் குடைபோல் கவிழ்ந்த அவளின் இமைகளுக்கு அடியிலிருந்த கண்களும் அவனை வசீகரிக்க கபிலன் சாவியை மறந்து அவளது அதரங்களைத் தேடிக் குனிந்து அவளது இதழோடு இதழ் பொருத்தினான்.

ஆர்த்தி அசைவற்று உறைந்து விட்டாள் 'ஹோ'வென்று எழுந்து வந்த பேரலை ஒன்றில் அடித்துச் செல்லப்படுவதைப் போல உணர்ந்தாள் அவளது உடல் மேல் கவிழ்ந்திருந்த கபிலனைப் பற்றிய உணர்வு அப்போதுதான் அவளுக்கு வந்தது. அவள் முகத்தோடு அவன் முகம் இழைய ஆர்த்தியின் உடல் நடுங்கியது.

'விட்டு விடுங்க...' என்று சொல்ல நினைத்தாள் வழக்கம் போல் காற்றுத்தான் வந்தது. வார்த்தை வரவில்லை.

கபிலன் அவளைத் தழுவிக்கொண்டான் அவளது அதரங்களை விடுவிக்க மனமில்லாமல் பின்னிப் பிணைந்தான். அவளுடைய தோள் தொட்ட கைகள் அவளுடைய உடல் மீது பரவிய போது ஆர்த்தி தன் வசம் இழந்திருந்தாள்.

என்ன நடக்கிறது என்பதை அவர்கள் இருவரும் கணிக்கும் முன்னாலேயே எல்லாம் நடந்து முடிந் திருந்தது. அவளது முகம் தொட்டுத் திருப்பியவன் அவள் நெற்றியில் முத்தமிட்டு விலகி எழுந்தான்.

ஆர்த்தி கட்டிலில் எழுந்து அமர்ந்து அவ ளுடைய முழங்கால்களில் முகம் புதைத்துக் கொண்டாள்.

"ஆர்த்தி..." அவள் முடிகோதி கபிலன் அழைத் தான்.

"என்னை நிமிர்ந்து பார்..."

அவள் நிமிரவில்லை.

"த்சு... சொன்னால் கேட்கணும்."

கபிலன் பிடிவாதமாக அவளது முகத்தை நிமிர்த்தினான். அவள் முகம் கண்ணீரால் நனைந் திருந்தது. தன் கர்ச்சீப்பை எடுத்து அவள் முகத்தைத் துடைத்து விட்டான்.

"காபி குடி..." என்று சூடான காபிக் கோப்பையை அவள் கையில் திணித்தான்.

அவள் வாங்கிக் கொள்ளாமல் தேம்பிக் கொண் டிருந்தாள். அவன் பிடிவாதமாய் அவளுக்கு காபியை புகட்ட முனைய, தடுத்து காபியை வாங்கிக் கொண் டாள். கலைந்திருந்த அவளது முடியைக் கோதி சீராக்கியவன் - அவளது கண்ணீர் துடைத்தான்.

"அழாதே...

"இது வேண்டுமென்று நடந்ததல்ல, உனக்கே தெரியும்."

"கோபம் வந்தால் என்னைத்திட்டி விடு. இப்படி அழாதே. உனக்கு என்னவோ கொடுமை பண்ணிவிட்டது போல என் மனசுக்குக் கஷ்டமாக இருக்காதா...?"

ஆர்த்தி அவசரமாய் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். அந்த நிலைமையிலும் அவன் மனம் கஷ்டப்பட்டுவிடக்கூடாது என்று அவள் நினைப் பதை உணர்ந்து கொண்ட கபிலன் அவள் கையைப் பற்றி அதில் முத்தமிட்டான்.

இப்போது ஆர்த்தி கையை உருவிக் கொள்ள வில்லை. காலிக் கோப்பையை வாங்கி, அருகிலிருந்த ஸ்டூலின் மேல் வைத்தவன் கட்டிலில் அவளருகே அமர்ந்து அவள் கையைத் தன் கைக்குள் அடக்கிக் கொண்டு பேசினான்.

"நீயே யோசித்துப் பாரு ஆர்த்தி. நான் உன்னைக் காதலித்தேன். அதை உன்னிடம் சொல்ல வும் செய்தேன் உன்னைத் தொட்டு விடவும் துடித்தேன். நீதான் விலகிப் போனாய். என் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லு. என் மேல் உனக்குக் காதல்

இல்லையா...? இவ்வளவு பெரிய நிகழ்வு. நம்மிருவருக்குள்ளும் நடந்து முடிந்திருக்கிறது. நீ மௌனமாய் கண்ணீர் விடுகிறாயே ஒழிய என்மேல் துளிக்கூட கோபப்படவில்லை. அந்தக் கண்ணீரும் என்னைப் பாதிக்கக்கூடாது என்பதற்காக முகத்தைத் துடைத்துக் கொள்கிறாய். இதிலிருந்தே உன் மனது எனக்குத் தெரிகிறதே..."

ஆர்த்தி உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு, அவன் முகம் பார்த்தாள். விழியில் நீர் நிரம்பியிருக்க இமை கொட்டி அது வழிந்து விடாமல் தடுத்துக் கொண்டிருந்தவளைப் பார்த்த போது அவனுக்குள் குற்ற உணர்வு பொங்கியது.

"ஸாரி..." என்றான்.

"இதில் உங்கள் மேல் மட்டும் தப்பு சொல்ல முடியாதே..." ஆர்த்தி மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்.

"உனக்கு என் மேலிருந்த பிரியத்தை நான் பயன்படுத்திக் கொண்டுவிட்டேன் ஆர்த்தி."

"த்சு.. நான் அப்படி நினைக்கவில்லை."

கபிலனின் கை அவள் தோள்மேல் படிய அவள் அவன் மடியில் சரிந்து முகம் புதைத்துக் கொண்டாள். அவளது தலை கோதியவாறு அமைதியாய் அமர்ந்திருந்தாள் கபிலன்.

எவ்வளவு நேரம் அவர்கள் அப்படி அமர்ந்திருந் தார்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஆர்த்தி திடீரென்று எழுந்து அமர்ந்தாள். முகம் துடைத்துக் கொண்டு கட்டிலை விட்டு இறங்கினாள். மறக்காமல் வீட்டுச் சாவியை எடுத்துக் கொண்டாள்.

அதைப் பார்த்த கபிலனின் இதழ்களில் வருத்தப் புன்னகை வந்தது.

"இதைக் காப்பாற்றப் போய்தானே என்னிடம் தோற்று விட்டாய்...?" என்று கேட்டான்.

"உங்களிடம் தோற்றாலும் உங்களை ஜெயித்து விட்டேனே. அதுவே எனக்குப் போதும்." ஆர்த்தி அமைதியாகக் கூறினாள்.

கபிலன் எழுந்து அவளருகே வந்தான். அவள் முகத்தை நிமிர்த்தி - கூர்ந்து பார்த்தான்.

"வருத்தப்படுகிறாயா... ஆர்த்தி?" என்று வினவி னான்.

"தெரியவில்லை. வருத்தம் வராமல் இருக்குமா...? ஆனால் ஏதோ ஒருவகையில் என் போராட்டமும் முடிந்து விட்டதைப் போல் உணர்கிறேன்." ஆர்த்தி, அவன் தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

"போராட்டமா...?"

"ஆமாம். போராட்டம்தான். எனக்குள் நானே போராடிக் கொண்டிருந்த போராட்டம். உங்க

ளுக்குத் தெரியாது. நான் உங்கள் மேல் உயிரையே வைத்திருக்கிறேன். நீங்கள் முகம் திருப்பிக் கொண் டால் என் உயிர் தவிக்கும் தவிப்பைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியாது. நீங்கள் சிரித்து ஒரு வார்த்தை என்னிடம் பேசிவிட்டால் அன்றைக்கு முழுவதும் உற்சாகமாய் இருப்பேன். எனக்கு சக்தி கொடுப்பது நீங்கள் தான்."

"இவ்வளவு பிரியம் வைத்திருப்பவள், என் னிடம் சொல்லியிருக்க வேண்டியதுதானே..."

"எப்படிச் சொல்லுவேன்...? என் அப்பா என் மேல் வைத்திருக்கும் பாசத்தையும் நம்பிக்கையையும் பற்றி நீங்கள் அறிய மாட்டீங்க. என் அம்மா, பெண் களை எப்படி பொத்திப் பொத்தி வளர்த்தாங்கன்னும் உங்களுக்குத் தெரியாது. அவங்களிடம் காதல்ன்னு சொல்லி, எப்படி முன்னால் நிற்பேன்....?"

"சரி... அதற்காக உன் மனதில் காதலை வைத்துக் கொண்டு வேறு ஒருத்தனை எப்படிக் கல்யாணம் செய்து கொள்வாய்...?"

"இந்தக் கேள்விகளுக்கு எல்லாம் எனக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியாது. எனக்கு என் குடும்பத்தை மீறிக் காதல் செய்ய தைரியம் வரவில்லை."

"இப்போது என்னுடன் குடும்பமே நடத்தி முடித்து விட்டாயே. இனி என்ன செய்வாய்...?"

கபிலன் குறும்பாக கண் சிமிட்ட - ஆர்த்தியின் முகத்தில் இருந்த கலக்கம் மறைந்தது. அவள் அவன் தலையை செல்லக் கோபத்துடன் கலைத்தாள்.

"பசிக்கலையா...?" என்று வினவினாள்.

"பசி மறந்தே போச்சு... அவன் அவளுடைய கன்னத்தில் தன் மூக்கைத் தேய்த்தபடி கூறினான்.

"சும்மா ஒரு நிமிசம் இருக்க மாட்டீங்களா....?" அவன் மூக்கைப் பிடித்துத் திருகிய ஆர்த்தி, புடவைத் தலைப்பை இழுத்துச் செருகிக் கொண்டாள்.

"என்ன செய்யப் போகிற...? அடிக்கப் போகிறாயா...?" கபிலன் பயந்தது போல் நடித்தான்.

"ஊஹூம்... தோசை ஊற்றப் போகிறேன்..." என்றபடி வெளியே நடந்த ஆர்த்தி, அவசரமாய் திரும்பி வந்தாள்.

"இங்கேதானே இருந்தது." என்றபடி கவலையாய் தேட ஆரம்பித்தாள்.

"எதைத் தேடுகிறாய் ஆர்த்தி?"

"ஒன்றுமில்லை..."

"என்னிடம் சொன்னால் நானும்கூடச் சேர்ந்து தேடமாட்டேனா...?"

"அதுதான் ஒன்றுமில்லைன்னு சொல்லிவிட்டேனே..."

"ஒன்றுமில்லாததைப் போய், விழுந்து விழுந்து தேடுவானேன்."

"விழுந்தால் தூக்கி விடத்தான் நீங்க இருக்கீங்களே."

"அட... என் பத்தினிக்கு என் மேலிருக்கும் நம்பிக்கையைப் பாருடா..."

"அதெல்லாம் நிறைய இருக்கு. நகருங்க. நான் தேடணும்."

ஆர்த்தி அவனை நகர்த்திவிட்டு இங்கும் அங்கும் தேடிக் கொண்டிருக்கையில் அவள் முகத்தின் முன் சாவியை நீட்டிக் கேட்டான் கபிலன்.

"இதையா தேடுகிறாய்ன்னு பார்த்துச் சொல்."

நிமிர்ந்து பார்த்த ஆர்த்தி சிலையாகி விட்டாள்.

'கடவுளே! இத்தனைப் பாடுபட்டும் கடைசியில் சாவியை இவன் கைப்பற்றி விட்டானே. காலேஜுக்கு போய் விடுவானோ?' பயத்தில் அவள் விழிகள் விரிந்தன.

13

தோலை அழகு பெறச் செய்யவும், நரம்புத் தளர்ச்சியிலிருந்து விடுபடவும் இந்த சீசனில் மாம்பழம் சாப்பிடுவது நல்லது.

கலவரமான முகத்துடன் அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்று விட்டவளை, அன்போடு அணைத்துக் கொண்டான் கபிலன்.

"இந்தச் சாவியினால் என்னைத் தடுத்து நிறுத்த முடியுமா? நான் போக வேண்டும்ன்னு நினைத்தால் கதவை உடைத்துக் கொண்டாவது போய் விடுவேன். தெரியுமா...?"

"ப்ளீஸ்... அப்படியெல்லாம் செய்து விடாதீங்க..."

"இதுக்குப் போய் ஏண்டி கெஞ்சறே. நீ போகாதேன்னு சொன்னால் கேட்டுக் கொள்ளப் போகிறேன். அதை விட்டு விட்டு... பூட்டும் சாவியும் எதற்கு...?"

கபிலன் சாவியைக் கதவில் பொருத்திவிட்டு ஆர்த்தியைப் பார்த்து கனிவாய் சிரித்தான்.

"போ... போ தோசை ஊற்று...

ஆர்த்தியின் சந்தோசத்திற்கு அளவே இல்லை. அவள் உல்லாசமாய் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

"அடேங்கப்பா. அதிகாரமெல்லாம் தூள்பறக்குது..."

"ஆமாம்... அதுக்கென்ன இப்ப...?"

“கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால் நீ கட்டிக் கிட்டவ மாதிரிதான். இப்போ, நான் கட்டிக்கிட்டவ நீதான்...”

ஆர்த்தி பேச்சிழந்தாள் கபிலன் அவளது கன்னத்தில் முத்தமிட அவனைத் தள்ளி விட்டுச் சிரித்தாள்.

“நீங்கள் இடத்தைக் கொடுத்தால் மடத்தைப் பிடுங்கும் ஆசாமி. எட்டியே நில்லுங்க.”

சமையலறைக்குள் புகுந்து அடுப்பைப் பற்ற வைத்து தோசைக் கல்லை வைத்தாள். பிரிட்ஜைத் திறந்து மாவை எடுத்தாள். தோசை வார்த்து விட்டு மிக்சியில் சட்னிக்கு தேங்காய் வில்லைகளை நறுக்கிப் போட ஆரம்பித்தாள்.

“என்ன செய்கிற...?

“சட்னி அரைக்கப் போகிறேன்.”

“நான் அரைக்கிறேன்... நகரு...”

“வேண்டாம். நானே அரைத்துக் கொள்வேன்.”

“நீ தோசை ஊற்றுவாயா...? சட்னியை அரைப் பாயா...?

“இந்தியப் பெண்கள் இரண்டையும் செய் வார்கள்.”

ஆர்த்தி அவனுடன் பேசி கொண்டே தோசை வார்த்தாள். சட்னியையும் அரைத்துத் தாளித்தாள்.

"ம். பரவாயில்லை. நான் கொடுத்து வைத்தவன் தான். பட்... இட்லிப்பொடி இருக்கிறதே. சட்னி எதற்கு...?"

"அது போதாது..."

"டப்பா நிறைய இருக்கிறதும்மா..."

"அம்மான்னு கூப்பிடாதீங்க. எனக்கு அது அலர்ஜி."

"அதுசரி. அதை என்பிள்ளைதானே கூப்பிட வேண்டும்."

ஆர்த்தி கைவேலையை நிறுத்தி விட்டு சட் டென்று நிமிர்ந்து கபிலனைப் பார்த்தாள். அவள் மனக்கண்ணில் காட்சி விரிந்தது.

கபிலனைப் போலவே ஒரு குட்டி கபிலன் அவனைப் போலவே கோபக்காரனாய் - குறும்புக் காரனாய் பாசக்காரனாய் இரு கரம் நீட்டி, அவளைப் பார்த்து,

'அம்மா...' என்று அழைத்தாள்.

கற்பனையில் மிதந்து கொண்டிருந்த ஆர்த்தி யின் முன்னால் விரல் சொடுக்கினான் கபிலன்.

"என்ன ஆச்சு... கனவுகாண ஆரம்பித்து விட்டாயா...?"

'கனவா...?'

ஏமாற்றத்துடன் கபிலனின் முகம் பார்த்தாள் அவள்.

"எதுக்கு இந்தப் பார்வை? என்றைக்கு இருந் தாலும் என் மகன் உன்னை அம்மான்னு கூப்பிடத் தானே போகிறான்...?"

ஆர்த்தி, கபிலனின் முன்னால் தட்டை வைத்துப் பரிமாற ஆரம்பித்தாள்.

"வெறும் இட்லிப் பொடியுடன் நான் இல்லாத போது நீங்கள் சாப்பிடலாம். நானிருக்கும் போது. அப்படிச் சாப்பிட விடமாட்டேன்."

கபிலன் அவள் முகம் பார்த்துக் கொண்டே சாப்பிட்டான்... வீட்டைப் பெருக்கினாள். காய் நறுக்கி மதிய சமையல் செய்தாள். அவனுடைய துணிமணிகளைத் துவைத்துப் போட்டாள். பேசிக் கொண்டே இரண்டு பேரும் மதியச் சாப்பாட்டை சாப்பிட்டார்கள். அவன் மார்பில் தலை வைத்து அவள் உறங்கிப் போக, அவள் கூந்தலில் முகம் புதைத்த வண்ணம் அவனும் உறங்கிப் போனான்.

தெருவில் பால் மணியின் சத்தம் கேட்டுப் பதறி எழுந்தாள். காபி போட்டாள். அவனுக்குக் கொடுத்து விட்டு அவளும் குடித்தாள். அவனுடைய துணிகளை மடித்து அயர்ன் பண்ணி அடுக்கினாள்.

“அப்போ... நான் கிளம்புகிறேன். நேரமாச்சு... அம்மா... கவலைப்படுவாங்க.” என்று கூறியபடி கிளம்பி விட்டாள்.

அதுவரை நடந்ததெல்லாம் கனவென்பது போல அவள் கிளம்ப, கபிலன், அவள் கைப்பிடித்து தடுத்து நிறுத்தினான்.

“போகாதே...

“போகாமல்...? வேறு என்ன செய்ய?”

“நாம் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளலாம்.”

“எனக்கு முன்னால் இரண்டு அக்காக்கள் இருக்கிறாங்களே... அவங்களுக்கு முன்னால் நான் எப்படி கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ள முடியும்...?”

“எனக்குத்தான் யாருமே இல்லையே...”

“நான் இல்லையா... இனியும்... இப்படி நீங்க பேசலாமா...?”

“ ‘இனியும்’ என்று ஏன் சொல்கிறாய் ஆர்த்தி? கிளம்பிப் போக நினைப்பவள், அந்த ‘இனியும்’ என்ற வார்த்தையைச் சொல்லக்கூடாது. எது நடந்தாலும் அது உன்னைப் பாதிக்கவே பாதிக்காதா...?”

“நான் போகாமல் இங்கேயே இருக்க முடியுமா?”

"ஏன்... இருந்தால் என்ன?"

"புரியாமல் பேசாதீங்க."

"நீ புரிந்துதான் பேசுகிறாயா...?"

ஆர்த்தி, கபிலனின் அருகே வந்து, அவன் கழுத்தினில் தன் கரங்களை மாலையாக்கி விழியோடு விழி கலந்து பார்த்தாள்.

"நான் உங்களுடையவள். இதில் உங்களுக்குச் சந்தேகம் வேண்டாம். கல்யாணம் என்பது ஊருக்காக நாம் பண்ணிக்கொள்வது. உங்களுக்கும் எனக்கும் அது நடந்து முடிந்து விட்டது. நான் போக வேண் டும். என் குடும்பம் எனக்காகக் காத்திருக்கிறது. திரும்பி ஒருநாள் உங்களிடம் வருவேன். அதுவரை காத்திருங்கள்."

ஆர்த்தி போய் விட்டாள். அவளில்லாத வீடு வெறிச்சென்று இருந்தது. என்றைக்கும் வராத தனிமை உணர்வு அன்று கபிலனுக்கு வந்தது.

அவன் படுக்கையறைக்குள் சென்றான். கசங்கிய கட்டில் விரிப்பு அவனுக்கு ஆர்த்தியை ஞாபகப் படுத்தியது. அவன் கட்டிலில் மல்லாந்து படுத்து கண்மூடினான். செல்ஃபோன் மணியொலித்தது. எடுத்து நம்பர்களைப் பார்த்தான். அஜய் அழைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

"சொல்லு அஜய்..."

"ஆர்த்தி ஃபோன் பண்ணியிருந்தாள்டா..."

வீட்டிற்குப் போகுமுன்னால் கபிலனின் பாது காப்பு குறித்து அவனுடைய நண்பனிடம் பேசி யிருக்கிறாள். அவளின் கவலை அவன் மனதிற்கு இதத்தை தந்தது.

"உன் நம்பரை எப்படி அவள் கண்டு பிடித் தாள்...?"

"உன் செல்ஃபோனிலிருந்துதான் சுட்டா ளாம். அதை விடுடா. இந்த தினேஷ் மனதில் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்...? கேட்பதற்கு ஆளில்லை என்று நினைத்தானா...?"

"அவனை விடுடா. நான் பார்த்துக் கொள் கிறேன்."

"நீ தனியாய் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டால், நண்பன்னு நான் ஒருத்தன் உனக்கெதுக்குடா...?"

"அப்படியில்லைடா அஜய்..."

"நீ நாளைக்கு காலேஜுக்கு வா. அங்கே என்ன நடக்கிறதுன்னு பார்..."

"எனக்காக நீ அவனிடம் மோத வேண்டாம்."

"நாளைக்கு என்னை எவனாவது வம்பிழுத் தால் இப்படித்தான் நீ கைகட்டி வேடிக்கை பார்ப்பாயா...?"

"டேய்... என்னடா இப்படிச் சொல்கிற...?"

"நீ வேறு, நான் வேறு இல்லைடா. நீ வர்ற... அவ்வளவுதான். அவனா நானான்னு பார்த்து விடலாம்."

அஜய் போனை அணைத்து விட்டான். கபிலன் எழுந்து கால்சென்டருக்கு கிளம்பினான்.

காலேஜின் மரத்தடியில் அஜய் தன் நண்பர்களுடன் நின்று கொண்டிருந்தான் தினேஷ் சாதாரணமாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பதைப் போல இருந்தாலும் சற்றுத் தொலைவில் நின்று கொண்டிருந்த பரசுவை அடிக்கடி பார்த்து சங்கேதமாய் சைகை செய்து கொண்டிருப்பதை பார்த்தும் பாராதவன் போல, அஜய் சுந்தரிடம் வினவினான்.

"ஆமாண்டா மச்சான். நம்ம கபிலன் ஏண்டா நேற்று காலேஜுக்கு வரவில்லை...?"

தினேஷின் முகம் மாறுவதையும் அவன் கூர்மையாக அவர்களின் பேச்சைக் கவனிப்பதையும் சுந்தர் நோட்டமிட்டுக் கொண்டே அஜய்க்கு பதில் கூறினான்.

"ஏதோ வேலையிருந்ததாம்... இங்கே வந்து என்னத்தைக் கிழிக்கப் போகிறோமுன்னு நினைத்துக் கிட்டு - உருப்படியாய் அந்த வேலையைப் பார்த்துக் கிட்டு இருந்தானாம்."

முதல்நாள் முழுவதும் கபிலனைத் தாக்க வேண்டுமென்ற கொலை வெறியுடன் இருந்த தினேஷ் பல்லைக்கடித்துக் கொண்டான்.

'போட்டுத் தாக்கணும்னு நினைத்தால் பய புள்ள... கையில் சிக்கமாட்டேன்கிறானே.'

தூரத்தில் கபிலனின் டூவீலர் வரவும்... தினேஷின் முகம் பிரகாசமானது.

"அதோ கபிலன் வருகிறான் போல... என்று சொல்லிக் கொண்டே அருகில் பார்த்தவன் திகைத் தான்.

அஜய்யும் மற்ற நண்பர்களும் பரசுவைச் சுற்றி வியூகம் அமைத்திருந்தனர்.

"ஏண்டா... என் அப்பாவின் கட்சியைத் திட்டி ஏதோ சொன்னாயாமே... நீ பெரிய பருப்பா...?" என்று ஆரம்பித்தான் அஜய்...

பரசு அதற்கு பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்த போதே -

"டேய்... 'ஆமாம்... அப்படித்தான் சொல்லு வேன்'னு சொல்றாண்டா. போட்டு தாக்குங்கடா..." என்றபடி பரசுவின் மேல் பாய்ந்து விட்டான்.

அடுத்த சில மணி நேரங்கள். கல்லூரியே அமளி துமளியானது. யார் யாரை அடித்துக்கொள்கிறார் கள்? எதற்கு அடித்துக்கொள்கிறார்கள்? என்று

யாருக்குமே தெரியாமல் ஒருவரையொருவர் சகட்டு மேனிக்கு அடித்துக் கொண்டார்கள்.

தினேஷும் பரசுவும் மருத்துவமனையின் அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் அனுமதிக்கப்பட்டனர். தினேஷின் தந்தைக்கும் பரசுவின் தந்தைக்கும் எச்சரிக்கையாய் இருக்கும்படி அஜய்யின் தரப்பி லிருந்து மிரட்டல் போனது.

கல்லூரி இழுத்து மூடிப்பட்டு தேர்விற்கு மட்டும் திறக்கப்பட்டது. கபிலன் தேர்வுகளை நன்றாக எழுதினான். அடுத்த மூன்று மாதத்தில் வழக்கறிஞராக அவனும் அவனுடைய நண்பர்களும் கல்லூரியை விட்டு வெளியேறினார்கள்.

ஆர்த்தி கபிலன் இல்லாத கல்லூரியில் தன் படிப்பைத் தொடர்ந்தாள்.

14

கிர்ணிப் பழத்தைச் சுத்தம் செய்து, பாலுடன் கருப் பட்டி சேர்த்து, கிர்ணிப் பழ ஜீஸாகச் சாப்பிட்டால், வெயிலினால் ஏற்படும் சோர்வு நீங்கும். உடல் குளுமை பெறும்.

கடற்கரை மணலில் கால் புதைய நடந்து கொண்டிருந்தாள் ஆர்த்தி. அருகே அலட்சிய நடையுடன் கபிலன்.

“அப்புறம்...?” என்றாள் ஆர்த்தி.

“அப்புறம் என்ன... கண்ணால் கண்ட சாட்சிக்கு கண்ணில் கோளாறு இருக்குன்னு புரூவ் பண்ணினேன். கேஸை ஜெயிச்சாச்சு...” என்று சாதாரணமாகச் சொன்னான் கபிலன்.

ஆர்த்திக்கு அவனைப் பார்க்கையில் பெருமையாக இருந்தது. குறுகிய காலத்திற்குள் நிறைய வெற்றிகளை சம்பாதித்து இருந்தான் இந்தக் கடற்கரையில் வைத்துத்தான் அவன் ஜூனியராக வேலைக்கு சேர்ந்திருப்பதைப் பற்றி ஆர்த்தியிடம் சொன்னான்.

“உனக்கு அட்வகேட் துரைசாமியைத் தெரியுமில்லையா ஆர்த்தி...?”

“தெரியாதே...

“மக்கு... நீயெல்லாம் ‘லா’ படிக்கிறேன்னு வெளியில் சொல்லிக் கொள்ளாதே.”

“ஏனாம்?”

“பின்னே என்ன... துரைசாமி சார் எவ்வளவு பெரிய அட்வகேட் தெரியுமா..? சீனியர் வக்கீல். ரொம்ப ஃபேமஸானவர். அவரைத் தெரியாதுன்னு சொல்கிறாயே... ஒரு பீல்டில் இருக்கிறவர் அதிலிருக்கிற ஃபேமஸான ஆட்களைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா...?”

"அப்பா சொல்லவில்லையே..."

"ம்ம்... இதைச் சொல்லு. உனக்கு உன் அப்பா சொன்னால்தானே எதுவும் தெரியும்...? ஆமாம் ஆர்த்தி. எனக்கு உன் அப்பாவையும் தெரியாது. உன் அப்பாவிற்கும் என்னைத் தெரியாது. அப்புறம் எப்படி நீ என்னைத் தெரிந்து கொண்டாய்...?"

கபிலனை முழுமையாகத் தெரிந்து கொண்ட அந்த நிமிடங்கள் நினைவுக்கு வர, ஆர்த்தி உடல் சூடானாள். முகம் சிவக்க. கடல் நீரில் நனைப்பது போல் தலை குனிந்து கொண்டாள்.

அவளின் அந்த முகச் சிவப்பும் நாணமும் - நடந்ததை அசை போடும் விழியோர மயக்கமும் கபிலனுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அன்று கடந்த எல்லை களை அவர்கள் மீண்டும் கடக்கவில்லை. ஆனால் அவளைச் சந்திக்கும் தருணங்களில் அந்தத் தரு ணத்தை நினைவூட்ட கபிலன் மறப்பதில்லை. அவன் நினைவு படுத்தியதும், அவளுடைய முகத்தில் தோன்றும் நவரசத்தையும் அவன் ரசிப்பான்.

"என்ன... அம்மிணிக்கு அந்த காலை நேரத்து மயக்கம் நினைவுக்கு வந்து விட்டதாக்கும்?"

"வேறு பேசலாமே..."

"பேசிவிட்டால் போச்சு. இப்போது துரைசாமி சாரைப் பற்றி ஏன் சொன்னேன் தெரியுமா...?"

"ஏன்...?"

"இதைக் கேட்க இவ்வளவு நேரமா...?"

"நீங்கதான் வேறு பேச்சை பேசி விட்டீங் களே..."

"என்ன பேச்சைப் பேசினேன்...?"

ஆர்த்தி... மீண்டும் முகம் சிவந்தாள். கபிலன் லேசாக சிரித்துக் கொண்டே கடற்கரை மணலில் அமர்ந்தான். அவனருகே பின்னலை முன்னால் விட்ட படி.... ஆர்த்தி அமர்ந்ததும் விரலால் மணலில் 'ஆர்த்தி கபிலன்...' என்று எழுதினாள்.

கபிலனின் மனம் இதமானது.

"வெறுமனே மணலில் எழுதினால் போதுமா...? காலாகாலத்தில் மிஸஸ் கபிலன் ஆக வேண்டாமா?" என்று கேட்டான்.

"இப்போதுதான் ஆஷாவை பெண் பார்க்க வந்திருக்கிறாங்க. அடுத்து அனிதா. பார்க்கலாம்... என் முறை எப்போது வருகிறதுன்னு..."

"வரும்போது நான் பெண் கேட்டு வருகிறேன். இப்போது துரைசாமி சாரிடம் ஜூனியராக சேர்ந்து தொழிலை ஆரம்பிக்கப் பார்க்கிறேன். நீயும் ஒழுங் காய் படி...."

அடுத்த ஆறுமாதங்களிலேயே அவன் தனியாக ஒரு கேஸில் வாதாடி ஜெயித்ததைச் சொன்னபோது... ஆர்த்திக்கு ஆச்சரியமான ஆச்சர்யம்.

"ஈஸிட்....? என்னால் நம்பவே முடியவில்லையே..."

"எதை நம்பமுடியவில்லை? நான் திறமைசாலி என்பதையா...?" கபிலன் கிண்டலாக கேட்டான்.

"நான் அப்படியா சொன்னேன்...?" ஆர்த்தி சிணுங்கினாள்.

"சீனியருக்கு அவசர வேலையாம். டில்லிக்கு பறந்து விட்டார். போவதற்கு முன்னால் என்னிடம் இந்த கேஸ் கட்டைக் கொடுத்து 'வாதாடு'ன்னு சொல்லி விட்டுப் போனார். நைட் கண் விழித்துப் படிச்சுப் பார்த்தேன். எங்கே, எதை, எப்படி உடைக்கணும்னு... அக்கு வேறு ஆணிவேறாக விளங்கி விட்டது. விடிந்ததும் கோர்ட்டுக்குப் போனேன். கேஸை உடைத்தேன். தீர்ப்பு என்பக்கம் சாதகமாக வந்துவிட்டது."

"வெரிகுட்.... என்க்கு என்ன தரப்போறீங்க...?"

"உனக்குத்தான் என்னையே தந்து விட்டேனே...!"

ஆர்த்தியை முகம் சிவக்க வைத்தான். இரண்டு மாதங்கள் கழித்து வேறு ஒரு வெற்றியுடன் தேடி வந்தான்.

"ஸ்வீட் எடுத்துக்க ஆர்த்தி. இன்றைக்கு ஒரு கேஸை ஜெயித்திருக்கிறேன்."

"நீங்களும் இந்த இன்விடேஷனை வாங்கிக் கங்க.."

"அடிப்பாவி... உன் கல்யாண இன்விடேசனா இது...?"

"அடி வாங்கப் போறீங்க... ஆஷாவின் கல்யாண இன்விடேஷன்... மாப்பிள்ளை அமெரிக்காவில் டாக்டர்..."

"அப்பா... ரூட்டில் இருந்த ஸ்பீட் பிரேக்கரில் ஒன்றைத் தாண்டி விட்டோம்."

கபிலன் ஆஷாவின் திருமணத்திற்கு வந்தான். ஆர்த்தி அவனை வரவேற்று, கனகவேலிடமும், வேதவள்ளியிடமும் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள்.

"செம ஹேண்ட்சம்... யாரு... உன் காலேஜ் மேட்டா...?" என்றாள் அனிதா. மாலை வரை இருந்து விட்டுத்தான் போனான் அவன்.

15

பச்சை வாழைப்பழத் தோலை மூடிய கண் இரப்பை களுக்கு மேல் வைத்துக் கொண்டு படுத்திருந்தால், கண்வலி, கண் எரிச்சல் குறையும்.

இளம் வயதிலேயே திறமையான வக்கீல் என்று பெயர் எடுத்து விட்டான் கபிலன். ஆர்த்திக்கு அதில் மனம் நிறையப் பெருமை.

"இந்த வருஷம் என் படிப்பு முடியப் போகுது. பேசாமல் நான் உங்களிடமே ஜூனியராக சேர்ந்து விடவா...?"

"உன் அப்பா என் பெயரைச் சொல்ல வேண்டுமே..."

"இதுதானே வேண்டாம்கிறது. எதற்கெடுத்தாலும் என் அப்பாவை வம்பிழுக்க வேண்டுமா...?"

"நீ உன் அப்பா சொல்லாமல் என்னிடம் ஜூனியராக சேர்ந்து விடுவாயா...?"

மாலை நேரத்துக் காற்றில் சேலை முந்தானை பறந்து வந்து அவன் முகத்தில் படிய - அவன் அதன் வாசம் பிடித்தான். ஆர்த்தி அவசரமாய் சேலையை இழுத்து செருகிக் கொண்டாள்.

"இப்போ என்ன நடந்து விட்டதுன்னு இப்படி வரிந்து கட்டிக் கொள்கிற...? உன் முந்தானைச் சேலை என் முகத்தின் மீது படக்கூடாதா? இல்லை ஏற்கெனவே பட்டதில்லையா...?"

இது கபிலனுக்கு பிடித்த விளையாட்டு என்பது... இத்தனை வருடங்களில் ஆர்த்திக்கு அத்துபடியாகியிருந்தது. ஆனாலும் அவன் சொன்னதும் முகம் சிவந்து விடுவதை அவளால் நிறுத்த முடியவில்லை.

"ஆயிரம்தான் சொல்லு. இந்த மாலை நேரத்துக்கே ஒரு தனி அழகு இருக்கு ஆர்த்தி.."

"பகலெல்லாம் வெப்பமாக இருப்பதால் வெப்பம் தணிந்ததும் நமக்கு அப்படித் தோன்றுகிறது.

"இந்த ஆராய்ச்சிக்கெல்லாம் நான் வரவில்லை. சிலுசிலுவென்று இந்தக் காற்றுக்கூட எனக்கு மாலை மயக்கத்தை கொடுக்கிறது."

"ஏன்... காலை நேரக் காற்றுக்கூட நல்லாத்தானே இருக்கு..."

"ஆனால் நேரம் செல்லச் செல்ல... வெயில் வந்து விடுமே. இதுவே மாலை நேரமானால் நேரம் செல்லச் செல்ல இரவுதான் வரும். இன்னும் குளுமையா இருக்கும்."

"கவிஞராகவே ஆகிவிட்டீங்க போல...

"கவிஞரே மாலை மயக்கத்தைப் பற்றித்தான் நிறைய பாட்டு எழுதியிருக்கிறார் தெரியுமா..?"

"அது தெரியும்."

"இதைப் பாருடா... நான் கேட்டு நீ தெரியும்ன்னு சொல்வது இதுதான் முதல் தடவை."

ஆர்த்திக்கு ரோசம் வந்து விட்டது. அவள் சன்னக் குரலில் அவன் காதோரமாக சரிந்து பாடினாள்.

"இது மாலை நேரத்து மயக்கம்...
பூ மாலை போல் உடல் மணக்கும்...
இதழோடு இதழ் சேர அந்த
இன்பம் தேடுது எனக்கும்...."

பாடிக்கொண்டிருந்தவள் பாதியிலேயே பாட்டை நிறுத்தி விட்டு... உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு முகம் சிவந்தாள். கபிலன் அவளருகில் நெருங்கி அமர்ந்தான்.

"ஆர்த்தி..."

"ம்ம்ம்...

"உனக்கு அந்தக் காலை நேரம் நினைவுக்கு வரவில்லையா...?"

"இல்லை... மாலை நேரத்து மயக்கத்தைப் பற்றி கவிஞர் பாடிய இன்னொரு பாட்டுத்தான் நினைவுக்கு வருகிறது..."

ஆர்த்தி பேச்சை மாற்றுகிறாள் என்பது கபிலனுக்கும் புரிந்தது.

"அங்கே... மாலை மயக்கம்
யாருக்காக...?
இங்கே... மயங்கும் இரண்டு
பேருக்காக...
இது நாளை வரும்...
என்று காத்திருந்தால்...
ஒரு நாளல்லவோ

வீணாகும்...?"

கபிலன் ஆர்த்தியின் தோள் மீது கை போட்டுக் கொண்டான். ஆர்த்தி அவன் தோள் மீது தலை சாய்த்துக் கொண்டாள் மாலை மயங்கி இரவு வேளை வரும் வரை அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுப் பிரிந்து சென்றனர்.

கேஸ் கட்டுக்களை பார்த்துக் கொண்டிருந்த கபிலன்,

"மே ஐ கமின் சார்..." என்ற குரலைக் கேட்டதும் புருவம் சுருக்கினான்.

'இது ஆர்த்தியின் குரல் போல இருக்கே...

"யெஸ் கமின்..."

ஆர்த்திதான் உள்ளே வந்தாள். கபிலன் முகம் மலர்ந்தான்.

"ஏய்ய்... என்ன இது சொல்லாமல் கொள்ளாமல் சர்ப்ரைஸ் விசிட் கொடுக்கிற...?"

"உங்களுக்கு ஒரு குட் நியூஸ்..."

"என்ன...? என்னிடம் ஜூனியராக சேரப் போகி றாயா...?"

"ஊஹூம்... நம் ரூட்டில் இருக்கும் இன்னொரு ஸ்பீடு பிரேக்கரையும் நாம் தாண்டப் போகிறோம்..."

கபிலனின் முகம் பிரகாசமானது.

"அனிதாவிற்கு கல்யாணமா...?"

"அதே...! இந்தாங்க இன்விடேசன்..."

"நீ பரீட்சையில் பாஸ் பண்ணிவிட்டதை விட இதுதான் இனிப்பான செய்தி. மாப்பிள்ளை என்ன செய்கிறார்...?"

"கனடாவில் சாஃப்ட்வேர் என்ஜீனியர்..

"ஒரு அக்கா அமெரிக்கா. இன்னொரு அக்கா கனடாவா...? நடத்து... நடத்து... நாமும் கல்யாண மானவுடன் இரண்டு நாட்டுக்கும் விருந்துக்குப் போய்வர தோதாக போய் விட்டது."

அனிதாவின் திருமணத்திற்கு முதல் ஆளாக வருகை தந்தான் கபிலன். அவனிடம் இந்தமுறை அருகில் அமர்ந்து ஆர்த்தி பேசிக் கொண்டிருந்தாள். திருமணம் முடிந்து அவன் கிளம்பிய போது வாசல் வரை போய் வழியனுப்பி வைத்தாள்.

16

தினமும் ஏதாவது ஒரு கீரையைச் சாப்பிட்டு வந்தால் மலச்சிக்கல் இல்லாமல் இருப்பதோடு, வேனற் கட்டிகள் வருவதும் தடுக்கப்படும்.

"தட்ஸ் ஆல் யுவர் ஆனர்... என்றபடி தன் இடத்தில் வந்து அமர்ந்தான் கபிலன்...

அரசாங்க தரப்பு வக்கீல் எழுந்து தன் வாதத்தை ஆரம்பிக்க... அசுவாரஸ்யமாய் அதைக் கவனித்தபடி பார்வையை வெளியில் ஓட்டியவனின் முகம் மாறியது.

'அங்கே நிற்பது யார்...? ஆர்த்தியா...?'

அவன் கோர்ட்டை விட்டு வெளியே வந்து நீண்ட வராண்டாவில் நடந்த போது தூணின் மீது சாய்ந்து அவனுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்த ஆர்த்தி நிமிர்ந்தாள்.

"என்ன ஆர்த்தி... எதுவும் அவசரமா...? போன் பண்ணியிருந்தால் நானே உன்னைத் தேடி வந்திருப்பேனே..." என்று கேட்டபடி ஆர்த்தியின் முகத்தைப் பார்த்தவன் துணுக்குற்றான்.

ஆர்த்தியின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

"என்ன ஆச்சு ஆர்த்தி...?"

"எனக்கு பயமாய் இருக்கிறது..."

அவள் மெலிதாக விம்மினாள். கபிலன் சுற்று முற்றும் பார்த்துவிட்டு அவசரமாய் அவள் கை பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு கோர்ட்டின் நீண்ட படிக்கட்டுகளில் இறங்கினான். வேகமாகக் காரை அடைந்தவன் அவளுக்கு கதவைத் திறந்து விட்டான்.

"ஏறிக்க...

ஆர்த்தி ஏறியதும் காரைக் கிளப்பினான். ஆள் நடமாட்டம் அதிகமில்லாத சாலையோர மரத்தடியில் காரை நிறுத்திவிட்டு அவள் பக்கம் திரும்பினான்.

"இப்போ சொல்லு... என்ன நடந்தது...?"

"அப்பா எனக்குக் கல்யாண ஏற்பாடு பண்ணு கிறார்..."

"இவ்வளவுதானே? இதுக்குப் போயா இப்படி அழுதே... நான் என்னவோ ஏதோன்னு பதறிப் போய் விட்டேன்... உன் அக்காள்கள் கல்யாணம் முடிந்ததும் உன் கல்யாண ஏற்பாட்டைப் பண்ண ஆரம்பிப்பார் என்பது தெரிந்த விசயம்தானே? இதற்காகத்தானே நாம் இத்தனை நாள் காத்திருந்தோம். இதற்கு ஏன் பயப்படுகிறாய்...? நான் வந்து உன் அப்பாவிடம் பேசுகிறேன். பயப்படாதே..."

"கபிலன்...!"

அத்தனை வருடங்களில் அன்றுதான் ஆர்த்தி முதன் முதலாக அவனது பெயரைச் சொல்லி அவனை அழைத்தாள். அதற்கு முன்னால் அவன் எவ்வளவோ கெஞ்சியும் பெயர் சொல்லி அழைக்க மறுத்துவிட்டாள்.

"ஏய்ய்... என்னைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிடுவது நீதானா...? இரு... என் கையைக் கிள்ளிப் பார்த்துக்

கொள்கிறேன். ஸ்... ஆ... வலிக்கிறதே... அப்போ நீ கூப்பிடுவது நிஜம்தான்..."

"ப்ளீஸ் கபிலன்.."

"இதோ பார் ஆர்த்தி. நான் சமர்த்துப் பிள்ளை யாக தள்ளி உட்கார்ந்திருக்கிறேன். உன் கையைப் பிடித்தேனா... காலைப் பிடித்தேனா? என்னிடம் ஏன் தேவையில்லாமல் ப்ளீஸ் போடுகிறாய்..."

அவளை இயல்பாக்க - கபிலன் விளையாட்டுத் தனமாய் பேசினான். ஆனால் அவன் முயற்சிதான் பலிக்கவில்லை. ஆர்த்தியின் முகம் இறுக்கமாகவே இருந்தது.

"நீ கே. ஆர்த்தி இல்லை. எ. ஆர்த்தி. எ ஃபார் அழுமூஞ்சி... அழுமூஞ்சி ஆர்த்தி! இது எப்படி யிருக்கு...? ஹா...ஹா..."

"நல்லாவே இல்லை."

"எது நல்லாயில்லை. நானா? இல்லை என் ஜோக்கா...?

"நீங்க நல்லாத்தான் இருந்து தொலைக்கறீங்க. ஜோக்குத்தான் சரியில்லை."

"இப்போ எதுக்கு இப்படி மூஞ்சியைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிற? நான் வந்து உன் அப்பாவிடம் பேசுகிறேன்னு சொன்னேனில்ல..."

"பேசினால் ஒன்றும் ஆகாது..."

"பெண் கேட்கிறேண்டி....

ஆர்த்தி ஏக்கத்துடன் கபிலனைப் பார்த்தாள். அவனுக்கு அவளுடைய பார்வையின் பொருள் புரிய வில்லை.

"ஏன் அப்படிப் பார்க்கிற...? உன் அப்பாவின் முதல் இரண்டு மாப்பிள்ளைகளைவிட நான் ஒன்றும் வசதியில் குறைந்தவனில்லை. சொந்தமாய் அபார்ட்மெண்ட், கார், தொழிலில் நல்ல எதிர்காலம்ன்னு பெரிய ஆளாய்த்தான் இருக்கிறேன். நான் பெண் கேட்டால் உன் அப்பாவால் மறுக்க முடியாது."

"ஏற்கனவே ஒருவன் என்னைப் பெண் கேட்டு வந்துவிட்டான் கபிலன்..."

சட்டென்று முகம் கருத்தான் கபிலன். ஆர்த்தியை முறைத்துப் பார்த்தான். அவள் தலை குனிந்தாள்.

"பெண் கேட்டு வந்தானா...? பெண் பார்க்க வந்தானா...?"

"இரண்டும் தான்..."

"இதைச் சொல்ல உனக்கு வெட்கமாக இல்லை? அவன் முன்னால் ஷோ கேஸ் பொம்மை போல பார்வைக்கு நின்றாயா...?"

"நான் என்ன செய்யட்டும்...?" இதைச் சொல்லி வாய் மூடு முன்னர் கன்னத்தில் 'பளார்' என்று அறை வாங்கினாள் ஆர்த்தி.

"பேசாதே...." கபிலன் பொங்கினான்.

"மனச்சாட்சி... மனச்சாட்சின்னு ஒண்ணு இருக்கு. அது உன்னிடம் இருக்கா...? இருந்திருந்தால் அவன் முன்னால் போய் நின்றிருப்பாயா...?"

"கபிலன்... அவர்கள் என்னைப் பெண் பார்க்கத் தான் வந்திருக்கிறார்கள்னு அப்போது எனக்குத் தெரியாது..."

"தெரியாமல் எப்படி அலங்கரித்துக் கொண்டு அவன் முன்னால் போய் நின்றாய்...?"

"நான் அவனுக்காக அலங்கரித்துக் கொண் டேனா...? இல்லை. அப்போதுதான் என் சீனியர் ஆபீஸிலிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தேன். அப்பா, முன் ஹாலில் உட்கார்ந்திருந்தவர்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். என்னைப் பார்த்ததும் 'இதோ ஆர்த்தியே வந்து விட்டாளே'ன்னு சொன் னார். நான் மரியாதைக்கு இரண்டு வார்த்தை பேசி விட்டு உள்ளே போய் விட்டேன். அதற்கு அப்புறம்தான் தெரிந்தது - அவங்க என்னைப் பெண் பார்க்க வந்திருந்தாங்கன்னு..."

கபிலன்... கண்கள் சிவக்க... காரின் முன் புறம் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பொம்மையைச் சுண்டி விட்டான். அது அவனுடைய மனத்தைப் போல இங்கும் அங்கும் வேகமாக ஆடியது.

"மரியாதைக்குக் கூட அவங்களிடம் நீ பேச ணும்னு என்ன அவசியம் வந்தது...?"

ஆர்த்தி மௌனம் சாதித்தாள். அவளுக்குத் தெரியும் - விவரம் சொன்னவுடன் கபிலன் கொந்த ளிப்பான் என்பது. அவனது கோபத்தை தாங்கிக் கொள்ளத் தன்னைத் தயார் படுத்திக் கொண்டுதான் அவள் வந்திருந்தாள்.

"சரி சொல்லு.. இப்போது நான் என்ன செய்யட் டும்...? உன் அப்பாவிடம் வந்து பேசட்டுமா...?"

"ம்ம்..."

"எப்போது வரட்டும்...?"

"இப்போதே கூடப் பேசப் போகலாம்."

"சரி... வா போகலாம்."

"அதற்கு முன் ஒரு விசயம்..

"சொல்லு..."

"அப்பா ஏறக்குறைய என் கல்யாணத்தைப் பேசி முடிவு பண்ணிவிட்டார். தேதி கூட குறித்தாகி விட்டது..."

கபிலன் ஆர்த்தியைப் பார்த்த பார்வையில் கொலை வெறி தாண்டவமாடியது.

"இதைச் சொல்லவும் உனக்கு தைரியம் வந் திருக்கிறது பார்... அதைச் சொல்ல வேண்டும். நீ மாறிட்டடி..."

“இல்லை. விசயம் எந்த அளவுக்கு போய் விட்டதுன்னு நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளணும். அதற்காக சொன்னேன்.”

“ஏன்... இந்த அளவிற்குப் போக விட்டாய்...?”

“எனக்குத் தெரியாது கபிலன்...”

“இதை என்னை நம்பச் சொல்கிறாயா...?”

“இதுதான் உண்மை. நீங்கள் நம்பித்தான் ஆக வேண்டும்.”

“உன்னைக் கேட்காமல் எப்படி உன் அப்பா இந்த அளவு ஏற்பாடுகளைப் பண்ணினார்.”

“அவள்... நான் அவனைக் காதலிப்பதாய் சொல்லியிருக்கிறாள்.”

கபிலன் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு பார்க்க - பரிதாபமாய் பதில் பார்வை பார்த்தாள் ஆர்த்தி...

“எவன் அவன்...?”

“தினேஷ்...

“என்ன சொன்னாய்...?”

அதிர்ச்சியுடன் கேட்டான் கபிலன். தினேஷின் பெயரை ஆர்த்தி சொல்லுவாள் என்று கொஞ்சமும் அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை...

“தினேஷா அவன் எப்படி உன் வீட்டிற்கு வந்தான்?”

"வந்ததுமில்லாமல் அப்பாவின் மனதைக் கலைத்துக் கல்யாண தேதி வரைக்கும் போய்விட்டான்..."

"அன்றைக்கு நீ அவனைப் பார்க்கவில்லையா...?"

"ஊஹூம்... அன்றைக்கு வந்திருந்தது அவனுடைய பேரண்ட்ஸாம்..."

தினேஷ் அன்றோடு தன் பாதையிலிருந்து ஒதுங்கி விட்டதாகத்தான் கபிலன் நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் திடீரென்று முளைத்து வெண்ணெய் திரண்டு வரும் போது தாழியை உடைக்க கையில் தடியோடு வில்லனாக வந்து விட்டான் அந்த தினேஷ்.

17

இந்த வெயில் காலத்தில் நீர்ச்சத்து மிகுந்த காய்களான (பூசணி, சௌ சௌ, புடலை) உணவில் சேர்த்துக் கொள்வதால் உடல் குளுமை பெறும்.

வேதவள்ளி கையில் காபி டிரேயோடு சமையலறையிலிருந்து வெளிப்பட்டாள். ஹாலில் கனகவேலின் முன்னால் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்த கபிலனிடம் ஒரு கோப்பையை நீட்டிவிட்டு கனகவேலிடம் ஒன்றைக் கொடுத்தாள். சற்றுத்தள்ளி நின்று கொண்டு அவர்கள் பேசுவதைக் கவனித்தாள்.

“சார்... என்னை உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.”

“ம்ம்... தெரியுமே! ஆஷாவின் கல்யாணத்திற்கும் அனிதாவின் கல்யாணத்திற்கும் வந்திருந்தீங்களே. ஆர்த்தியின் காலேஜ் மேட்டுன்னு சொன்னாளே. உங்களுக்கு ஒன்று தெரியுமா? ஆர்த்தியைக் கல் யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போகும் மாப்பிள்ளை யும் உங்கள் காலேஜ்தான். உங்களுக்குக் கூடத் தெரிந் திருக்கலாம். தினேஷ். அவர்தான் ஆர்த்தியைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப்போகிறவர்.”

கபிலன் தன் கை முஷ்டியை மடக்குவதைக் கவலையோடு பார்த்தாள் ஆர்த்தி. கண்களால் அவ னிடம் இறைஞ்சினாள். அவன் கொஞ்சம் மலையிறங் கினான்.

“நானும் அது விசயமாத்தான் உங்களிடம் பேச வந்திருக்கிறேன்.”

“பேசுங்க...”

கனகவேல் சோபாவில் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டார். அவருடைய கூரிய மூளை எதுவோ சரியில்லை என்று அவருக்கு அறிவுறுத்தியது. ஆர்த்தி கபிலனின் அருகே அமர்ந்திருந்ததை அவரது புத்தி குறித்துக் கொண்டது.

“நான் ஆர்த்தியைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்...” கபிலன் நிதானமாகக் கூறினான்.

கனகவேல் முகம் மாறியது. இதை ஆர்த்தியை வைத்துக் கொண்டு கபிலன் சொல்ல.. ஆர்த்தி கேட்டுக் கொள்கிறாளே என்று வியந்தார்.

'தினேஷ் வேறு மாதிரி சொன்னாரே...

"ஆர்த்திக்கு கல்யாணம் நிச்சயமாகி விட்டது கபிலன்..."

"நிச்சயம்தானே ஆகியிருக்கிறது? கல்யாணம் இன்னும் நடந்து விடவில்லையே... அது என்னைத் தவிர வேறு யாரோடும் அவளுக்கு நடக்காது..."

"ஏன் அப்படி....?"

"நாங்க ஒருத்தரையொருத்தர் காதலிக்கிறோம் சார்..."

"இதையே தான் தினேஷும் சொன்னார்...

"அது உண்மையான்னு ஆர்த்தி கிட்ட நீங்க கேட்டீங்களா...?"

கனகவேலுக்கு தன் தவறு உறைத்தது. 'ஆர்த்தி தன்னிடம் காதலைப் பற்றிப் பேச சங்கடப்பட்டுக் கொண்டு தினேஷின் மூலம் தூது விடுகிறாள் என்று தவறாகப் புரிந்துகொண்டு விட்டோமோ' என்று சஞ்சலம் கொண்டார் கனகவேல்.

"ஆர்த்தி... இதெல்லாம் என்னம்மா...?" அவருடைய குரல் கண்டிப்புடன் வெளிவந்தது.

"அப்பா நான் இவரைத்தான் காதலிக்கிறேன்." ஆர்த்தி பயந்த குரலில் சொன்னாள்.

கனகவேல் தாடையைத் தடவியபடி யோசித்தார். தினேஷின் பின்புலம் அவருக்குப் பிடித்திருந்தது. பணக்கார குடும்பத்தின் ஒரே வாரிசு, வெளிநாட்டுக் கம்பெனியில் வேலை என்று எல்லா வகையிலும் அவன் கனகவேலுக்கு திருப்திகரமான மாப்பிள்ளையாக இருந்தான்.

"இப்போவந்து இதைச் சொல்லி என்ன பிரயோசனம்? கல்யாண இன்விடேசன் கூட அடித்தாகிவிட்டது. இனி இதை மாற்ற முடியாது. ஐ ஆம் ஸாரி மிஸ்டர் கபிலன்..."

"சார் பொறுங்க. இது உங்க பெண்ணின் வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்டது..."

"அதைத்தான் நானும் சொல்கிறேன். இது என் பெண்ணின் வாழ்க்கை. உங்களைப் பற்றி ஆர்த்தி சொல்லியிருக்கிறாள். நீங்கள் அநாதையாமே? உழைத்து முன்னேறிக் கொண்டிருப்பவராமே? தினேஷ் அப்படியில்லையே. பாருங்க கபிலன். என் பெரிய பெண் அமெரிக்காவில் இருக்கிறாள். இரண்டாது பெண் கனடாவில் இருக்கிறாள். அதைப்போல என் கடைசிப் பெண்ணையும் வெளிநாட்டில் கட்டிக் கொடுக்கவே நான் ஆசைப்பட்டேன் தினேஷ் நியூயார்க்கில் வேலை பார்க்கிறார். இந்தச் சம்பந்தம்

நான் விரும்பிச் செய்து கொள்ளப் போவது... இதை நிறுத்த முடியாது..."

கனகவேல் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலேயே கபிலன் ரௌத்ரமானான். எழுந்து கனகவேல் முன்னால் நின்று கர்ஜித்தான்.

"யோவ். உன் பொண்ணுக்கு என்னைத்தான் பிடித்திருக்கிறது. பொறுமையாய் சின்னப் புள்ளைக்கு சொல்வது போல சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன். நீ பிடிவாதமாய் நீ பிடித்த முயலுக்கு ஒத்தைக் காலுங்கிற. இப்ப என்னதான் சொல்கிற...?"

ஆர்த்தி பயந்து விட்டாள். வேதவள்ளி பதறிப் போய் கணவனை கபிலன் ஏதாவது செய்து விடுவானோ என்று அவர் அருகே ஓட... ஆர்த்தி கை கூப்பிக் கொண்டு கபிலனை மறித்து நின்றாள். அவள் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தது.

"வேண்டாம். விட்டு விடுங்கள்."

"எதை விடச் சொல்கிறாய்? உன்னையா...?"

"போய் விடுங்கள்..."

"உன்னை விட்டுப் போகச் சொல்கிறாயா...?"

ஆர்த்தி அசையாமல் மௌனமாக நின்றாள். கபிலன் உதைத்த வேகத்தில் டீப்பாய் சுவரில் மோதிக் கவிழ... அதிலிருந்த காலி காபிக் கோப்பை விழுந்து நொறுங்கியது...

"உன் அப்பனுக்கு பணமோகம் பிடிக்கவில்லை. உனக்குத்தான் பிடித்திருக்கிறது. வெளிநாட்டு மாப் பிள்ளை அமைந்தவுடன் எனக்கு டாட்டா சொல்லத் தயாராகி விட்டாய். சே..."

கபிலன் வெளியேறி விட்டான். கடற்கரையில் காரை நிறுத்திவிட்டு கால்போன போக்கில் நீரோர மாய் நடந்தான். அலைகடலாய் அவன் மனம் ஆர்ப்பரித்தது.

இதே தினேஷிடமிருந்து அவனைக் காப்பாற்ற ஆர்த்தி அவன் கால்பிடித்துக் கதறியது நினைவில் ஆடியது. சாவியைக் கொடுக்க மறுத்து அவள் போராடியதையும் அதற்குப் பின் நடந்தவற்றை நினைத்துப் பார்த்தவனின் நெஞ்சம் குமுறியது.

'போய் விடுங்கன்னு சொல்லி விட்டாளே...

அவன் மனம் வலித்தது.

ரணம் ஆறாத மனத்துடன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தான். கார் பார்க்கிங்கில், காரை நிறுத்தி விட்டு இறங்கி லிப்டில் ஏறி அவனது அபார்ட்மெண்டின் வாசலை அடைந்தவன் அசையாமல் நின்று விட்டான்.

கையில் பெட்டியோடு வாசலில் அவனுக்காகக் காத்திருந்தாள் ஆர்த்தி.

"ஆர்த்தி...!" "முதலில் கதவைத் திறங்க...

அவளுடைய அதட்டலுக்கு ஆனந்தமாகக் கீழ் படிந்தான். அவளது பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண் டான்.

"உள்ளே வா...

கதவை மூடிவிட்டு அவள் முகம் பார்த்தான். அவள் விழிகலங்க அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண் டாள். தன்மேல் தளிர்க்கொடி போல் படர்ந்தவளின் முதுகை வளைத்தன கபிலனின் கரங்கள்.

"சண்டையை விட்டு விடுங்கன்னு சொன்னேன். என்னை விட்டு விடச் சொல்லவில்லை. இப் போதைக்குப் பேசவேண்டாம். போய் விடுங்கன்னு சொன்னேன். என்னை விட்டுப் போகச் சொல்ல வில்லை. நீங்கள் என்னை விட்டாலும் நான் உங்களை விட மாட்டேன். நிழல் போல் தொடர்ந்து வருவேன். இது உங்களுக்கு ஏன் தெரியவில்லை...?"

அந்தத் திருமண மண்டபம் நிறைந்திருந்தது. ஆர்த்தியின் போனைக் கேட்டதும், பறந்து கொண்டு வந்த ஆஷாவும், அனிதாவும் கனகவேலை பிடிபிடி யென்று பிடித்து சண்டைபோட அவர் மலை இறங்கினார். கபிலனைத் தேடிவந்து திருமணத் தேதியை முடிவு செய்தார்.

"நாங்க இருக்கோம்டி... வீட்டுக்கு வா. கபிலன் முறைப்படி உன் கழுத்தில் தாலிகட்டி கூப்பிட்டுக் கொண்டு போகட்டும்." என்று ஆஷாவும் அனிதா

வும் தைரியம் கொடுக்கவும், ஆர்த்தி வீட்டிற்குத் திரும்பினாள்.

கெட்டிமேளம் கொட்ட... கபிலன் தாலியை எடுத்து ஆர்த்தியின் கழுத்தில் கட்டினான். புயலிடம் காதல் கொண்ட பூ... விருப்பத்துடன் தன் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தது.

முற்றிற்று

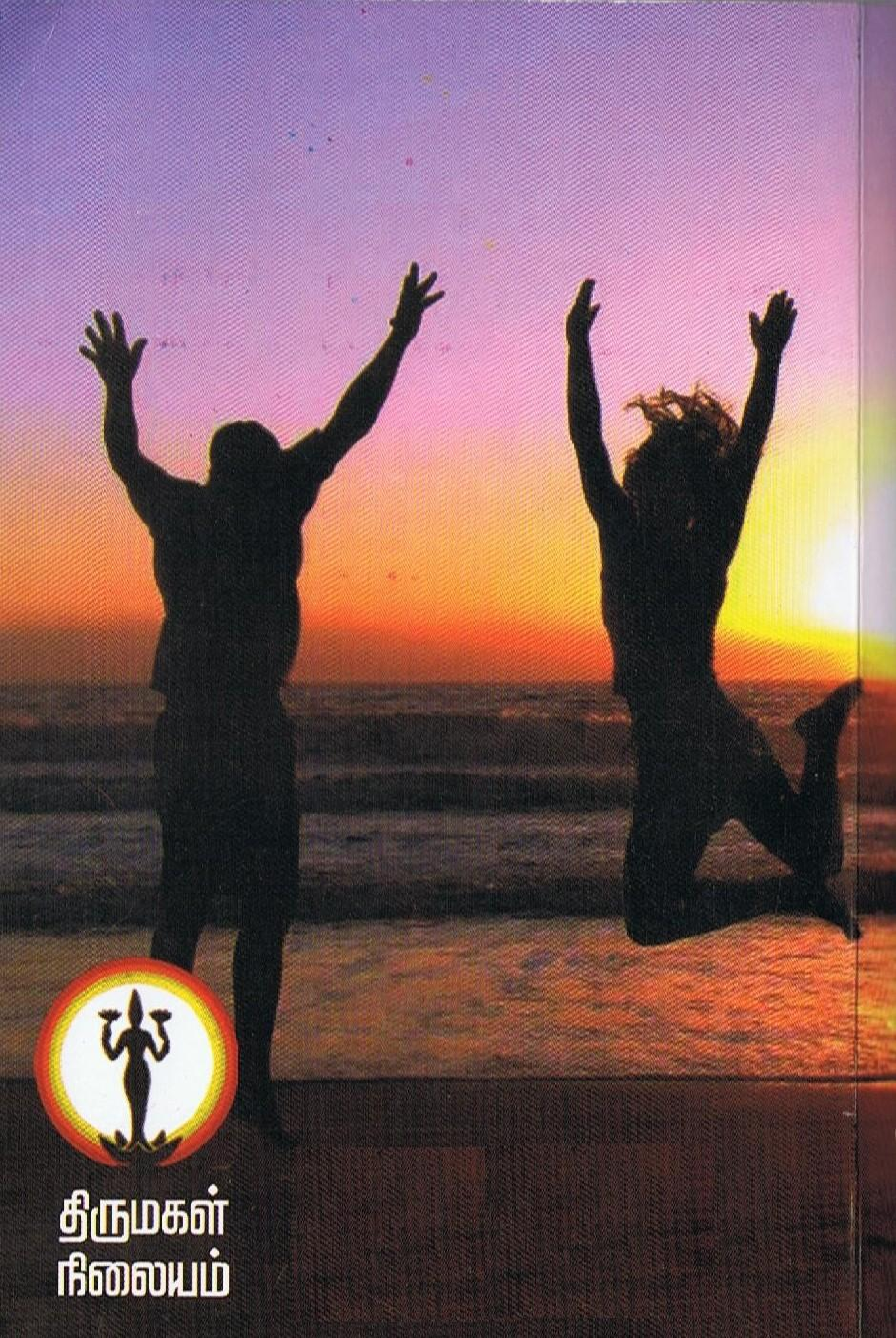
திருமகள்
நிலையம்